

Hung

Hoà

周浩晖◎著

周浩晖的推理小说，以冷峻、细腻、深刻的笔触，描绘了一个个令人毛骨悚然的案件，揭露了人性深处的黑暗。《凶画》是周浩晖的代表作之一，更是他推理小说的巅峰之作。《凶画》不仅是一部推理小说，更是一部关于人性的深刻探讨。它告诉我们，除了面具，你还能做什么？

12choncoc.com

比肩日本推理宗师东野圭吾的

中国本土作家周浩晖里程碑力作

月发行四十万大刊《今古传奇·故事版》看家作者，创最长连载纪录NO.1

是对已知的挑战，是对未知的质疑，是勇气之战，更是智慧之战！

**最诡异的案件深藏最骇人的真相，
最冷酷的死亡揭露最真实的人心！**

Mục lục

Chương 01: Nửa Đêm Kinh Hồn

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16: Tuyệt Cảnh Trùng Sinh

HUNG HỌA

Chu Hạo Huy

www.dtv-ebook.com

Chương 01: Nửa Đêm Kinh Hồn

Cuối tháng 11 năm 1993, vùng đồi núi Nam Minh ngoại ô thành phố Long Châu.

Trời đã về chiều, sắc trời u ám, gió đông bắc thổi "vù vù", từng chập, từng chập.

La Phi đứng sau cửa sổ ngắm nhìn từng dãy núi liền núi trùng điệp bên ngoài, trong lòng thầm nghĩ: Trận tuyết rơi đầu tiên của năm nay có lẽ sẽ đến rất nhanh thôi.

Tuyết rơi sớm cũng tốt. Xét trên một góc độ nào đó mà nói, khi bão tuyết bao phủ toàn núi, công việc năm nay cũng có thể hoàn thành rồi. Trong lòng La Phi mơ hồ có một loại cảm giác nhẹ nhõm và được giải thoát.

Có điều loại cảm giác đó không thể nhìn thấy trên mặt anh. Thật ra thì bình thường lúc La Phi đang suy nghĩ về chuyện gì đó, người khác rất khó dựa vào nét mặt mà đánh giá được trạng thái nội tâm của anh. Trời sinh da mặt anh hơi nhão một chút, khiến cho người ngoài nhìn vào chỉ thấy biểu cảm của anh luôn là khóe mắt rủ xuống, mặt mày rầu rĩ. Cho dù là lúc anh vô cùng cao hứng, biểu cảm trên gương mặt kia cũng chỉ là hai khóe môi khẽ nhếch lên cong như vầng trăng khuyết mà thôi. Không biết những người quen biết La Phi có vì vậy mà cảm thấy anh lạnh lùng, khó gần hay không. Trên thực tế, La Phi là một người đàn ông mang tính cách điển hình của chòm sao Bò Cạp, trong nóng ngoài lạnh. Khi giao du với người khác, thông thường sẽ xuất hiện tình trạng thế này: Trong lúc đối phương có lẽ

vẫn đang cố gắng tìm hiểu thái độ của La Phi thì anh đã thực sự coi đối phương là bạn của mình từ lâu rồi. Đương nhiên trước đó người này đã phải được La Phi đánh giá cao về nhân phẩm.

La Phi nhìn người vô cùng chính xác, có lẽ điều này liên quan đến cung hoàng đạo của anh. Sách tử vi có nói, người thuộc cung Bò Cạp là người suy nghĩ tỉ mỉ, tinh tế, có sở trường về nhìn người và phân biệt đồ vật, khả năng phân tích, suy luận cao. Những điều này vô cùng phù hợp với La Phi, bẩm sinh anh có ham muốn và năng lực giải đố siêu hạng. Từ "tại sao" là từ ngữ luôn xuất hiện trong đầu anh nhiều nhất. Anh luôn muốn tìm câu trả lời cho mọi vấn đề, những vấn đề mà có thể người khác cho rằng nhỏ nhặt, không cần thiết hoặc là không thể giải thích, nhưng La Phi thì không nghĩ vậy, anh làm không biết mệt để đến tận cùng của mọi câu đố. Có lẽ trong rất nhiều tình huống, thứ mà thực tế anh đang theo đuổi vốn không phải là kết quả mà chính là khoái cảm hưởng thụ quá trình giải đố.

Từ nhỏ đến lớn, La Phi luôn mơ ước có thể trở thành một cảnh sát, có thể giống như Sherlock Holmes vậy, điều tra, phá các vụ án ly kỳ quái dị, như vậy thì cuộc sống sẽ vô cùng tuyệt diệu và kích thích! Anh vẫn luôn nỗ lực vì ước mơ này. Mùa hạ mười năm về trước, tốt nghiệp Trung học, cuối cùng anh cũng có thể thi đậu vào học viện cảnh sát. La Phi không chút do dự lựa chọn khoa cảnh sát hình sự, với thiên phú của mình, anh đã chẳng mấy khó khăn để trở thành một trong những sinh viên ưu tú nhất của trường. Bốn năm cuộc sống đại học sắp kết thúc, La Phi đã có thể nhìn thấy một tiền đồ sáng lạn trước mắt. Có điều đúng thời điểm này, một sự việc đột nhiên xảy đến đã hoàn toàn phá hủy cuộc sống của anh. Đó chính là một vụ huyết án tới nay chưa thể phá giải. Trong vụ án đó, La Phi đã mất cả người yêu lẫn bạn thân, đồng thời bản thân cũng bị liên lụy. Giấc mộng trở thành cục trưởng cục cảnh sát hình sự tan vỡ, La Phi đành chấp nhận bị phân tới công tác tại ở đồn công an núi Nam Minh thành phố Long Châu làm một cảnh sát viên nho nhỏ. Sau mấy năm đầu cực kỳ sa sút, cuối cùng La Phi cũng chế ngự được nỗi đau, dần dần phấn chấn trở lại. Năm 1993

anh được đề bạt làm đồn trưởng quản lý ba mươi cây số vuông vùng núi, đồn này cũng là đồn có diện tích lớn nhất trong mười bảy đồn công an của thành phố. Có điều anh cũng không thích công việc này. Địa hạt rộng lớn thuộc quyền quản lý của La Phi có 528 ngôi nhà và 4 ngôi chùa miếu, tổng dân số khoảng hai ngàn năm trăm mười hai người. Trong vòng hơn hai năm vừa qua, án chủ yếu là mâu thuẫn hàng xóm láng giềng và trộm cắp. Có lúc La Phi phải vượt qua nhiều dặm đường núi chỉ bởi vì cậu hai nhà họ Trương uống rượu đánh con rể nhà họ Lý, hoặc là nhà họ Vương bị người ta trộm cắp trái cây trong vườn.

Vào hai mùa Xuân và Thu, công việc tại đồn của La Phi có vẻ ý nghĩa hơn một chút. Mặc dù núi Nam Minh chưa được khai phá, nhưng vào những thời điểm thích hợp nhất định, cảnh đẹp trên núi vẫn hấp dẫn không ít du khách. Người đông, công việc đương nhiên cũng nhiều hơn. Phòng cháy, canh gác, phòng trộm cắp đều là trách nhiệm của công an địa phương.

Đương nhiên La Phi vô cùng chán ghét công việc như vậy. Anh thà rằng làm một trinh sát viên nhỏ trong một đội cảnh sát hình sự nào đó, hàng ngày bận rộn bên ba bên ngoài, thăm vấn, điều tra, tiếp xúc đủ loại người với sắc màu công việc khác nhau, quan sát bọn họ, phân tích bọn họ, tìm kiếm chân tướng bị che giấu. Đó mới thực sự là khát vọng lúc ban sơ và là cuộc sống mà anh theo đuổi.

Hai năm trước, La Phi viết đơn đề nghị cấp trên điều anh về làm việc tại cục cảnh sát hành sự thành phố. Cuối cùng tới thời gian gần đây nguyện vọng của anh đã sắp thành hiện thực, tổ chức đã quyết định sau khi anh hoàn thành công việc năm nay, sẽ điều động anh nhận nhiệm vụ mới.

Cho nên, giờ này La Phi đang vô cùng mong ngóng tuyết mau rơi. Anh lặng lẽ đứng sau cửa sổ rất lâu, chăm chú nhìn sắc trời u ám, có điều mặc cho sắc trời càng lúc càng mờ, bông tuyết rốt cuộc vẫn chưa rơi.

"Đồn trưởng La, không về nhà sao? Một mình thần thờ ở đây làm gì?" Một giọng nói từ cửa phòng làm việc truyền đến, tiếp sau đó có một tiếng động nhỏ phát ra, người vừa nói đưa tay bật đèn trong phòng, ánh đèn lập tức tô đậm không khí buổi đêm. Giọng nói quen tới không thể quen hơn được nữa, La Phi quay đầu lại, trước mắt anh quả nhiên là khuôn mặt tươi cười của Chu Bình.

La Phi mở cửa sổ, đi tới bên bàn làm việc, ngồi xuống, tiện miệng giải thích một câu: "Tối nay tôi trực."

Chu Bình tự nhiên đi tới ngồi xuống đối diện với La Phi: "Tối nay tôi cũng không về."

"Tại sao?"

"Xem bóng đá! Mười một giờ rưỡi có trực tiếp Champions League, trận Barcelona gặp Milan""Về nhà xem không được sao?" La Phi vốn không phải là người mê bóng đá.

"Haiz..." Chu Bình lắc đầu: "Về nhà xem một mình vô vị lắm, ở đây có lão Trịnh bồi tiếp, bóng đá mà, vừa xem phải vừa chém gió mới khoái."

La Phi tỏ ra đã hiểu, gật gật đầu. Lão Trịnh là phó phòng thường trực của đồn, năm nay đã ngoài 50 tuổi, vẫn độc thân, cả ngày ru rú trong phòng làm bạn với cái tivi 21 inch, cũng là một tín đồ của bóng đá.

La Phi liếc nhìn đồng hồ đeo tay: "Bây giờ vẫn chưa đến bảy giờ, cậu ở đây chờ hơn bốn tiếng đồng hồ nữa hả?"

"Tôi đã hẹn với lão Trịnh rồi, tranh thủ lúc rảnh rồi cùng uống vài ly. Đồ nhắm với một chai rượu trắng đã chuẩn bị ở phòng lão Trịnh. Anh cũng tham gia một chút cho vui! Lát nếu có tuyết rơi, uống mới thú."

"Không được, trong lúc trực tôi không thể uống rượu." La Phi chẳng cần nghĩ ngợi liền lập tức từ chối.

Chu Bình có chút tiếc nuối gãi gãi cái đầu húi cua của mình: "Ôi dào, chỉ là hình thức thôi! Trời đất thế này, ai còn chạy vào trong núi chứ."

Nói tới nói lui, Chu Bình dù sao cũng biết La Phi là người kỹ tính, biết nói không lại liền chuyển hướng: "Vậy thì tôi và lão Trịnh đành nhận một mình rồi. Bên này nếu có chuyện gì, anh cứ gọi tôi."

La Phi gật đầu đưa mắt nhìn Chu Bình rời đi.

Nếu phải rời khỏi đồn công an này có lẽ điều khiến La Phi tiếc nuối nhất chính là mất đi một cấp dưới như Chu Bình. Chu Bình là người bản xứ, tuổi không lớn lắm, mặc dù chưa tới ba mươi, nhưng đã có thâm niên mười năm làm cảnh sát, vì bằng cấp tương đối thấp nên công tác nhiều năm như vậy cũng chỉ lên được tới chức đội trưởng đội hình sự ở đồn. Có điều anh ta vốn không thèm để ý chuyện này, vẫn luôn tâm huyết với công việc, thời gian rảnh rỗi thì hưởng thụ thú vui cá nhân. La Phi vô cùng hâm mộ tính cách này của anh ta, dĩ nhiên, điều khiến La Phi hài lòng với Chu Bình hơn cả đó là năng lực công tác. Chu Bình chẳng những có óc suy luận, phán đoán nhanh nhạy mà đối với những biến động trong khu vực như con người, sự việc anh ta nắm rõ như lòng bàn tay. Để có được năng lực này, ngoài việc Chu Bình là người địa phương, còn bởi tính cách hào sảng của anh ta. Khuôn mặt tròn trịa, luôn tươi cười nhưng dường như lại tràn đầy khí chất thần bí giúp anh ta dễ dàng hóa thân thành các loại nhân vật khác nhau. La Phi bắt đầu sắp xếp lại hồ sơ, tài liệu công tác trong năm vừa qua. Đêm dần về khuya, tiếng gió gào thét "vù vù" càng lúc càng chói tai khiến La Phi nhiều lần nảy sinh ý định chạy sang phòng trực ban làm vài ly giải tỏa. Có điều cuối cùng anh vẫn nhịn được, trước thời khắc trọng điểm của đợt điều động, anh không muốn công việc mình xuất hiện bất kỳ sai lầm nào.

Lúc này, Chu Bình đã ngà ngà say chạy đến kéo bàn cờ tướng của La Phi ra. Nói về năng lực chơi cờ, La Phi nhìn hơn cậu ta một chút, ván đầu tiên chẳng mấy chốc đã phân thắng bại. Từ ván thứ hai, lão Trình nửa vô tình nửa hữu ý cứ đứng bên cạnh Chu Bình, thỉnh thoảng lại buông ra một câu, đỡ nước gì. Người đứng xem thường sáng suốt hơn kẻ trong cuộc, có trợ thủ đắc lực, Chu Bình nhanh chóng lấy lại thế trận cân bằng, nhất thời khó phân thắng bại.

Nháy mắt đã đến mười một giờ khuya. Chu Bình nhìn đồng hồ đeo tay, nhướn lưng một cái: "Kết thúc, kết thúc, tôi phải đi rửa mặt, tinh dưỡng tinh thần chuẩn bị xem bóng đá. Anh có xem cùng không?"

"Tôi không có hứng thú với bóng đá. Các anh xem đi, tôi lên ghế salon chớp mắt chút. Có chuyện gì thì gọi tôi."

"Được, anh cứ ngủ thoải mái đi. Ở cái huyện rách này, có thể xảy ra chuyện gì giờ này được chứ." Chu Bình dừng dừng nhếch miệng, vừa đi ra ngoài, vừa lẩm bẩm: "Trận đấu hay như vậy mà không xem..."

Tuy bản thân cũng nghĩ sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra, nhưng dù sao đang trong ca trực, tâm trạng La Phi cũng không thể thả lỏng hoàn toàn. Anh cởi áo khoác đắp lên người, cũng chẳng buồn cởi giày, nằm tằm xuống ghế salon. Chẳng mấy chốc, từ bên phía phòng trực ban mơ hồ truyền đến tiếng huyền não của sân vận động.

Mới vừa rồi lúc đánh cờ tinh thần còn đang hưng phấn, bây giờ vừa nằm xuống, mệt mỏi đã nhanh chóng xâm chiếm thân thể. La Phi ngáp dài mấy cái, ý thức dần trở nên mơ hồ. Lơ mơ ngủ như vậy không biết bao lâu, đột nhiên La Phi cảm giác có người đẩy đẩy anh. Anh vốn cũng chưa ngủ được sâu, liền mở mắt, chỉ thấy Chu Bình đang đứng trước giường, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Đồn trưởng La, có người báo án." La Phi nghe xong, cơn buồn ngủ lập tức biến mất tăm, vục ngay dậy hỏi: "Ai? Đã xảy ra chuyện gì?"

"Người báo án đang ở phòng tiếp dân, nói có người rơi xuống núi."

"Rơi xuống vách núi?" Đây là chuyện liên quan đến tính mạng con người. La Phi không do dự khoát tay ra hiệu với Chu Bình "đi", rồi vội vã chạy thẳng tới phòng tiếp dân.

Người báo án là một người đàn ông trạc ngoài bốn mươi tuổi, vóc người tầm thước, thể trạng có vẻ gầy yếu. Mặc dù đang là đầu đông ban đêm thời tiết lạnh run người, nhưng ông ta vẫn mồ hôi đầy đầu, hình như vừa mới tức tốc, vội vã chạy đến đây. Thấy La Phi và Chu Bình vào phòng, ông ta kích động đứng dậy, trong đôi mắt tràn đầy ý xin giúp đỡ. La Phi quan sát ông ta từ trên xuống dưới.

"Tôi họ Chu, đây là đồn trưởng La của chúng tôi." Chu Bình giới thiệu sơ qua, sau đó đi thẳng vào vấn đề: "Trước tiên anh hãy nói qua về tình hình lúc đó đi."

"Tôi... Đồng nghiệp của tôi... Cậu ta... Cậu..." Hơi thở của người đàn ông vẫn chưa bình ổn trở lại, nói một hồi vẫn lặp ba lặp bập, nuốt nước bọt vào trong.

"Bình tĩnh, anh hãy ngồi xuống trước đi." La Phi cắt ngang lời anh ta, sau đó nhìn Chu Bình, chỉ chỉ phích nước cạnh góc tường. Chu Bình hiểu ý, mang một ly nước nóng đến, đưa cho người đàn ông trung niên: "Uống nước đi."

Người đàn ông nhận lấy ly nước, theo bản năng uống một hớp, liền sau đó lại siết chặt đôi tay, nước trong ly khẽ rung rung.

"Anh có mang giấy tờ tùy thân gì không?" Chu Bình đứng bên cạnh hỏi anh ta.

"Có..." Anh ta móc từ trong túi ra một tờ giấy nhỏ đưa sang, "Đây là... giấy công tác của tôi."

La Phi nhìn người đàn ông, tiện miệng hỏi: "Anh là họa sĩ?" Người đàn ông ngẩng đầu lên, vẻ mặt có chút ngạc nhiên: "Anh.. Làm sao biết? Tôi còn chưa nói."

Chu Bình mở giấy công tác của người đàn ông kia ra, phía trên viết rõ nhân thân của đối phương: Giáo sư học viện Mỹ thuật Long Châu, Trương Bân. Chu Bình quay đầu, cũng hơi ngạc nhiên nhìn La Phi.

"Là tay phải của anh nói cho tôi biết." La Phi bình tĩnh trả lời câu hỏi của Trương Bân.

Trương Bân giơ tay phải lên, nghi ngờ không hiểu. Chu Bình ở bên cạnh hình như phát hiện ra điều gì, cười lên một tiếng. "Cậu nhìn ra rồi hả?" La Phi mặt không đổi sắc hỏi.

Chu Bình gật đầu: "Trong kẽ móng tay của anh ta có dính màu vẽ còn mới. Hơn nữa, đốt cuối cùng của ngón trỏ có vết chai rõ ràng, giống như vết chai lưu lại ở đốt đầu tiên ngón giữa của người thường xuyên viết chữ, vết chai ở đốt cuối cùng ngón trỏ thường là do cầm cọ vẽ lâu ngày tạo ra."

Trương Bân nghe lời Chu Bình nói rồi quan sát bàn tay phải của mình, tâm trạng căng thẳng của anh ta tạm thời bị suy đoán kỳ diệu này làm gián đoạn, anh ta có vẻ thoải mái hơn một chút.

La Phi "Ừ" một tiếng, tỏ ý khen ngợi Chu Bình, liền đó lại tiếp tục hỏi Trương Bân: "Người rơi xuống vực là ai?"

"Đồng nghiệp của tôi, tên là Trần Kiện"

"Rơi lúc nào, ở đâu?"

Hơi thở Trương Bân đã bình ổn trở lại: "Có lẽ là khoảng hơn mười một giờ đêm, địa điểm là ở trong một ngôi chùa trên núi."

"Ngôi chùa nào?" Chu Bình nói chen vào. Trên núi Nam Minh có bốn ngôi chùa, cũng có thể đáp ứng nhu cầu nghỉ lại qua đêm của một số khách hành hương.

Tay Trương Bân kẹp lại xoa xoa chén nước, vể mặt khổ sở: "Cái này tôi không rõ lắm. Chúng tôi lên núi để vẽ thực vật, trời tối nên quyết định tạm thời tá túc ở một ngôi chùa cách đó không xa, lúc ấy cũng không có để ý nhìn tên chùa."

Ánh mắt La Phi dừng lại ở hai tay đang cầm ly nước của Trương Bân, dường như anh đang suy tư điều gì đó. Một lát sau, lại hỏi tiếp: "Lúc đi vào cửa chùa, có phải anh nhìn thấy một cây tùng hay không? Cây tùng đó rất lớn tầm hai người ôm nhưng gần như đã chết khô."

"Đúng, không sai!" Trương Bân có chút kích động.

Chu Bình nhìn La Phi, bật thốt ra: "Khô Mộc Thiên Tự!"

La Phi khẽ gật đầu, xem ra trong lòng của anh đã sớm nhìn ra đáp án. Chu Bình nhướn mày nhìn anh: "Lần này anh làm sao đoán trúng?"

"Không phải đoán, là quan sát và phân tích." La Phi khẽ cười một tiếng, khoe môi lại xuất hiện hai đường cong, xem ra lần suy đoán chính xác này khiến anh rất hài lòng.

"Vẫn là dựa vào bàn tay của anh ta sao?" Lần này Chu Bình đã để ý tới tầm mắt của La Phi.

"Đúng, nhưng mà là tay trái."

Chu Bình nhúu mày không hiểu, có thể thấy, cổ ống tay áo trái của Trương Bân dính nhiều bùn đất, nhưng mà anh không nghĩ ra cái này có liên quan gì tới nơi Trương Bân đã ở?

Nếu như lúc bình thường, La Phi sẽ phân tích cho Chu Bình từng bước suy luận một, điều này cũng đem lại cho anh cảm giác vô cùng thú vị. Có điều bây giờ anh không thể lãng phí thời gian, mục đích ổn định tâm lý của Trương Bản đã đạt, anh liền nói thẳng ra suy đoán của mình: "Cậu xem, tay trái của anh ta rất bẩn, ngay cả ống tay áo cũng sắp bị mài rách rồi. Điều này chứng tỏ anh ta đang trên đường xuống núi và đã phải trải qua một đoạn đường núi cheo leo khá dài, khiến anh ta phải thường xuyên phải dùng tay bám vào núi để giữ thăng bằng."

Chu Bình đã hiểu ra một chút, nhưng vẫn chưa hiểu hoàn toàn: "Trên núi có tổng cộng bốn ngôi chùa, nếu như từ chùa Khô Mộc phía nam núi, chùa Đại Minh phía bắc đi xuống núi đến đền Công an, đều phải đi qua một đoạn đường núi hiểm trở. Những con đường này tôi đều đã đi qua rất nhiều lần. Làm sao anh có thể loại trừ chùa Đại Minh chứ? ""Bởi vì tay phải của anh ta sạch sẽ hơn tay trái rất nhiều. Điều này nói rõ rằng khi xuống núi thì vách núi nằm ở bên trái thân thể của anh ta, vì vậy tôi suy đoán ra con đường núi này phải là núi phía nam."

"Thật thú vị!" Trên mặt Chu Bình lộ ra biểu cảm thán phục: "Sao tôi lại quên mất điểm này chứ?"

"Không nói những chuyện này nữa hãy tập trung vào vụ án đi." La Phi xoay mặt nhìn về phía Trương Bản, đối phương đang nhìn anh bằng ánh mắt thán phục, qua đó La Phi có thể khẳng định suy đoán kia của mình là hoàn toàn chính xác. Nhưng chuyện này với anh mà nói cũng không quan trọng, hiện tại điều anh quan tâm là những tình tiết liên quan đến vụ án.

"Địa điểm cụ thể xảy ra chuyện là ở đâu?" La Phi tiếp tục hỏi.

"Ở trên một con đường núi phía cửa sau chùa." Giọng Trương Bản rất nhỏ, cơ thể cũng co lại ở trên ghế, lộ vẻ kiệt sức.

La Phi và Chu Bình đều biết rõ vì sao Trương Bản lại rơi vào trạng thái như bây giờ. Hiện tại là 2 giờ 45 phút sáng, từ Khô Mộc tự đến đồn công an, trong điều kiện bình thường cũng phải mất ít nhất hơn hai giờ đường núi. Với tuổi tác và thể chất của Trương Bản, giữa màn đêm đen kịt như vậy, trong điều kiện thời tiết lạnh buốt da thịt, gió mạnh thổi không ngừng, chạy từ trên núi xuống, liên tục hơn ba tiếng đồng hồ, thể lực và ý chí không bị tiêu hao hết thì mới là lạ.

"Rốt cuộc vì sao lại xảy ra tai nạn chứ?" La Phi dần chuyển hướng câu chuyện đến nội dung then chốt nhất.

Những lời này dường như đã đâm trúng vị trí mẫn cảm trong ký ức của Trương Bản, suy nghĩ của anh ta bị dẫn trở về thời điểm xảy ra chuyện kinh hoàng kia. Liên sau đó tâm trạng của anh ta lại dậy sóng thêm một lần nữa. Anh ta kích động lắc đầu, lẩm bẫm: "Tai nạn sao? Không, không đúng... đây không phải là tai nạn..."

"Ý của anh là sao?" La Phi nhíu mày hỏi : "Không phải tai nạn, chẳng lẽ là tự sát? Hay là sát nhân?" "Tôi không biết... rốt cuộc chuyện này là gì? Tôi nên nói như thế nào?" Ly nước trong tay Trương Bản còn run rẩy mạnh hơn lúc vừa rồi, một chút nước trong ly sánh ra mặt đất trước mặt anh ta.

La Phi nhíu mày: "Không phải anh là người chứng kiến sự việc sao? Anh nhìn thấy gì thì cứ nói cái đó."

Ánh mắt Trương Bản có phần mơ hồ, giống như đang muốn lảng tránh một sự việc đáng sợ nào đó: "Không, các người sẽ không tin đâu... Chắc hẳn các người sẽ không tin...Tôi nhìn thấy..." vì có chút hụt hơi, anh ta đành phải dừng lời, há miệng thở hổn hển.

Không khí trong phòng bị biểu cảm của Trương Bản làm cho dần căng thẳng. Chu Bình đi tới trước mặt Trương Bản, đặt tay vào bờ vai của anh ta, ân cần hỏi thăm: "Anh nhìn thấy cái gì?"

Trương Bản cắn răng, dường như để lấy hết dũng khí, cuối cùng từ trong cổ họng khó nhọc nặn ra được mấy chữ: "Quý, một con quý không có đầu..." "Cái gì?" La Phi và Chu Bình nhìn nhau lắc đầu, không thể tưởng tượng nổi, điều này quá hoang đường!

Cảm xúc của Trương Bản càng lúc càng khó khống chế, toàn thân anh ta run rẩy dữ dội. Bỗng nhiên, "bình" một tiếng ly nước trong tay rơi xuống đất, sau đó anh ta lấy tay giữ chặt lồng ngực của mình, từ từ co quắp ngã xuống ở trên ghế.

Chu Bình vội vàng đỡ anh ta: "Làm sao thế?" La Phi cũng vội vã đi tới. Trương Bản khổ sở thờ hồn hển, tay phải run rẩy thò vào trong túi áo. "Là bệnh tim, có thuốc!" La Phi vừa nói, vừa thò một tay vào túi áo Trương Bản, quả nhiên tìm thấy một lọ thuốc trợ tim tức thời.

Trương Bản uống thuốc, hô hấp từ từ ổn định trở lại, nhưng vẫn vô cùng mệt mỏi nhắm mắt lại. Miệng anh ta không ngừng lẩm bẫm, hình như vẫn còn đang nói cái gì đó.

La Phi áp lỗ tai mình vào môi Trương Bản, vểnh tai nghe. "Hung họa... bọn họ... bọn họ mở bức tranh kia... hung họa." La Phi: "Cái gì? Hung họa? Bọn họ là ai?" Trương Bản đã không thể trả lời được nữa, anh ta hôn mê rồi.

Tình hình nguy cấp, La Phi không có thời gian ngẫm nghĩ những lời nói kỳ quái này nữa. Anh quay đầu, giọng nói có chút nóng nảy: "Đi lấy xe nhanh đi, lập tức đưa anh ta đến bệnh viện cấp cứu."

"Dạ!" Chu Bình vội vã chạy ra khỏi phòng.

La Phi cũng Trương Bản vào trong sân, lúc này Chu Bình đã lái xe cảnh sát ra, mở sẵn cửa xe chờ.

La Phi vác Trương Bản vẫn đang hôn mê đặt vào ghế sau xe cảnh sát, đóng cửa, đồng thời nói lớn với Chu Bình: "Chờ sau khi thể trạng anh ta

khôi phục lại, lập tức tiến hành điều tra tiếp."Chu Bình thò đầu ra ngoài cửa sổ, khó xử hỏi: "Đồn trưởng La, chuyện này xem ra có chút kỳ lạ! Hiện trường bên kia làm sao bây giờ?"

"Tôi lập tức lên núi bây giờ. Trước tiên cậu đừng quan tâm tới những chuyện này, cứu người quan trọng hơn. Nếu như cần thêm chi viện, tôi sẽ liên lạc lại với cậu. Mau đi đi!" La Phi vỗ vỗ vào thành xe, tỏ vẻ thúc giục.

Chu Bình gật đầu, đạp chân ga. Xe hơi rống lên một tiếng trầm thấp, vọt ra khỏi sân, chẳng mấy chốc đã biến mất trong màn đêm vô tận.

HUNG HỌA

Chu Hạo Huy

www.dtv-ebook.com

Chương 2

La Phi nhìn xe cảnh sát địa phương đã đi xa, bắt đầu sửa sang lại suy nghĩ trong đầu.

Vụ án rơi xuống vực - giáo sư Học viện Mỹ Thuật - Chùa Khô Mộc, trước mắt đây là những manh mối hữu hiệu anh có thể nắm giữ, về phần những lời khai kỳ quái cuối cùng của Trương Bản, La Phi không có cách nào quyết định nó có giá trị hay không. Có thể khẳng định là, tuyệt đối sẽ không có quỷ ma tồn tại, nếu nói "Quỷ không đầu", rất có thể là trong lúc Trương Bản khẩn trương cực độ xuất hiện phán đoán sai hoặc ảo giác.

Nói như vậy, bất kỳ phán đoán và ảo giác nào cũng không thể sinh ra một cách vô căn cứ, trên người của người trong cuộc phải thỏa mãn ít nhất hai điều kiện:

1. Trạng thái cả người đã đi đến tột cùng, như: Sợ hãi, mệt mỏi, hồi hộp đợi chờ.
2. Trong lòng có một loại ám hiệu đặc thù nào đó.

Trước khi Trương Bản hôn mê có nhắc tới "Bức tranh tức giận" khiến La Phi cảm thấy hứng thú, anh nghĩ rằng rất có khả năng đây chính là nguyên nhân làm cho tâm lý Trương Bản sinh ra phán đoán theo ảo giác. Nhưng những manh mối này và vụ án rơi xuống vách núi có liên quan hay không, còn phải chờ đợi mọi việc sáng tỏ mới có thể đưa ra đáp án.

Sau khi suy tư trong thời gian ngắn, La Phi đã xác định một bước đầu tiên trong điều tra:

1. Đến chỗ học viên Mỹ Thuật tìm hiểu rõ tình huống của người trong cuộc;

2. Tổ chức công tác cứu hộ;

3. Lên núi thăm dò hiện trường phát hiện án mạng, điều tra tình hình cụ thể.

Nghĩ xong những thứ này, bỗng nhiên La Phi có cảm giác một trận gió lạnh truyền đến từ sau cổ. Anh giật mình, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Từng bông hoa tuyết vờn trong gió rồi rơi xuống trước mặt anh, trận tuyết rơi đầu tiên của năm nay rất cuộc cũng đến.

La Phi trở về phòng làm việc, sau một trận tắt nghẹn, rốt cuộc đã điện thoại liên lạc được với người phụ trách học viện Mỹ thuật, đối phương ngay lập tức bắt tay vào tìm hiểu rõ tình huống có liên quan. Lúc rảnh rỗi đợi phản hồi, La Phi gọi điện thoại thông báo vụ án cho Phó sở trưởng Vương Dật Phi, để cho ông lập tức bắt tay vào tổ chức làm các công việc liên quan, chuẩn bị xong sau khi trời sáng sẽ vào núi tìm kiếm người gặp nạn.

Mới vừa bỏ điện thoại xuống, tiếng chuông lập tức vang lên, người gọi điện thoại tới chính là viện trưởng học viện Mỹ Thuật - Lăng Vĩnh Sinh, ông cung cấp các tin tức cho La Phi.

Cùng nhau lên núi vẽ tranh thực vật gồm có ba người, theo thứ tự là:

- Trương Ân, 45 tuổi, nam, giáo sư bộ môn hội họa của Học viện Mỹ Thuật.

- Trần Kiện, 45 tuổi, nam, phó giáo sư (Trợ giáo) bộ môn hội họa của Học viện Mỹ Thuật.

- Hồ Tuấn Khải, 48 tuổi, nam, giáo sư bộ môn hội họa của Học viện Mỹ Thuật.

Ba người này đều là giáo viên nòng cốt ở Học viện Mỹ Thuật, hiện tại một người ở bệnh viện, một người rơi xuống vách núi, còn một người chưa rõ tình hình. Từ trong giọng nói của Lăng Vĩnh Sinh rõ ràng có thể cảm nhận được đối với tình huống lần này Học viện vô cùng lo lắng.

Trừ người tố cáo và người rơi xuống vách núi ra, cùng nhau lên núi còn có thêm Hồ Tuấn Khải, điểm này hơi ngoài dự đoán của La Phi. Anh lập tức nghĩ tới lời nói của Trương Bản trước khi hôn mê.

"Bức tranh tức giận... bọn họ... bọn họ mở bức tranh kia ra... bức tranh tức giận..."

Trong những lời này "bọn họ" có phải là ám chỉ Trần Kiện và Hồ Tuấn Khải không?

Hồ Tuấn Khải có phải cũng là người chứng kiến việc một người khác rơi xuống vực hay không?

Hiện tại anh ta - người còn lại đang ở chỗ nào?

Một loạt nghi vấn liên tục xuất hiện trong đầu La Phi, muốn cởi bỏ những nghi vấn này, phương pháp xử lý tốt nhất chính là mau chóng đến hiện trường phát vụ án - Chùa Khô Mộc.

La Phi quyết định lập tức lên núi.

Căn cứ vào kinh nghiệm của La Phi, chỉ cần một trận tuyết, nhiệt độ trong núi sẽ giảm xuống ít nhất 10-độ-C, về nhà tìm thêm quần áo là không kịp rồi. Anh đi tới phòng thường trực, mượn một bộ quần áo khoác ngoài của sư phó Trịnh.

Sư phó Trịnh biết vụ án xảy ra, vẫn không ý có định dính giường.

"Sở trưởng La, anh đây là muốn lên núi một mình sao?" Ông hỏi.

La Phi "ừ" một tiếng, mặc thêm áo khoác ngoài.

"Nhưng trời tối như bưng, đường núi không dễ đi đâu! Đợi trời sáng không được sao?"

Sư phó Trịnh nói.

"Không còn kịp nữa." La Phi đi hai bước ra cửa, quay đầu lại dặn dò: "Sau khi Chu Bình trở về, bảo cậu ta lập tức dùng bộ đàm liên lạc với tôi, trên núi còn chưa thông điện thoại!"

"Nghe. Nhưng chính cậu phải cẩn thận!" Sư phó Trịnh ân cần dặn dò.

La Phi gật đầu một cái, bước nhanh về phía đường vào núi.

Lúc này tuyết có xu thế rơi càng lúc càng dày, trong nháy mắt, bóng dáng La Phi đã biến mất ở trong màn tuyết trắng bay muá đầy trời.

Chùa Khô Mộc là ngôi chùa lớn nhất trong khu vực La Phi quản lý, trong danh sách đăng ký ở lại chùa có tổng cộng 32 hòa thượng. Theo thông lệ nửa năm La Phi lại đi lên thăm chùa một lần, lúc đó là trụ trì Không Tĩnh tiếp đãi anh. Trong ấn tượng của anh khi ấy, lão hòa thượng là một người thấp và gầy.

Sau khi tiến vào trong núi, bão tuyết có vẻ càng lớn. Bông tuyết dày đặc đổ ập về phía La Phi đi tới, anh đành phải nheo cặp mắt lại, khó khăn đâm thẳng vào gió tuyết phía trước.

Rất nhanh, đường núi gập ghềnh khó đi liền đọng thêm một tầng tuyết trơn trượt, nhịp bước đi tới của La Phi cũng đành phải chậm chạp hơn. Trên

đường như thế này, tăng tốc một cách mù quáng không chỉ gây nguy hiểm, còn có thể tiêu hao thể lực một cách oan uổng.

Khi tuyết đã dày hơn hai tấc, trên bầu trời mờ hồ xuất vài tia sáng (mặt trời). La Phi nhìn đồng hồ đeo tay một cái, đã 5 giờ sáng, mà mới đi được phân nửa đoạn đường. Gấp gáp là vô ích, anh định tìm một chỗ tránh gió nghỉ ngơi chốc lát, đợi sau khi thể lực khôi phục chút ít, bắt đầu lên đường lần nữa.

Bông tuyết cùng với gió lạnh bay múa đầy trời, không có dấu hiệu sẽ yếu đi. Con đường phía sau càng ngày càng khó đi, La Phi đi một chút dừng một chút, mãi cho đến gần 7 giờ, cuối cùng thấy được cửa chùa Khô Mộc.

Hai hòa thượng đang đứng ở hiên cửa nhìn quanh đường núi, giống như đang chờ đợi ai đó. Sau khi nhìn thấy La Phi, hai người này dõi theo anh không chớp mắt.

La Phi đi đến ngày càng gần, anh lợi dụng khoảng thời gian này nhìn đối phương từ trên xuống dưới.

Trong hai hòa thượng có một người cao lớn hơn ước chừng cao 1 mét 65, khoảng 50 tuổi, hai hàng lông mày nhú chặt, xem ra bụng đầy tâm sự. Tên còn lại vóc dáng lùn hơn, vẻ mặt ngây thơ chưa cời, nhìn ra được vẫn còn là một đứa bé mười lăm mười sáu tuổi. Dáng dấp tiểu hòa thượng trội hơn, giữa hai đầu lông mày lộ ra một cổ thông minh khỏe mạnh.

La Phi đi đến bên cạnh cửa, vừa vuốt tóc và tuyết đọng trên quần áo, vừa hướng về phía Hòa thượng lớn tuổi hơn nói: "Trụ trì Không Tĩnh, không phải thầy biết tôi sao?"

Không Tĩnh nhìn chăm chăm khuôn mặt La Phi, cố gắng phân biệt. Cho đến khi La Phi lau hết chỗ tuyết trên tóc và đầu lông mày, dường như ông mới bừng tỉnh hiểu ra, vừa lạ chào (chắp tay cúi đầu chào theo kiểu

của Phật), vừa lên tiếng: "Ôi trời, sở trưởng La, con có thể đến rồi! Cực khổ, cực khổ, quả thật là thành người tuyệt rồi."

"Xem ra thầy cũng không dễ dàng, một đêm không ngủ sao?" La Phi chú ý vào đôi mắt đầy tia máu của Không Tĩnh.

"Xảy ra chuyện như vậy, người nào còn nhớ đến ngủ? Mạng người liên quan đến đất trời mà!"

Không Tĩnh nói xong những lời này, quay đầu phân phó tiểu hòa thượng bên cạnh: "Thuận Đức, con đi lấy khăn giấy khô, để cho sở trưởng La lau tóc ướt một chút." Thuận Đức đồng ý một tiếng, chậm chạp rời đi.

Vẻ mặt Không Tĩnh đau khổ: "Sở trưởng La, bây giờ chuyện này phải làm thế nào?"

"Trước hãy dẫn con đến nơi xảy ra chuyện không may, vừa đi vừa nói."

"Được." Không Tĩnh xoay người đi vào trong chùa, La Phi theo sát phía sau ông.

Kiến trúc chủ thể của chùa Khô Mộc được chia làm hai sân trước sau, trên thiết kế tạo thành kiểu chữ "Ngà (𠃉)". Sân trước nối liền với cửa chùa thông qua mấy gian phòng khách, ở hai bên theo thứ tự là: tháp chuông và lầu canh, có hai tầng riêng; đối diện cửa chùa là chánh điện và phòng luyện công.

Sân trước thu hút được sự chú ý của người khác là do cây Tùng khô có lịch sử hơn nghìn năm kia, tên chùa cũng từ nó mà đến. Mặc dù thân cây Tùng khô không lồ, nhưng kỳ thật chỉ còn lại một tầng trống rỗng. Trong truyền thuyết, khi gốc cây Tùng này ở thời kỳ tươi tốt nhất đã bị sét đánh một lần, thiếu chút nữa đã bị chém thành hai khúc từ đầu đến chân. Sét đánh còn dẫn đến hỏa hoạn, đốt sạch cành lá, chỉ để lại một phần thân thể

bám trụ. Thần kỳ chính là đầu mùa xuân năm sau, từ thân cây kia rõ ràng đâm một chồi mới. Thì ra là cây này vẫn chưa chết hẳn. Chồi mới càng ngày càng nhiều, mặc dù sẽ không thể tươi tốt giống như trước khi bị kiếp nạn, nhưng không giống như những thân cây chết đen khác, lộ ra một sức sống ngoan cường khác thường.

Từ khi bắt đầu vào cửa chùa, hành lang gấp khúc sẽ chạy đến tất cả các nơi trong sân trước. Không Tĩnh mang theo La Phi xuyên qua hành lang đến sân sau, tuy bên ngoài tuyết rơi nặng, nhưng không có một bông tuyết nào rơi lên trên người bọn họ.

Sân sau là khu ăn ở của các hòa thượng trong chùa, phòng ốc đơn sơ hơn sân trước rất nhiều. Một vòng nhà trệt được chia làm hơn mười căn phòng nhỏ, trong sân còn có một hồ phóng sanh nho nhỏ.

Trong quá trình đi bộ, Không Tĩnh nói sơ lược cho La Phi nghe về tình hình nơi xảy ra vụ án: "Lúc chạng vạng tối ngày hôm qua có ba người khách đến chùa xin ngủ trọ. Thầy bảo Thuận Đức sắp xếp chỗ ở cho bọn họ, bản thân cũng không quá để ý. Đến lúc nửa đêm, từ sân sau đột nhiên truyền đến âm thanh kêu cứu. Khi mọi người chạy tới, có một người khách đã rơi xuống vách đá, chỉ nhìn thấy hai người bạn đi cùng cậu ta kinh sợ lúng túng đứng ở trên sườn núi."

"Như vậy là hai người kia đều đã nhìn thấy toàn bộ quá trình xảy ra chuyện?"

"Chắc chắn là vậy."

"Vậy bọn họ nói thế nào?"

Không Tĩnh sửng sốt một chút: "Lúc ấy chưa hỏi kỹ, một người trong bọn họ lập tức đi xuống báo cảnh sát, một người khác vội vàng xuống dốc núi cứu người."

"Hả? Các người đã đi xuống dốc núi cứu hộ sao?"

"Nhưng thực ra có phái người đi xuống." Không Tĩnh biểu lộ chút bất đắc dĩ, "Chỉ là cái dốc núi này quá sâu, đường núi cũng khó đi. Công thêm tuyết bắt đầu rơi sau nửa đêm... Thật ra theo tôi thấy, cho dù có thể tìm được người, cũng không có ý nghĩa quá lớn..."

Trong lòng La Phi căng thẳng, anh rất rõ ràng câu nói sau cùng của Không Tĩnh có ý nghĩa sâu xa thế nào.

Lúc này, Thuận Đức cầm khăn lông tìm tới. La Phi nhận lấy khăn lông lau hai bả vai sạch sẽ, lại hỏi: "Hiện tại cái người tên Hồ Tuấn Khải kia đang ở đâu?" Trong tầm mắt La Phi, hang trong vách núi cao chót vót, trừ những bụi cây kia, toàn bộ phơi bày bên ngoài chỉ là những mòm núi đá cứng rắn. Hiện tại, anh bắt đầu cảm nhận rõ được hàm ý sâu xa trong câu nói của Không Tĩnh: "... Cho dù có thể tìm được người, cũng không có ý nghĩa quá lớn..."

La Phi lùi trở về sườn núi, hiện ra bộ dáng trầm ngâm. Không Tĩnh và Hòa Thuận cũng không dám phát ra tiếng động, chỉ sợ cắt đứt suy tư của anh.

Một lát sau, La Phi mở miệng: "Lúc các thầy chạy tới đây, Trương Bàn và Hồ Tuấn Khải đều đứng ở chỗ này sao?"

Không Tĩnh gật đầu một cái: "Đúng."

"Vậy các thầy có chú ý đến ngay lúc đó bọn họ mặc gì không?"

"Mặc?" Không Tĩnh nhíu mày, dường như đang cố gắng nhớ lại.

"Con hỏi là bọn họ có mặc áo khoác hay không?"

Không Tĩnh cực kỳ khẳng định trả lời: "Có mặc!"

Trong cái rét đầu mùa Đông như thế này, vài người ăn mặc chỉnh tề đi ra ngoài phòng, bọn họ muốn làm cái gì? Bây giờ La Phi bắt đầu tin tưởng, chuyện có người rơi xuống vực này hơn phân nửa không phải là tình cờ. Anh như tới những lời kỳ quái Trương Bân nói trước khi hôn mê.

"Các người có nghe nói qua chuyện về 'Quý không đầu' hay không?"

"Quý không đầu?" Vẻ mặt Không Tĩnh mờ mịt, Thuận Đức lập tức giương mắt lên như bánh xe ròn rọc nhìn về phía La Phi.

La Phi có chút bất đắc dĩ, quệt quệt khóe môi, thân là một cảnh sát, nói ra như vậy dù sao cũng có chút cảm giác hoang đường: "Đúng, lúc đến báo án Trương Bân nói, ở hiện trường xảy ra chuyện anh ta nhìn thấy một 'quý không đầu'."

Thuận Đức nghe được câu này, không nhịn được nhẹ nhàng "A" một tiếng, ánh mắt nhạy cảm của La Phi lập tức bắn về phía cậu ta: "Thế nào? Cháu có nghe nói qua?"

Câu trả lời của Thuận Đức làm cho La Phi chấn động: "Chuyện 'Quý không đầu', là cháu nói cho các chú ấy biết đấy! Thế nào... các chú ấy cũng thật sự nhìn thấy sao? "

"Con đây là không phải nói bậy sao?" Không Tĩnh hơi quở trách, "Nơi nào mà lại có 'Quý không đầu'?"

"Thật sự đó, con thấy được mà." Dù sao Thuận Đức vẫn là đứa bé, lúc này có vẻ vừa lo lắng vừa tủi thân.

"Ừ." La Phi nhìn Thuận Đức, "Cháu nói xem, đến cùng là có chuyện gì xảy ra?"

Thuận Đức chuyển ánh mắt nhìn về căn nhà gỗ cách đó không xa, nhìn ra được cậu đang rơi dần vào trong ký ức kinh khủng nào đó.

"Cháu nhìn thấy 'Quý không đầu', nó xuất hiện ở trong căn nhà kia."
Cậu chỉ vào căn phòng nhỏ bên kia rồi nói.

"Cái gì?" Không Tĩnh và La Phi cùng lúc xoay người lại, hơn nữa không tự chủ được lui cách xa nhà gỗ nửa bước.

Chỉ là bất thành linh cảm giác sợ hãi chợt lóe lên ở trong lòng La Phi, nhưng anh nhanh chóng bình tĩnh lại: "Cháu nói tiếp, nói cặn kẽ một chút."

"Đó là một buổi tối hơn tuần trước, cháu nhiễm lạnh tiêu chảy, vừa nhắm mắt ngủ vừa đứng dậy đi nhà cầu đại tiện. Không khéo chính là, trong nhà vệ sinh ngồi chồm hổm duy nhất đã bị một sư huynh(*) chiếm. Cháu thật sự không thể đợi nữa rồi, không thể làm gì khác hơn là đi ra cửa sau, muốn tìm một nơi vắng vẻ thích hợp đi ngoài. Đó là một đêm trời đầy mây, khắp nơi tối đen như mực, sau khi cháu ngồi xổm xuống mới phát hiện, căn phòng nhỏ vốn không có người ở này, tự nhiên lại lóe ra một tia sáng."

(*Sư huynh: Học cùng thầy, thế hệ đàn anh)

La Phi: "Là ánh nến sao? Có người ở bên trong?"

"Không phải ánh nến." Giọng nói Thuận Đức bắt đầu hơi phát run, "Ánh sáng này vô cùng yếu ớt, màu đỏ sậm. Sau đó cháu lại phát hiện trên cửa sổ chiếu ra hình ảnh những sợi khói mù. Rất nhanh khói mù càng ngày càng đậm, nhìn qua giống như tràn ngập căn nhà. Lúc ấy cháu còn tưởng rằng đã cháy rồi, đang muốn hét ra tiếng, đột nhiên từ trong sương mù xuất hiện một bóng đen. Mới đầu bóng dáng này cũng chỉ là một màu đen sẫm, theo khói mù dần dần dày, nó cũng từ từ rõ hơn, biến thành một con người không có đầu."

Đây quả thực là tình tiết quỷ quái trong tiểu thuyết. La Phi thật sự không có cách nào công nhận sự chân thật của nó, nhưng thần thái Thuận Đức lại không giống đang nói dối.

Không Tĩnh hơi lắc đầu, hiển nhiên cũng khó tiếp nhận miêu tả mời vừa rồi của Thuận Đức: "Con có vào nhà nhìn một chút, xem đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?"

"Con.. con không dám, ngay cả lau cái móng con cũng không kịp lau lập tức chạy trở vào trong chùa."

"Đi thôi, bây giờ chúng ta vào nhà." La Phi rất tự nhiên ra quyết định như vậy.

Ba người đi về phía căn phòng nhỏ, trên đường cũng không có ai nói thêm gì nữa, yên tĩnh trong đồng tuyết, nhà gỗ lộ ra một bầu không khí quái dị.

Căn nhà nhỏ dựa lưng vào vách núi, ước chừng mười lăm mười sáu thước vuông. Kể từ khi xảy ra chuyện không may tối hôm qua, vẫn chưa có người nào đi vào, vì vậy cửa phòng vẫn duy trì trạng thái khép hờ lúc ấy. La Phi đi về phía trước đưa tay đẩy cửa ra, khung cửa vang lên tiếng "ken két" khe khẽ, nghe giống như một tiếng rên rỉ thật dài.

Mặc dù là ban ngày, nhưng bởi vì căn nhà nhỏ xây dựng dưới bóng núi, ánh sáng trong phòng vô cùng mờ ảo. Đám người La Phi từ trong đồng tuyết sáng ngời đi tới, thị lực nhất thời không thích ứng kịp. Thuận Đức đi theo phía sau hai người, bộ dáng nơm nớp lo sợ, xem ra cậu chưa thể khôi phục lại từ trong trí nhớ kinh hoàng .

Trong nhà bày biện vô cùng đơn giản: Đoạn đường đi tới cửa có một bộ bàn ghế cũ, bên cạnh cửa về phía chỗ giấy dán tường có một chiếc giường đơn, sát giường dưới đất có chăn đệm rõ ràng là tạm thời tăng thêm người, có thể cung cấp chỗ nằm nghỉ ngơi cho hai người. Tấm đệm trên giường và dưới đất đều mở ra tán loạn, làm cho người ta có cảm giác khách trọ vừa mới đứng dậy không lâu.

Rất nhiều bức tranh được chất đống bên trên, La Phi thuận tay cầm một bức tranh trong đó lên, mở ra. Đây là một bức tranh phong cảnh trắng đen, lạc khoản(*)là: "Hòa thượng Không Tĩnh."

(*lạc khoản: phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ)

Không Tĩnh đưa mặt tiến tới nhìn thoáng qua bức tranh vẽ trước mắt, nói: "Trước kia sư đệ thầy ở trong căn nhà nhỏ này. Thầy ấy rất thích vẽ tranh, những bức tranh này đều là bút tích của thầy ấy."

Nhìn ra được, trên bức tranh cuộn tròn tích lũy một lớp bụi rất dày, mặc dù không lâu trước đã được người ta lau, nhưng những dơ bẩn còn sót lại ở góc cạnh cho thấy rõ ràng người lau cũng không tỉ mỉ.

Dưới cửa sổ trong nhà có một món đồ đưa tới sự chú ý cho La Phi.

Đó là một lò lửa nho nhỏ.

Theo cách nói của Thuận Đức 'bóng đen không đầu' xuất hiện trong sương khói thần bí, như vậy có phải cái lò lửa này là nguyên nhân sinh ra khói mù hay không?

La Phi đi tới gần quan sát cẩn thận. Lò lửa giống như rất cũ kỹ, bên cạnh có một đống than củi dùng để nhóm lửa, phía trên cũng rơi đầy bụi bẩn. Từ miệng lò có thể nhìn thấy, trong khoang lò lưu lại không ít tro bếp, từ màu sắc bên ngoài rất khó phân biệt ra có phải mới được đốt trong thời gian gần đây hay không?

"Bình thường phòng này có người ở sao?" La Phi hỏi.

"Lâu rồi không có." Không Tĩnh trả lời, "Thật ra thì kể từ sau khi sư đệ(*) Không Vong chuyển vào trong chùa, thì chưa có ai đến nơi này ở, có chừng bảy tám năm rồi."

(*Sư đệ: học cùng thầy, thế hệ đàn em)

"Trước kia cái lò lửa vẫn đặt ở vị trí này sao?"

"Đúng vậy, cái lò lửa này có cũng lâu lắm rồi." Không Tĩnh đến gần hai bước, đưa mắt đến gần sát trên lò lửa dưới tường, từ trong nét mặt nhìn ra được, ông cũng biết cây đuốc lò có liên quan với khói mù trong lời nói Thuận Đức.

Thuận Đức đột nhiên thét lên một tiếng "Ôi trời."

La Phi lập tức quay đầu lại: "Sao thế?"

"Vậy, cái đó đúng..." Tay Thuận Đức chỉ một vật nằm trong chần đệm dưới đất.

Đó là một cái hộp rỗng hình chữ nhật. La Phi cúi người xuống nhặt lên, chỉ thấy bên trên hộp còn một nửa tờ giấy niêm phong dính lại, phía trên dùng mực màu đỏ viết: "Bức Tranh Tức Giận - Chính Minh Phong, vẽ vào ngày 2 tháng 5 năm 72."

"Bức tranh tức giận?!" La Phi chợt nhớ tới lời nói trước khi Trương Bàn phát bệnh tim, kìm lòng không được kêu lên một tiếng.

"Bọn họ... bọn họ thấy 'Bức tranh tức giận.'" Vẻ mặt Thuận Đức có chút hốt hoảng.

Không Tĩnh đi lên trước, nhận lấy chiếc hộp từ trong tay La Phi, liên tục lắc đầu, bộ dáng vừa nóng vội vừa giận dữ: "Hừ hừ! Đây là giấy niêm phong mà sư phụ thầy dán! Tại sao bọn họ có thể..."

Rất dễ nhận thấy, bên trong hộp vốn là một bức tranh bị dán lại, hơn nữa bức tranh này hình như có một ý nghĩa nào đó không giống bình thường.

La Phi cau mày hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Ở nơi này vốn là trong lúc rảnh rỗi quên một bức tranh." Không Tĩnh giải thích, "Nghe nói trong bức vẽ này mang theo hung khí, rất không may mắn! Vì vậy năm đó sư phụ thầy đem chiếc hộp này niêm phong lại, nghiêm cấm hòa thượng tăng ni trong chùa mở ra nhìn."

La Phi không hiểu lắc đầu một cái, không nghĩ ra "Bức tranh mang theo hung khí" là một khái niệm thế nào.

Không Tĩnh nhìn thấy nghi ngờ của La Phi, tiếp tục nói: "Bức tranh kia có nội dung cụ thể thế nào, ngay cả thầy cũng không biết. Xem ra bức tranh này, ngoại trừ sư phụ Chính Minh của thầy ra, sợ rằng cũng chỉ có một mình sư đệ biết."

"Người vẽ nên bức tranh ở đâu, hiện tại hai người cũng không biết?" La Phi vừa nói, vừa dùng ánh mắt hỏi thăm quét qua Không Tĩnh và Thuận Đức.

Hai thầy trò đều lắc đầu một cái.

"Mà hiện tại Không Vong kia đang ở đâu? Nhanh đưa thầy ấy đi tìm, chuyện tối ngày hôm qua rất có thể liên quan đến bức tranh này." Về mặt La Phi nghiêm túc nói.

Hình như Thuận Đức bị La Phi dọa sợ, sắc mặt trở nên hơi tái nhợt. Không Tĩnh lộ ra bộ dáng khổ sở, nói: "Trước sư đệ thầy bắt đầu đóng cửa tu thiền, đã nửa tháng không thấy mặt..."

La Phi ngắt lời: "Thầy ấy không ra cửa, chúng ta đi qua đó tìm thầy ấy là được rồi. Thuận Đức, cháu dẫn chú đi."

Hình như Thuận Đức ý thức được tầm quan trọng của chuyện này, cậu liếc nhìn Không Tĩnh một cái, sau đó dẫn theo La Phi đi ra ngoài cửa.

Không Tĩnh có chút bất đắc dĩ thở dài, cũng đi theo.

Ba người đi vào trong sân sau, Không Tĩnh lập tức quay đầu đi đến căn phòng thứ hai dãy nhà phía Đông. Không Tĩnh xuống về phía trước hai bước, kéo La Phi: "Sở trưởng La, xin con chờ một chút." Sau đó ông nói với Thuận Đức: "Con đi nói chuyện với sư thầy một chút đi, xem thầy ấy có thể phá lệ một lần không."

La Phi dừng bước lại, Thuận Đức một thân một mình đi tới cánh cửa đóng chặt, khẽ gõ cửa một tiếng, gọi một tiếng: "Sư thầy!" Thấy bên trong không có phản ứng, giọng nói của cậu lớn lên tí, lại gọi một tiếng.

Trong phòng vẫn yên tĩnh, Thuận Đức cảm thấy kỳ lạ gãi gãi đầu: "Đã xảy ra chuyện gì sao?" Sau đó, cậu giống như nghĩ ra điều gì đó, đi tới bên bệ cửa sổ, lôi kéo khung cửa sổ, quả nhiên cửa sổ không có khóa chết, nhẹ nhàng vang lên một tiếng rồi bật mở ra.

Thuận Đức nghiêng thân thể, ngó dáo dác quanh căn phòng. Đột nhiên, cậu thét lên một tiếng sợ hãi, hai chân mềm nhũn, ngồi liệt trên mặt đất.

"Sao thế?" La Phi bước nhanh về phía cánh cửa sổ, cảnh tượng trước mắt làm cho anh hít vào một ngụm khí lạnh: Trong phòng u ám, thi thể một người treo lơ lửng trên xà nhà, người kia trợn mắt nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, hình như đã đợi bọn họ đến từ sớm.

HUNG HỌA

Chu Hạo Huy

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Đường từ đồn công an núi Nam Minh đi đến bệnh viện nhân dân thành phố dài hơn 30 cây số, nhưng cũng may ban đêm trên đường không có nhiều xe lăm. Chu Bình phóng một đường bão táp, không tới 20 phút xe đã đậu trước cửa bệnh viện.

Sau khi biết tình huống, bệnh viện lập tức điều động các bác sĩ trực ban đến nhanh chóng cấp cứu cho Trương Bân. Tình hình cũng không phải đặc biệt nghiêm trọng, bệnh Trương Bân được khống chế rất nhanh. Theo như bác sĩ nói, anh ta chỉ bởi vì mệt nhọc và kinh sợ quá độ mới đưa tới bệnh tim tái phát, chỉ cần tĩnh dưỡng mấy ngày, thân thể lập tức có thể khôi phục bình thường.

Lòng của Chu Bình hơi thả lỏng một chút, thừa dịp Trương Bân còn ngủ say, một mình anh đi ra bên ngoài, muốn hút một điếu thuốc. Lúc này anh mới phát hiện trên bầu trời đêm lay động vài bông tuyết, nghĩ đến một mình La Phi đang trên đường lên núi, anh không khỏi âm thầm toát mồ hôi đầm đề thay anh ấy.

Sau đó Chu Bình vẫn canh giữ ở phòng bệnh trong bệnh viện, cả đêm không hề chớp mắt. Chừng sáu giờ rưỡi, Trương Bân tỉnh lại, trải qua mấy giờ ngủ say, tinh thần của anh ta xem ra khá hơn nhiều.

"Cảnh sát Chu, là cậu đưa tôi đến đây sao? Thật sự rất cảm ơn!" Nhìn thấy Chu Bình, Trương Bân rất cảm kích chào hỏi.

Chu Bình khẽ cười cười, nói: "Không cần khách khí, đây thuộc về trách nhiệm của cảnh sát chúng tôi. Anh chỉ cần cố gắng phối hợp làm việc

với chúng tôi, chính là lời cảm ơn tốt nhất của anh. Cái này gọi là 'Cảnh sát nhân dân vì nhân dân, cảnh dân một nhà, mỗi tình cá nước' đó."

Trương Bân bị nụ cười thân thiện và câu nói vui của Chu Bình, làm cho buông lỏng mà cười lên.

Chu Bình đứng dậy rót thêm một ly nước nóng, đưa cho Trương Bân, cứ xem như đang nói chuyện phiếm đi: "Anh nói các anh vẽ một bức tranh, làm sao lại chạy vào núi sâu như vậy?"

"Cảm ơn." Trương Bân nhận lấy ly nước, hớp một ngụm theo bản năng, "Mục đích chúng tôi ra ngoài đúng là muốn chọn một ngọn núi sâu vắng lặng, như vậy mới có thể lấy được cảm hứng trong cảnh, vẽ ra một tác phẩm đẹp. Hơn nữa khi chúng tôi lên núi vừa đi vừa chơi, không hề cảm thấy nó xa thế nào. Nhưng sau đó bỏ lỡ thời gian xuống núi, không thể không quyết định tạm thời ở nhờ trong ngôi chùa cách đó không xa."

Chu Bình "ừ" một tiếng, ngồi xuống bên cạnh Trương Bân, đồng thời chuyển sang đề tài mấu chốt: "Sau khi các người đến chùa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đây... 'Quý không đầu' và 'Bức tranh tức giận' là xảy ra chuyện gì?"

Trương Bân đột nhiên trầm mặc, tâm tình căng thẳng lại xuất hiện trên khuôn mặt và trong ánh mắt của anh ta.

"Anh đừng vội, cứ từ từ, bắt đầu nói từ đầu." Chu Bình cố gắng hết sức để giọng nói mình nghe chậm rãi bình thản.

Chỉ chốc lát sau, rốt cuộc Trương Bân đã mở miệng, bắt đầu giải thích về những gì bản thân đã trải qua từ gần tối hôm qua.

"Khi chúng tôi đến trong chùa có lẽ khoảng 5 giờ chiều gì đó. Trừ tôi ra, hai người đồng hành khác đều là đồng nghiệp của tôi, một người tên là Trần Kiện, một người khác tên là Hồ Tuấn Khải."

"Ngôi chùa thật lớn, thoạt nhìn cũng đã xây dựng một thời gian lâu rồi. Lúc đó chúng tôi đi dạo một vòng xung quanh, xá lạy Bồ Tát, còn góp một chút tiền nhang đèn. Có một tiểu hòa thượng thật nhiệt tình chỉ dẫn chúng tôi, sau hình như tôi nghe thấy người khác gọi cậu ta là Thuận Đức. Nhưng mà khi chúng tôi nói muốn dừng chân trong chùa, lại bị Thuận Đức cự tuyệt."

"Không được à." Chu Bình có chút kỳ quái, "Theo tôi được biết, vài ngôi chùa trong núi đều có chuẩn bị phòng khách, khách hành hương muốn ngủ lại là chuyện rất bình thường, nhiều nhất là thu chút phí dừng chân thôi."

"Lúc ấy chúng tôi cũng hỏi ra vấn đề này. Thuận Đức giải thích, trong chùa bọn họ vốn là có thể ngủ lại, nhưng lúc trước khách hành hương tương đối nhiều, trong chùa bị mất ít đồ vật. Sau khi xảy ra chuyện như vậy, trụ trì quyết định không để cho khách hành hương bình thường ở lại trong chùa nữa."

Trong chùa mất đồ? Nhưng trong đồn không nhận được báo án về vụ việc này? Có thời gian phải đi điều tra lại chuyện này một chút. Trong lòng Chu Bình nghĩ ngợi, nhưng ngoài miệng không nói gì, nghe Trương Bản tiếp tục thuật lại:

"Khi đó chúng tôi đã không thể nào xuống núi nữa rồi, chỉ có thể quần quít dây dưa. Cuối cùng được đưa đến hòa thượng quản lý, nghe nói đó là Đại đương gia trong chùa. Phí hết một trận miệng lưỡi, cuối cùng ông ta cũng đồng ý để cho Thuận Đức dẫn chúng tôi đến một căn nhà nhỏ lẻ loi phía sau chùa."

"Nhà nhỏ sau chùa." Chu Bình lẩm bẩm, "Ở nơi nào? Tôi cũng đi đến chùa Khô Mộc rất nhiều lần, sao chưa bao giờ gặp qua."

"Phòng nhỏ cách cửa sau chùa chừng ba bốn chục mét, kết nối thông qua một đường núi hẹp. Mặc dù khoảng cách không phải rất xa, nhưng bởi vì đường núi quanh co, chùa chiền và phòng nhỏ cứ như bị thân núi tách rời ra, cho nên từ trong chùa không thể nào nhìn thấy phòng nhỏ."

"À." Chu Bình gật đầu một cái, trải qua lời giải thích như thế của Trương Bản, anh cũng có chút ấn tượng với đường núi kia, nhưng không ngờ bên kia đường núi còn có một ngôi nhà nhỏ. "Căn nhà nhỏ kia hình dạng thế nào?" Anh hỏi.

"Điều kiện vô cùng đơn sơ, thậm chí ngay cả điện cũng không có, chúng tôi dựa vào hướng dẫn của Thuận Đức lấy đèn dầu soi sáng. Trong nhà chỉ có duy nhất một chiếc giường đơn đầy bụi bặm, xem ra đã lâu không có ai tới căn phòng này rồi."

"Nói đúng là trước khi các anh đi vào, căn nhà này vẫn trống không?"

"Chắc là vậy. Trước khi vào trong nhà, Thuận Đức chột thần thần bí bí nói cho chúng tôi biết một chuyện." Nói tới chỗ này, âm lượng giọng nói của Trương Bản thấp xuống, hơn nữa hơi run rẩy.

"Chuyện gì?" Chu Bình lo lắng đưa thân thể đến bên cạnh Trương Bản, ý anh biết là đối phương sắp nói đến chỗ máu chột.

"Cậu ta nói... cậu ta nói cậu ta gặp qua một con quỷ trong ngôi nhà này, hơn nữa còn là một con quỷ không đầu."

Mặc dù trong lòng đã có chuẩn bị sẵn, nhưng Chu Bình vẫn không nhịn được nhíu mày một cái, "Quỷ không đầu" - cách nói để cho anh thật sự cảm thấy có chút hoang đường.

Hình như Trương Bản đã sớm dự liệu được Chu Bình sẽ có phản ứng như thế này. Anh hít một hơi thật sâu, khống chế được cảm xúc càng ngày càng lo lắng của mình, sau đó tiếp tục nói: "Lúc tôi nghe lời Thuận Đức

nói, cũng có dáng vẻ như cậu hiện tại, không tin tưởng chút nào. Ngay sau đó Thuận Đức lại nói cho chúng tôi một chuyện khác. Cậu ta nói trong căn phòng này có một bức tranh tên 'Bức tranh tức giận', hễ là người nào xem qua cũng đều sẽ chọc cho quý nhập vào người, gặp vận rủi."

Chu Bình "suyt" khẽ cười một tiếng, lắc đầu nhạo báng và nói: "Cái tên Thuận Đức này thật đúng là một tên lảm mồm."

Trương Bản nhìn Chu Bình một chút: "Lúc ấy chúng tôi cũng cười với cậu ta một tiếng như thế này. Nhưng nếu cậu cũng gặp chuyện xảy ra như chúng tôi, cậu sẽ không thể cười nổi đâu."

Chu Bình ý thức được mình có chút thất lễ, lúng túng sờ sờ cái cằm, sau đó lại bày ra dáng vẻ nghiêm túc lắng nghe.

Trương Bản uống một ngụm nước, dừng lại chốc lát, tiếp tục nói: "Sau khi Thuận Đức trở về chùa mang thêm chăn đệm đến cho chúng tôi, chúng tôi thì ở lại dọn dẹp căn nhà đơn sơ. Trong quá trình dọn dẹp nơi đó, chúng tôi phát hiện ở dưới giường có một cái rương, trong rương ngăn nắp chất đầy những bức tranh cũ. Tranh vẽ là thứ làm chúng tôi cảm thấy hứng thú nhất, cho nên chúng tôi gần như không chút suy nghĩ, lập tức mở ra quan sát mấy bức tranh bên trong. Ai ngờ cứ thế mở không ngừng tay lại được, các bức vẽ trong rương gần như đều là tinh phẩm nghệ thuật. Trong ba người chúng tôi tài vẽ tranh của Hồ Tuấn Khải có thành tựu cao nhất, cũng rất nổi tiếng ở trong nước, nhưng khi cậu ta thấy những bức tranh này, cũng mặt cảm."

"Hả? Vậy những bức tranh đó do ai vẽ vậy?"

"Từ trên lạc khoản nhìn ra, những bức tranh này đều sáng tác từ những năm 70, tác giả tự xưng 'Hòa thượng Không Vong'." Trương Bản trả lời vấn đề của Chu Bình, tiếp đó kể lại những gì mà mình nhớ ra: "Chúng tôi cứ ở dưới ngọn đèn dầu mờ tối, thưởng thức một vài bức tranh, bất tri bất giác

những bức tranh kia đều bị chúng tôi xem gần hết. Đang lúc này, chúng tôi phát hiện một đồ vật dưới đáy rương, vật kia làm cho người ta thất kinh. "

"Là cái gì?"

"Là một hộp tranh vẽ cũ nát, trên hộp tranh có dán giấy niêm phong, phía trên dùng mực đỏ viết: 'Bức tranh tức giận' - Chính Phong niêm phong ngày 2 tháng 5 năm 72.'" Trên mặt Trương Bản hiện ra một cỗ sợ hãi không đè nén được, hình như là sợ sẽ kinh động cái gì đó.

Chu Bình ngạc nhiên đi về phía trước dò xét thân thể: "Nói như vậy thật vẫn có 'Bức tranh tức giận' sao? Các người mở ra nhìn?"

Trương Bản lắc đầu một cái: "Tạm thời không có. Ngược lại hai người bọn họ muốn nhìn, nhưng mà tôi lại phản đối - chuyện này dù sao cũng hơi không chính đáng. Lúc đang tranh chấp chưa xong, Thuận Đức ôm chân đệm trở lại, chúng tôi vội vàng đem cái hộp tranh vẽ kia giấu kỹ trong rương. Mặc kệ như thế nào, phía trên đã dán giấy niêm phong, tất nhiên là không tiện để cho người ngoài nhìn thấy."

Chu Bình "ừ" một tiếng, dùng ánh mắt ý bảo Trương Bản tiếp tục nói đi.

"Thuận Đức biết chúng tôi phát hiện ra cái rương tranh vẽ đó, ngược lại không có vẻ kỳ quái đặc biệt. Chúng tôi hỏi cậu ta sau đó mới biết, trước kia căn nhà nhỏ này chính là của người đề tên trên lạc khoản: 'Hòa thượng Không Vong', Không Vong yêu vẽ tranh là chuyện toàn chùa đều biết. Cho đến mười năm trước, ông mới chuyển từ nhà nhỏ vào trong chùa, chuyên tâm Tu thiền."

"Khi đó chúng tôi bội phục sát đất cái người tên Không Vong này, lập tức nói muốn lên thăm viếng. Nhưng Thuận Đức lại nói cho tôi biết, bắt đầu từ nửa tháng trước Hòa thượng Không Vong đã đóng cửa tu thiền, ai

cũng không được gặp ông, đến thức ăn cũng đặc biệt để cho người ta đưa đến cửa phòng ông."

"Chúng tôi vừa kinh ngạc lại vừa thất vọng. Nhưng trong lòng Hồ Tuấn Khải còn chưa chết đi, lấy một tờ danh thiếp của mình ra, bảo Thuận Đức đưa cho Hòa thượng Không Vong. Cậu ta hi vọng ông từng nghe đến tên cậu ta, có thể phá lệ gặp mặt một lần."

"Sau khi Thuận Đức đi, chúng tôi sửa sang lại chăn đệm trên giường xong. Bởi vì thể trạng tôi tương đối kém, Trần Kiện và Hồ Tuấn Khải chăm sóc tôi, để cho tôi ngủ ở trên giường, bọn họ cùng nhau ngã lưng xuống đất nghỉ ngơi, tôi cũng không có từ chối. Chẳng qua là sau khi tôi nằm xuống giường, bọn họ không ngủ ngay lập tức, mà thương lượng muốn mở bức 'Bức tranh tức giận' kia.""Lần này anh có ngăn cản hay không?" Chu Bình suy đoán.

"Không có." Xem ra Trương Bân có chút hối hận, "Thật ra thì tự tôi cũng đặc biệt muốn xem bức tranh kia, nhưng lại rất sợ. Lúc ấy tôi nghĩ, nếu bọn họ nhất định phải xem, thì để cho hai người bọn họ xem trước tốt hơn, sau đó tôi lại căn cứ tình huống mà quyết định mình có xem hay không."

Chu Bình gật đầu một cái, tâm tình như vậy cũng rất dễ hiểu.

"Thấy tôi không hề phản đối nữa, bọn họ rất hưng phấn đem cái hộp tranh vẽ từ trong rương ra ngoài, cẩn thận xé giấy niêm phong, lấy bức tranh bên trong ra. Sau đó dưới ngọn đèn dầu mờ tối, mở bức tranh ra từng chút từng chút. Mà tôi nửa tựa bên giường, cách 3 hay 4 mét gì đó chăm chú nhìn tất cả."

"Ngọn đèn dầu lóe lên ánh lửa chiếu rọi gương mặt hai người bọn họ, tôi tinh tường nhìn rõ nét mặt vốn đang hưng phấn của bọn họ từ từ đông cứng lại, sau đó chuyển biến làm tôi kinh ngạc và sợ hãi. Nhất là Hồ Tuấn

Khải cách tôi gần nhất, tôi chưa từng gặp qua ánh mắt một người nào như thế, hình như cậu ta thấy được một chuyện kinh khủng tuyệt đối không có khả năng xảy ra."

"Lúc ấy không khí trong phòng tựa như bị đóng băng lại trong nháy mắt, yên tĩnh đến đáng sợ. Mặc dù tôi không có trực tiếp nhìn bức tranh kia, nhưng toàn thân tôi cũng xuất hiện cảm giác lạnh lẽo. Tôi nín thở nửa ngày, rốt cuộc mới lấy hết dũng khí hỏi một câu: "Thế nào? Rốt cuộc phía trên kia vẽ cái gì?."

Chu Bình cũng bị loại không khí đó lây nhiễm, lần này anh không có nói chen vào, chỉ lẳng lặng dùng ánh mắt nhìn về phía Trương Bản truyền một nghi vấn giống vậy: Rốt cuộc phía trên kia vẽ cái gì?

Trương Bản thì đã hoàn toàn đắm chìm trong hồi ức của mình: "Nghe được câu hỏi của tôi, hình như Hồ Tuấn Khải đột nhiên thức tỉnh, cậu ta nhanh chóng cuộn bức tranh đó lại, dùng giọng nói run rẩy lẩm bẩm nói: '... Điều này sao có thể... làm sao có thể? Anh tuyệt đối không thể nhìn bức tranh này, cũng đừng hỏi nội dung của nó, anh chịu không nổi đâu!'"

"Không chịu nổi, đây là ý tứ gì? Lúc này Trần Kiện cũng phản ứng giống như vậy?"

"Cậu ta cũng chỉ đứng ngơ ngác ở một bên, vẻ mặt hoảng hốt." Trương Bản cười khổ một tiếng, "Thật ra thì cho dù Hồ Tuấn Khải không nói, tôi cũng tuyệt đối sẽ không xem bức tranh đã niêm phong, trái tim của tôi vẫn không chịu nổi, bác sĩ đã sớm dặn dò tôi phải tránh khỏi những chuyện quá kích thích."

"Sau khi Hồ Tuấn Khải đem cất bức tranh kia xong, cùng Trần Kiện yên lặng nằm xuống. Tôi nhìn từ bên ngoài, hai người bọn họ đều mang tâm sự nặng nề, hiển nhiên còn bị bóng ma trong bức tranh kia bao phủ. Tôi cũng có chút lo lắng đề phòng, nhưng một ngày mệt nhọc không chịu

đứng được, không bao lâu sau, đã nặng nề thiếp đi. Không biết có phải là tác dụng tâm lý hay không, tôi gặp một cơn ác mộng đáng sợ! Tôi mơ thấy từ trong chiếc hộp rỉ ra từng dòng máu tươi, máu kia càng chảy càng nhiều, lan tràn khắp trong phòng nhỏ, cuối cùng che mất đỉnh đầu của tôi, gần như khiến tôi hít thở không thông."

Chu Bình nhíu mày một cái, hình như cảm xúc chủ quan của Trương Bản đặc biệt dễ dàng bị hoàn cảnh khách quan ảnh hưởng, cái cơn ác mộng đó nói rõ việc này.

Trương Bản cũng không để ý đến phản ứng của anh, chỉ cầm đầu cầm cổ nói: "Tôi tỉnh lại từ trong cơn ác mộng, trái tim nhảy 'thình thịch' điên cuồng không thôi. Chờ tôi bình tĩnh lại một chút, đột nhiên phát hiện, hai người Trần Kiện và Hồ Tuấn Khải ngủ cạnh giường tôi đều không thấy, thay vào đó ở trên sàn là chiếc hộp tranh vẽ bị mở ra trống không."

"Lúc ấy cửa phòng đóng chặt lại, tôi không để ý tới mặc áo khoác, đạp đóng giày đi tới cửa sổ nhìn quanh bên ngoài. Chỉ thấy hai người bọn họ đang đứng ở cửa quẹo đường núi, tựa hồ đang thương lượng cái gì đó, Hồ Tuấn Khải xách theo ngọn đèn dầu, trên tay Trần Kiện cầm bức tranh 'Bức tranh tức giận' kia."

"Bọn họ lại đi xem bức tranh sao?" Chu Bình không khỏi sinh ra hứng thú sâu đậm với bức tranh.

"Đúng vậy. Hơn nữa bọn họ thừa dịp sau khi tôi ngủ say ra bên ngoài phòng xem, đương nhiên là có chuyện muốn gạt tôi. Lần này cự ly khá xa, tôi nhìn không rõ, nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được giữa hai người bọn họ, có một không khí vô cùng nặng nề."

"Tôi cứ đứng ở sau cửa sổ như vậy, ngơ ngác nhìn bọn họ, trong lòng tràn đầy nghi ngờ, rồi lại không có dũng khí đi tới tìm hiểu chân tướng. Ban đêm yên tĩnh khiến cho mỗi phút mỗi giây đều có vẻ như khá dài, cái

tôi làm được lúc đó chỉ là mong ngóng bọn họ có thể nhanh chóng trở lại phòng, ném bức tranh kia qua một bên, cũng đừng quản nó."

"Lúc ấy bọn họ đang nói cái gì, anh không nghe được chút nào sao?"

Trương Bản lắc đầu một cái: "Lỗi tai tôi vốn là không phải đặc biệt tốt, giọng nói bọn họ lại rất nhỏ. Tôi chỉ có thể từ động tác của bọn họ mà đoán ra đại khái vài nội dung."

"Thật sao? Vậy anh đoán được cái gì?" Chu Bình có chút mong đợi nhìn Trương Bản.

"Trần Kiện cầm bức tranh kia, hình như muốn đi đường núi bên kia, cũng chính là đi về phía chùa. Mà Hồ Tuấn Khải lại giống như đang thử khuyên hoặc ngăn cản cậu ta làm như vậy."

"Đi về phía chùa, vậy là anh ta muốn đi tìm cái người vẽ tranh tên 'Hòa thượng Không Vong' đó?" Chu Bình phân tích."Có thể." Trương Bản đồng ý gật đầu một cái, "Qua mấy phút sau, hình như Hồ Tuấn Khải cố gắng bỏ đi, đầu tiên cậu ta thất vọng phất phất tay, xoay người đi về phía căn phòng nhỏ; ngay sau đó Trần Kiện rất kiên quyết đi tới một con đường khác trên núi."

Từ trong giọng nói chậm rãi của Trương Bản, Chu Bình cảm thấy sự việc quan trọng sắp phát sinh, anh ngừng thở, trầm ngâm lắng nghe.

Trương Bản nhanh chóng nhìn chén nước trong tay, nói: "Đang lúc này, tôi đột nhiên phát hiện, chỗ khúc quanh trên đường nhỏ, có một bóng đen đang núp sau vách núi dòm ngó bọn họ."

Mặc dù tình huống này có chút ngoài dự đoán của mọi người, nhưng cảm xúc Trương Bản hình như hơi khoa trương quá đáng, giọng điệu của anh ta tựa như đang miêu tả một sự kiện làm người ta sợ hãi tột độ.

"Hả? Nói như vậy, đã từng có người thứ tư xuất hiện ở hiện trường xảy ra chuyện?" Chu Bình trầm ngâm hỏi.

"Là người sao? Không, tôi không biết..." Trương Bản uống một ngụm nước, sau đó nuốt ngụm nước lớn xuống, giọng nói bởi vì sợ hãi mà khẽ run, "Cái bóng đen kia đối diện tôi, cũng chỉ cách khoảng mười mét, mượn ánh đèn khúc xạ, tôi nhìn rõ ràng, 'nó' đứng ở nơi đó, có tay có chân, nhưng không có đầu!"

"Cái gì?" Chu Bình lộ ra vẻ mặt khó tin, "Anh có thể khẳng định sao?"

"Đúng, 'nó' núp phía sau vách núi cách Trần Kiện không tới hai mét, nhưng mà Trần Kiện lại hồn nhiên không biết, 'nó' đang bước từng bước một đi tới!"

"Khoảng cách gần như thế, tại sao Trần Kiện lại không nhìn thấy đây?"

"Cái bóng đen kia núp ở đầu bên kia của cua queo." Trương Bản khoa chân múa tay thủ thế, "Bởi vì nguyên nhân góc độ, Trần Kiện và Hồ Tuấn Khải cách 'nó' rất gần, nhưng ngược lại sẽ không nhìn thấy 'nó'."

Chu Bình gật đầu một cái: "Kế tiếp thế nào."

"Chuyện kế tiếp tôi không nhìn thấy." Trương Bản nói xong, thở một hơi thật dài, hình như vì vậy mà cảm thấy được giải thoát.

"Không nhìn thấy? Tại sao?" Chu Bình kinh ngạc hỏi thăm.

"Bởi vì bệnh tim của tôi đột nhiên tái phát." Trương Bản trả lời.

Chu Bình chột gật đầu một cái, nếu quả thật tình hình lúc đó giống như Trương Bản kể... Người bình thường cũng sẽ bị dọa sợ đến mất hồn mất vía, vào lúc này bệnh của anh phát tác là cực kỳ hợp lý.

Trương Bản ít nhiều nhìn ra Chu Bình cũng hơi thất vọng, bất đắc dĩ giải thích: "Lúc nhìn bóng đen quỷ dị kia, sự sợ hãi ấy khiến trong lòng tôi co rút từng hồi. Tôi khổ sở ngồi xồm người xuống, hé miệng muốn thét lên, nhưng lại không phát ra được âm thanh nào..."

"Vậy làm sao anh hay được?" Một phút kia Chu Bình bắt đầu quan tâm tới an nguy của Trương Bản.

"Thuốc trở tim đặt ở trong túi áo đầu giường. Tôi gần như là bò đến trước giường, dùng tay run rẩy lấy lọ thuốc rồi mở ra, nuốt vào một viên thuốc cứu mạng." Nghĩ đến tình hình khẩn cấp lúc ấy, lòng Trương Bản vẫn còn sợ hãi vỗ vỗ lồng ngực của mình, tiếp theo sau đó nói: "Hơi thở của tôi vừa mới ổn định một chút, đột nhiên một tiếng kêu thảm thiết thê lương phá vỡ bầu trời đêm. Nghĩ đến tình huống mới vừa rồi ở bên ngoài tôi không để ý tới thân thể của mình, tôi lập tức giùng giảng xông ra. Chỉ thấy Hồ Tuấn Khải đứng ngơ ngác ở ven đường, hình như có chút sợ hãi choáng váng, mà đã không thấy bóng dáng Trần Kiệt nữa."

"Ý của anh là, lúc này, Trần Kiệt đã rơi xuống vách đá, âm thanh tiếng kêu thảm thiết kia chính là của anh ta?"

Trương Bản nhắm mắt lại, khổ sở gật đầu một cái.

"Cụ thể đã xảy ra chuyện gì? Hồ Tuấn Khải nói thế nào?" Chu Bình hỏi tới?

"Giống như tôi nói vậy, Hồ Tuấn Khải và Trần Kiệt đi hai hướng ngược nhau. Hồ Tuấn Khải đi ra ngoài khoảng chừng năm sáu mét, đột nhiên nghe Trần Kiệt ở sau thét thảm thiết, đến khi cậu ta xoay người lại, đã không thấy bóng dáng của Trần Kiệt đâu nữa, mà từ bên dưới vách núi truyền đến tiếng thét kéo dài năm sáu giây."

"Nói như vậy Hồ Tuấn Khải cũng không thấy tình cảnh lúc Trần Kiệt rơi xuống vách đá?"

"Không có."

"Anh nói cái bóng đen kia đâu? Chờ anh vọt ra đến đường núi, có phải đã không nhìn thấy 'nó' nữa phải không?"

Trương Bản lắc đầu một cái: "Ở vị trí này không nhìn thấy, mà trong lúc nhất thời tôi không dám di chuyển đến vách núi, tôi chỉ đem hình ảnh nhìn thấy ở trong phòng nói cho Hồ Tuấn Khải."

"Thế Hồ Tuấn Khải có phản ứng gì?"

"Cậu ta nghe tôi kể xong, đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó hình như đột nhiên nghĩ đến cái gì, trong miệng lẩm bẫm tự nói: 'Bóng đen không đầu, bóng đen không đầu... Hắn còn tới, không chạy khỏi...' Lúc nói lời này, khóe môi cậu ta còn nở nụ cười rất kỳ quái."

"Nụ cười rất kỳ quái?" Chu Bình có vẻ không hiểu rõ.

"Đúng, nụ cười vô cùng quỷ dị, vừa giống như là cười khố, vừa giống như có chút thoải mái. Nhưng có một chút khẳng định, sắc mặt của cậu ta lúc ấy tái nhợt, có vẻ vô cùng sợ hãi."

"Nghe, hình như Hồ Tuấn Khải đã tiên đoán được bóng đen không đầu xuất hiện?" Trong lòng Chu Bình tràn đầy bí ẩn không cách nào giải thích, "Bức 'Bức tranh tức giận' kia, tới cuối cùng anh vẫn chưa thấy?"

"Không hề." Trương Bản lắc đầu thêm lần nữa, "Bức tranh kia đã cùng Trần Kiện rơi xuống vách núi. Sau đó hòa thượng trong chùa nghe được tiếng kêu chạy tới kiểm tra, sau khi biết được tình huống, quyết định để tôi xuống núi báo án, Hồ Tuấn Khải ở lại nghĩ cách tìm người cứu viện. Sau đó tôi cứ như vậy mà chạy một đường xuống núi, đi tới đồn công an báo án."

"Ừ." Chu Bình cau mày bắt đầu sửa sang lại suy nghĩ của mình, Trương Bản nói nhiều như vậy, chuyện chẳng những không có một chút

dấu hiệu sáng tỏ, ngược lại càng thêm phức tạp.

Trương Bản lại ngủ, sau khi uống hai ngụm nước, cảm xúc từ từ ổn định, đột nhiên, anh ta nghĩ tới cái gì đó, mở miệng hỏi: "Hiện tại tình huống trên núi như thế nào, Trần Kiện còn có khả năng sống sót không? "

"Cái này hiện tại tôi không rõ lắm." Chu Bình nói xong, nhìn đồng hồ đeo tay một chút, bây giờ là 7 giờ 15 phút sáng.

Tuyết rơi lớn như vậy, cũng không biết sở trường La có đến được chùa không. Anh quyết định trước tiên lên lạc lại với La Phi một chút.

HUNG HỌA

Chu Hạo Huy

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Ngoài phòng bông tuyết trắng xóa như soi sáng thế giới, chỉ một cửa sổ ngăn cách, bên trong nhà lại làm cho người ta có cảm giác như Địa ngục.

Nơi phát ra loại cảm giác này chính là thi thể Không Vong đang treo ở trên xà nhà. Ông đưa mắt nhìn từ trên cao xuống cửa sổ bên dưới, giống như đang bảo vệ cánh cửa thông đến Địa Ngục.

Từ hai tuần trước Không Vong đã bắt đầu đóng cửa không ra ngoài, từ khi đó đến nay, mỗi ngày chừng sáu giờ rưỡi là Thuận Đức lại đặt thức ăn trên bệ cửa sổ, sau khi Không Vong ăn xong sẽ đem khay đồ ăn trống không đặt lại chỗ cũ. Tối hôm qua sau khi xảy ra chuyện không may, mấy hòa thượng ở nhà bếp đều xuống vách núi để cứu Trần Kiện, cơm nước cũng theo đó bị trì hoãn. Vì vậy cho đến chừng bảy giờ sáng, khi Thuận Đức đẩy cửa sổ ra thì thi thể Không Vong mới bị ba người La Phi phát hiện.

Trong một ngôi chùa nhỏ liên tục xảy ra hai vụ án mạng thần bí, La Phi bắt đầu cảm nhận được tính nghiêm trọng của sự việc. Để xử lý những thi thể chết không rõ nguyên nhân như thế này, theo lý thuyết phải do nhân viên kỹ thuật đội hình sự đến hiện trường phát hiện án tiến hành khám nghiệm, nhưng căn cứ vào tình hình thực tế trước mắt, La Phi quyết định đi vào nhà nhìn trước một chút, dù sao mình cũng chịu trách nhiệm liên quan đến đào tạo học viên khám xét hiện trường.

Vì quan trọng nhất là phải giữ nguyên hiện trường, La Phi không có mạnh mẽ đẩy cửa phòng ra, mà cẩn thận từng li từng tí bò từ bệ cửa sổ vào. Cho dù La Phi đã rèn luyện tâm lý, nhưng trong quá trình tiến vào trong

căn phòng da đầu cũng không tránh khỏi chút cảm giác tê dại, dường như từ đầu đến cuối thi thể kia vẫn dùng ánh mắt khác thường dõi theo anh, để cho anh cảm thấy rất không thoải mái.

Khi La Phi từ trên cửa sổ rón ra rón rén nhảy vào trong phòng, bất kể từ cảm quan hay giác quan mà nói, anh đều giống như tiến vào một cái thế giới khác. Trong nhà là một mảnh yên tĩnh, ánh sáng vô cùng mờ ảo, ẩm ướt, âm u lạnh lẽo, trong không khí tràn ngập một mùi hương nhàn nhạt quái dị. Mà mùi này vô cùng đặc biệt, vừa giống như mùi dược liệu, vừa giống như mùi thuốc lá thấp kém nào đó, La Phi quan sát khắp mọi nơi, một góc phòng có vài lư hương trên đó đựng đầy tro bụi, thoạt nhìn đây là nơi duy nhất có khả năng phát ra mùi hương.

Phòng ốc theo kiểu cũ có giàn khung làm bằng gỗ, ở chính giữa có một cây xà nhà vắt ngang. Thi thể Không Vong bị treo ở gốc cây trên xà nhà. Dưới chân thi thể có một băng ghế ngồi bị đá ngã, ít nhất từ bên ngoài nhìn vào, người chết là thắt cổ tự tử.

Trong những việc đã trải qua ở trước kia, La Phi cũng đã gặp qua một vài thi thể, có độ thối rữa cao, cũng có không hoàn chỉnh không đầy đủ, nhưng chưa bao giờ gặp qua một thi thể giống như lần này vậy, mang đến cho anh cảm giác kinh khủng mãnh liệt như thế. Có lẽ bản thân thi thể cũng không phải nguyên nhân kinh khủng, dù người treo ở trên xà nhà này còn sống, cũng đủ làm cho người ta không dám đến gần.

Nếu như không phải tàn tật bẩm sinh, như vậy chắc chắn khi còn sống người đó phải trải qua một chuyện nào đó ngoài ý muốn làm cho người ta sợ hãi. Lần ngoài ý muốn này khiến cho cột sống và thần kinh của ông hứng chịu tổn thương nghiêm trọng. Ông cong lưng, cơ mặt và ngũ quan vụn vẹo đến khó có thể tin. Đáng sợ hơn nữa là cặp mắt ông trợn trừng lên.

Mặc dù người đã chết, nhưng hai mắt của ông vẫn cứ như còn sống. Con ngươi hiện đầy tia máu lồi ra bên ngoài, tròng mắt nhìn xuống phía

dưới, con mắt đỏ tươi này, tựa như một ngọn lửa bùng cháy - ngọn lửa phần nộ.

Đúng, phần nộ! Đây chính là cảm giác mãnh liệt nhất mà sau khi Không Vong chết đã truyền lại cho La Phi. Nếu quả thật tồn tại một thế giới khác, linh hồn Không Vong nhất định không có nghỉ ngơi, mà trở thành linh hồn người chết hung ác nhất.

La Phi và người chết Không Vong nhìn nhau, cái loại phần nộ đó giống như một cơn gió lạnh thổi vào trong lòng anh, để cho anh vừa run sợ, cũng cho anh vừa có loại xúc động mãnh liệt quyết tâm đi tìm kiếm nguồn gốc sự phần nộ này.

Phần nộ này và bức vẽ tên 'Bức tranh tức giận' kia có phải có gì đó liên quan bên trong không?

Trước mắt La Phi không thể nào hiểu rõ đáp án trong đó, nhưng dường như anh đã có thể đoán được một chút: Không Vong không phải tự sát.

Người uất ức sẽ tự sát, người tuyệt vọng sẽ tự sát, người đau khổ sẽ tự sát, nhưng người phần nộ tuyệt đối sẽ không tự sát.

Mặc dù phán đoán như vậy rất chủ quan không có đủ bằng chứng làm căn cứ kết luận, nhưng La Phi có lòng tin tương đối vào trực giác của mình. Hiện tại điều anh phải làm, chính là đi tìm một chứng cứ có thể duy trì suy nghĩ đó.

La Phi kéo một băng ghế ngồi khác từ bên giường đến, sau đó đứng lên trên dán chặt vào thi thể. Lúc này vóc dáng người chết hơi lùn, do đó La Phi phải hơi cúi người xuống mới tạo thành đường thẳng với đỉnh đầu người chết. Trong nháy mắt này, La Phi giống như đột nhiên phát hiện ra chuyện gì đó kỳ quái, anh đưa lỗ mũi đến bên đầu người chết, khẽ ngửi thật sâu.

Không sai! Mùi hương cổ quái tràn ngập khắp căn phòng, lại phát ra từ thi thể Không Vong.

La Phi trầm tư một chút, không có cách nào phát đoán được mùi hương này có ý nghĩa gì. Tóm lại, chắc chắn là thi thể không thể nào tự biến hóa sinh ra mùi, cũng không liên quan đến mùi do cơ thể không tắm rửa một thời gian dài sinh ra.

La Phi không quan tâm mùi này có liên quan đến chuyện của mình hay không, không có chút đầu mối nào làm rõ nguyên nhân nó đến, chỉ có thể tạm thời đem nổi băn khoăn này để qua một bên. Anh bắt đầu cẩn thận tỉ mỉ quan sát tình trạng khắp người thi thể, và dựa theo đó làm ra một vài phán đoán tương ứng. Treo thi thể là một cuộn vải trắng rộng khoảng bốn centimét, chiều dài mảnh vải chừng hai mét, cột thành vòng thắt lại bên trái mặt người chết trên ba mươi centimét. Ánh mắt La Phi quét một vòng quanh phòng, rất nhanh phát hiện xuất xứ mảnh vải: tấm ga trên giường xốc xếch không thể tả, rõ ràng có dấu vết bị xé rách, và lại chất liệu và màu sắc của hai mảnh vải này còn hoàn toàn giống nhau.

Toàn thân người chết cũng có phản ứng cương thi, chi trên nhìn thấy rõ ràng hơn chi dưới, khu vực giác mạc vẫn đục, nhưng vẫn còn thấy rõ con ngươi. Bước đầu xác định thời gian chết ước chừng sáu đến mười giờ trước, tức trong khoảng mười giờ ba mươi tối hôm qua đến hai giờ rưỡi sáng hôm nay. Đây chính là thời gian trước và sau khi Trần Kiện rơi xuống vực, cái này suy ra hai vụ án mạng có tồn tại liên quan nào đó về mặt thời gian.

Người chết ăn mặc chỉnh tề, có thể thấy được chuyện xảy ra trước khi đi ngủ. La Phi kiểm tra ngực, bụng, mặt, não và các bộ phận quan trọng, không có phát hiện vết thương bên trong, gần như chỉ có vết ứ đọng rất rõ ràng nơi cổ ông ta, xem ra nguyên nhân tử vong, bước đầu có thể nhận định là nghẹt thở dẫn đến chết.

Vì cố gắng không phá hư hiện trường, sau khi khám nghiệm sơ bộ thi thể, La Phi vẫn đứng ở trên băng ghế như cũ nhìn tình hình xung quanh căn phòng. Đồ đạc bày biện trong phòng vô cùng đơn giản, một cái giường, một tủ một bàn, hai cái băng ghế ngồi (một ngã xuống đất, một cái dưới chân anh). Nơi duy nhất làm cho người ta cảm thấy có chút kỳ quái là một bồn nước lớn trong góc tường phía dưới cửa sổ, bên trong ngâm một đồng cỏ thảo dược.

La Phi xuống băng ghế ngồi, đi tới gần, tay cầm một cây lên tỉ mỉ xem xét. Cây này xanh biếc chói mắt, lá cây to và dài một cách khác thường, khi sinh trưởng trong bụi cỏ khẳng định là thu hút sự chú ý của người khác.

La Phi không biết tên của loài cây này, nhưng cảm giác nó có chút lạ không vừa mắt. Không biết Không Vong hái nhiều cây như vậy đặt trong phòng mình để làm gì, thưởng thức? Ăn? Hình như giải thích như vậy không ổn cho lắm. La Phi lắc đầu một cái, cầm cây cỏ trong tay bỏ lại vào trong chậu nước.

Cho dù không có thi thể khiến người ta sợ hãi này, hình như trong căn phòng cũng tràn ngập không khí quỷ dị. Nhưng đối với vụ án này mà nói, La Phi lại có đầy đủ lòng tin. Mặc kệ mặt ngoài của vụ án này li kỳ quỷ dị đến cỡ nào, khẳng định tất cả đáp án đều giấu trong ngôi chùa nhỏ này, tin tưởng chỉ cần sau khi nhân viên đội hình sự lên núi, chỉ cần công việc thăm dò và điều tra được thực hiện đến nơi đến chốn, tất cả bí ẩn đều được giải quyết một cách dễ dàng.

Ở lại trong căn phòng này nữa cũng không có ý nghĩa quá lớn, hoạt động quá nhiều sẽ gây ảnh hưởng dẫn bất lợi cho bước điều tra tiếp theo, La Phi quyết định rời khỏi hiện trường. Anh đi tới phía sau cửa, cửa được khóa chặt từ bên trong. Trên khung cửa không có dấu vết từng bị tác động mạnh từ bên ngoài, nhưng mà cái này cũng không thể nói rõ vấn đề gì, bởi vì cửa sổ mở ra đấy, nếu như là giết người, người gây án hoàn toàn có thể ra vào từ nơi đó.

La Phi đập khóa mở cửa, đi ra.

Ngoài cửa đã tụ tập hơn mười hòa thượng, có xôn xao bàn luận, có ngó dáo dác nhìn xung quanh cửa sổ, Không Tĩnh thì chau mày rầu rĩ đứng ở một bên.

"Tụ tập ở nơi này làm gì? Tất cả giải tán! Đi làm các việc có liên quan đi!" Kèm theo là một tiếng quát lớn, một vị hòa thượng trung niên đi vào sân sau. Người này vóc người có hơi cao, khuôn mặt gầy gò, nhưng thoát nhìn vô cùng khỏe mạnh. Bởi vì hốc mắt sâu, ấn tượng đầu tiên ông ta để lại cho người khác chính là vẻ hơi lo lắng. Phía sau ông ta còn có mấy hòa thượng đi theo, quần áo trên người bọn họ dính đầy bùn đất, tóc cũng ướt nhẹp, nhưng vẻ mặt những người khác đều là sức cùng lực kiệt, uể oải; chỉ riêng ông ta vẫn dồi dào tinh lực.

Lời nói người này rất hữu hiệu, trừ Không Tĩnh, Hòa Thuận và Hòa Đức ra, tất cả những hòa thượng khác lập tức giải tán.

Không Tĩnh đi lên trước hai bước: "Con về thật đúng lúc, trong chùa lại xảy ra chuyện - Không Vong chết rồi."

Vị hòa thượng trung niên bỗng nhiên sững sờ, nhìn về phía phòng của Không Vong. Hình ảnh trong cửa sổ làm cho ông thay đổi sắc mặt, ông bước nhanh hơn, lo lắng trùng trùng đi đến cửa ra vào của phòng nhỏ, La Phi đúng lúc xuất hiện trước mặt của ông ta. Vị hòa thượng kia dừng bước lại, hơi nghi ngờ nhìn La Phi.

Không Tĩnh vội vàng giới thiệu: "Đây là sở trưởng La đến từ đồn công an núi Nam Minh." Sau đó lại chỉ về phía vị hòa thượng kia: "Đây là đại đương gia trong chùa chúng tôi, Thuận Bình."

Ở bên trong chùa, địa vị của đại đương gia chỉ dưới trụ trì, hơn nữa còn có danh tiếng và quyền lực rất lớn, khó trách mới vừa rồi những hòa thượng kia đều phục tùng lời nói của Thuận Bình như thế.

Thuận Bình biết thân phận của La Phi, căng thẳng trên gương mặt thả lỏng đi một chút, ông ta không có vái chào như Không Tĩnh, mà chưa đưa tay phải về phía La Phi.

"Sở trưởng La, chào cậu." Ông ta nắm tay La Phi, lập tức lên tiếng chào hỏi giống như người bình thường.

"Chào ông." Giọng nói La Phi bình thản trước sau như một, không tiết lộ ra anh yêu thích hay căm ghét người này.

"Tôi vào nhà nhìn trước một chút." Thuận Bình có vẻ vô cùng âu lo về chuyện đã xảy ra, mới vừa nói xong lời khách sáo, ngay sau đó muốn xoay người xông vào trong nhà. La Phi vội vàng đưa cánh tay ra kéo ông ta lại: "Bây giờ còn chưa rõ tình hình, vẫn không thể tiến vào hiện trường." Thuận Bình không thể làm gì khác hơn là dừng bước lại, ông ta đưa mắt nhìn vào trong nhà trong chốc lát, có chút không cam lòng hỏi: "Vậy Không Vong phải làm thế nào? Cứ bị treo như vậy sao?"

"Tạm thời chỉ có thể như vậy, chờ nhân viên pháp y đội hình sự tới khám nghiệm hiện trường, xác minh nguyên nhân cái chết."

"Xác minh nguyên nhân cái chết, chẳng lẽ không phải treo cổ tự tử sao?" Thuận Bình bình tĩnh nói, vừa nhìn vào mắt La Phi, hình như muốn tìm được một đáp án từ bên trong.

La Phi không nhường bước chút nào cũng nhìn thẳng vào ông ta, nhưng chuyển qua một vấn đề khác: "Có phải các người vừa đi từ dưới vách núi lên không, đi tìm người rơi xuống vách núi sao?"

"Tình hình như thế nào? Có thu hoạch được gì không?" Không Tĩnh ở một bên không kịp chờ đợi nói chen vào, xác nhận suy đoán của La Phi.

"Tuyết rơi nhiều như vậy, trên cơ bản chúng tôi không xuống được tới đáy vực, cứu người nhất định là không có hy vọng, hiện tại chỉ suy tính

xem có cách nào tìm ra thi thể hay không. Haiz, ngày hôm qua không để cho bọn họ ở lại thì tốt rồi." Thuận Bình bĩu môi, hình như tức giận đầy bụng không có chỗ phát ra, lại đổi đề tài nói: "Còn vụ Không Vong là sao? Trước đó vài ngày nhất mình trong phòng không ra, hiện tại lại tự sát trong chùa. Còn ngại chùa chưa đủ loạn sao?"

La Phi nhớ tới người sắp xếp ba người nhóm Trần Kiện ở lại trong căn phòng nhỏ sau chùa là Thuận Bình, hỏi: "Tại sao ngày hôm qua ông để cho ba người khách kia ở lại trong căn nhà nhỏ đó? Không phải trong chùa vẫn còn phòng trống sao?"

"Đúng là vẫn có phòng trống, nhưng mà gần đây trong chùa có quy định, không để cho khách hành hương ngủ lại. Lúc ấy sắc trời thật sự quá muộn, tôi không có cách nào khác, không thể làm gì khác hơn là để cho bọn họ trước tiên ở lại trong căn nhà nhỏ kia." Thuận Bình vừa nói, vừa nhìn Không Tĩnh, hình như có ẩn tình gì đó.

La Phi kinh ngạc "ừ" một tiếng, cũng nhìn về phía Không Tĩnh, trong chùa có quy định không để cho khách hành hương ngủ lại, cái này thật đúng là lần đầu tiên nghe nói.

Không Tĩnh thấy vẻ mặt của La Phi, vội vàng giải thích: "Đây là có nguyên nhân. Lúc trước, trong chùa bị mất trộm mấy món đồ, rất có thể chính là có người trà trộn vào nhóm khách hành hương ngủ lại để ăn trộm"

"Hả? Bị mất đồ quý giá sao? Tại sao không có báo án?" La Phi hỏi.

Không Tĩnh lúng túng cười khổ một cái: "Chính là vài cái lư hương, nhưng cũng coi như là nhiều năm nên thay đổi gì đó thôi, lúc ấy chỉ muốn về sau phải đề phòng tốt. Dù sao chúng tôi cũng là nhà Phật trong sạch xảy ra chuyện như vậy, để truyền đi không dễ nghe."

La Phi gật đầu một cái, cái suy nghĩ này cũng có thể lý giải.

Kể từ sau khi Thuận Đức nhìn thấy thi thể Không Tĩnh qua cửa sổ, từ đó đến nay vẫn mất hồn mất vía, không nói một câu, xem ra bị dọa không ít. Vào lúc này hình như thần trí cậu trở lại một chút, gật đầu tiếp đề tài của Không Tĩnh.

La Phi rất tò mò Thuận Đức thông minh nhanh nhẹn có thể phát huy tác dụng trong công việc trọng yếu tiếp theo của mình, thật không nghĩ đến thế nhưng cậu ta lại nhát gan như thế.

La Phi lấy tay chỉ vào trong nhà, hỏi Thuận Đức: "Có phải bình thường cháu rất sợ thầy ấy hay không?"

Thuận Đức mờ mịt lắc đầu một cái: "Không có ạ, sư thầy luôn hòa đồng và rất yêu thương mọi người."

Hòa đồng yêu thương? La Phi thật sự không cách nào đưa những từ này vào cái gò má tức giận mà mình nhìn thấy mới vừa rồi. Anh quay đầu lại nhìn về phía căn phòng trong kia, có vẻ rất khó hiểu.

Thuận Bình nhìn theo ánh mắt của La Phi, cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, nhưng mà ông cũng phụ họa theo lời nói của Thuận Đức: "Ừ, diện mạo ông ấy hơi dọa người, nhưng tính tình lại rất tốt, chưa bao giờ thấy ông ấy phát huy tính tính nóng nảy. Nhưng mà nét mặt bây giờ kinh khủng thế, thật so với bình thường cứ tưởng như hai người. Không biết rốt cuộc ông ấy gặp chuyện gì nữa?"

Không Tĩnh ở một bên lắc đầu, nhẹ giọng giống như đang lầm bầm lầu bầu: "Không đúng, không đúng..."

"Cái gì không đúng?" Giọng nói của Thuận Bình có vẻ không kiên nhẫn.

Không Tĩnh giương mắt nhìn Thuận Bình một chút: "Con nói thầy ấy không có cái giận, đó là bởi vì thời gian con vào chùa chưa đủ dài."

Thuận Bình sửng sốt một chút: "Ý của thầy là gì? Chẳng lẽ thầy thấy được Không Vong tức giận?"

Không Tĩnh nhíu chân mày, nhớ lại một chuyện cũ đã phủ đầy bụi: "Các con nhìn bộ dáng bây giờ của Không Vong thì biết, nhất định sẽ cảm thấy rất giận mình. Nhưng đối với thầy mà nói, đây cũng là một cảm giác quen thuộc: Cái người Không Vong trước kia đã trở về rồi."

"Không Vong trước kia? Bao lâu trước?" Thuận Bình hí mắt đe dọa nhìn Không Tĩnh, "Chính con ở lại trong chùa này người cũng hơn mười năm rồi."

Không Tĩnh trầm ngâm một hồi: "Phải là... năm 72, đó là lần đầu tiên nhìn thấy Không Vong. Lúc ấy tính tình của thầy ấy khác hoàn toàn với cái người mà các con nhìn thấy sau này."

La Phi lờ mờ cảm thấy nơi này có chút kỳ hoặc, hỏi tới: "Tình huống cụ thể như thế nào? Xin thầy kể tỉ mỉ một chút."

Không Tĩnh nhìn vào mắt Thuận Bình, nói: "Thầy Không Vong này, thật ra thì cũng như con, cũng là giữa chừng thay đổi. Ban đầu không biết thầy ấy vì nguyên nhân gì, đi vào trong 'Thung lũng chết', là sư phụ Chính Minh của thầy đã cứu mạng thầy ấy." Đây cũng là lần đầu tiên Thuận Bình và Thuận Đức nghe nói về chuyện cũ. Nghe Không Tĩnh nhắc tới 'Thung lũng chết' thì trên người bọn họ cũng không tự chủ mà biến sắc. Nhất là Thuận Đức, anh không tự chủ được lui về phía sau hai bước, hoảng sợ nhìn cửa phòng, hình như sợ Không Vong đã chết sẽ đi từ bên trong ra vậy.

La Phi có biết đến 'Thung lũng chết', nó là một thung lũng sâu hiểm trở nằm ở ngọn núi Bắc Bộ. Bởi vì địa hình hiểm ác, trước kia có không ít người đến nơi đó nhảy xuống núi tự sát, dần dần, thì có tên là 'Thung lũng chết', hơn nữa từ nơi đó cũng sinh ra một truyền thuyết kinh khủng quái dị, khả năng đây chính là nguyên nhân làm cho Thuận Đức sợ hãi như vậy.

Nhưng mà bây giờ trên vách đá đã được bố trí hàng rào phòng vệ, lúc La Phi đảm nhiệm quản lý ở đây cũng không có xảy ra chuyện gì.

Không Tĩnh hình như cũng không thèm để ý đến phản ứng của người nghe, chỉ lo tiếp tục kể lại những gì mình biết: "Khi sư phụ vác thầy ấy vào trong chùa, tất cả mọi người đều không nghĩ đến người này có thể sống nữa. Vết thương chi chít trên người ông, phần bị thương nặng nhất là cổ, đến đâu cũng không thể thẳng lên được."

Đó là do rơi từ trên cao xuống khiến cho xương cổ bị thương. Trái tim La Phi thầm nghĩ, chịu vết thương nặng như vậy còn chưa chết, đúng là một kỳ tích.

"Sư phụ để cho thầy ấy ở lại trong căn nhà nhỏ sau chùa kia, tự mình chăm sóc thầy ấy. Sư phụ thầy không chỉ tin thông Phật pháp, mà còn thường xuyên nghiên cứu Y thuật Trung Quốc. Qua chừng có nửa tháng, thân thể và trí não người kia cũng từ từ khôi phục lại. Nhưng mà thầy ấy lại không hề cảm kích ơn cứu mạng này của sư phụ, mỗi ngày các thầy đều nghe thấy tiếng gầm thét và mắng chửi của thầy ấy truyền từ ngôi nhà phía sau chùa ra. Một chuyện mà thầy sợ nhất chính là đi đưa cơm đến nhà nhỏ, bởi vì chỉ cần thấy được thầy ấy, cho dù là năm phút ngắn ngủi, cũng làm cho người ta kinh sợ và run rẩy suốt mấy ngày kế tiếp."

"Là sự tức giận của thầy ấy làm cho thầy sợ sao?" La Phi hỏi.

Không Tĩnh gật đầu một cái, dùng một giọng điệu trầm tĩnh tối tăm nói: "Thầy vĩnh viễn không quên được tình cảnh khi đó. Hai gò má thầy ấy vạm vỡ, cả người phun trào lửa giận, cặp mắt khủng bố từ đầu đến cuối rất hung tợn nhìn chăm chăm thầy - đơn giản đó không phải một người, mà là một con ma, một con ma tùy thời có thể ăn hết thầy."

La Phi tưởng tượng ánh mắt xuất hiện trên thi thể mới vừa rồi kia, nếu như ánh mắt kia xuất hiện trên một người sống, nhất định sẽ càng làm cho

người ta kinh hồn bạt vía.

Sau khi Không Tĩnh trầm mặc hồi lâu, nhẹ nhàng thở ra một hơi, hình như đang muốn đi ra khỏi ký ức kinh khủng ấy, lại tiếp tục nói: "Nhưng sư phụ thầy lại tuyệt không sợ thầy ấy, thậm chí không thèm để ý đến những lời nhục mạ khó nghe kia. Cả ngày lẫn đêm ông đều ở trong phòng nhỏ ngây ngô, niệm kinh, luận đạo Phật, hình như muốn cảm hóa đối phương. Dần dần những tiếng gầm gừ truyền từ trong nhà ra càng ngày càng ít. Chẳng qua tình cờ thầy nghĩ đến, vẫn có thể thấy gương mặt tàn nhẫn của người kia. Cho đến sau kia chuyện kia phát sinh..."

"Chuyện gì?" La Phi hỏi.

"Có một ngày, sư phụ bảo các thầy chuẩn bị giấy vẽ tranh và bút màu xong thì đưa đến căn nhà nhỏ. Sau đó bọn họ ở lại trong phòng cả một ngày trời. Khi cửa phòng được mở ra lần nữa thì thầy ấy đã biến hóa cứ như thay da đổi thịt - mặc dù dung mạo vẫn xấu xí như vậy, nhưng ánh mắt lại làm người ta cảm giác là một người ấm áp nho nhã, cũng không nhìn thấy một chút phần nộ nào cả."

"Cái này là sau một ngày bọn họ ở trong phòng vẽ tranh ra sao?" La Phi cảm giác quả thật tựa như đang nghe đến tình tiết ly kỳ trong chuyện xưa vậy, đột nhiên, anh ý thức được cái gì đó, "Chẳng lẽ chính là bức tranh đó..."

"Không sai." Không Tĩnh gật đầu một cái, "Chính là bức vẽ 'Bức tranh tức giận' mất tích tối ngày hôm qua. Ngay sau đó nó lập tức bị sư phụ che lại, hơn nữa cấm đoán bất cứ người nào nhìn vào. Về sau người đó ở lại trong chùa, sư phụ thu nhận thầy ấy làm học trò, pháp danh 'Không Vong'."

Bức tranh tức giận! Lại là Bức tranh tức giận kia! Đến tột cùng ở trong đó vẽ cái gì? Nó có thể thay đổi tính tình một người, rồi lại bí mật niệm

phong cất vào kho. Sau hơn hai mươi năm, nó bị mở ra lần nữa, trong chùa liên tục xảy ra án mạng, cái này có liên quan gì đến nhau?

Nguyên một đồng nghi vấn dây dưa ở trong đầu La Phi, giống như những sợi dây quăn lại tán loạn, anh phải tìm được đầu sợi dây đó, mới có thể cẩn thận điều tra đem sợi dây sửa lại ngay ngắn.

Mà đầu sợi dây, chỉ sợ phải bắt đầu từ khi Không Vong xuất gia.

Suy tư chốc lát, La Phi hỏi: "Tình hình lúc thầy Không Vong xuất gia thầy có biết không?"

Không Vong lắc đầu nói: "Việc này thầy cũng không rõ lắm. Chỉ là lúc quy y vẫn có tài liệu ghi chép, có lẽ phía trên kia sẽ có chút thông tin."

"Bây giờ thầy phải đi tra."

"Được, được." Không Tĩnh nhanh chóng nhận lời, xoay người đi tới sân trước.

Lúc này, bộ đàm bên hông La Phi vang lên - là Chu Bình gọi cho anh.

HUNG HỌA

Chu Hạo Huy

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Ước chừng khoảng tám giờ, Chu Bình từ bệnh viện trở về đồn công an, sau đó anh lập tức dùng bộ đàm liên lạc với La Phi. Tại khu núi vắng vẻ này, mô hình radio bao trùm bán kính năm cây số là phương thức truyền tin duy nhất.

Hai người thông báo cho nhau tình hình chính thức mà mình tìm hiểu được, mà 'Bức tranh tức giận' kia thành đầu mối chung trong đó. Tình huống hiện trường chuyển biến xấu làm cho Chu Bình rất lo lắng: Tác giả 'Bức tranh tức giận' Không Vong đã tử vong khiến cho vụ án càng thêm phức tạp, Hồ Tuấn Khải bị bệnh dưới chân núi cũng là phiền toái không lớn không nhỏ.

Hiện tại ở chỗ La Phi cần tăng tiếp viện khẩn cấp. Trong đồn Chu Bình tìm được trình sát viên Tiểu Liên và pháp y Đoạn Tuyệt Minh, bảo bọn họ lập tức chuẩn bị lên núi.

Năm phút sau, ba người khởi hành, bước lên đường núi.

Khi bọn họ đi về phía trước khoảng chừng bảy, tám trăm mét đường núi, có một nhóm người cũng tiến lên trên núi, trong đó có mấy người mặc quần áo cảnh sát, đi trong đất tuyết hết sức bắt mắt. Chu Bình chú ý tới tình huống này, hỏi thăm Tiểu Lưu: "Phía trước có phải là đồng chí của chúng ta không? Đã có người lên đường trước sao?"

Tiểu Lưu ngẩng đầu liếc nhìn, trả lời: "Đó là phó sở trưởng Vương mang theo mấy cảnh sát nhân dân, còn có hai người ở trên núi. Bọn họ đi

cứu hộ người rơi xuống núi, lên đường trước chúng ta khoảng hai mươi phút."

"À." Chu Bình gật đầu một cái, anh cũng phát hiện mấy người kia không có đi lên núi, mà sau khi vào núi không lâu lập tức quẹo qua khúc cua, biến mất ở thung lũng chỗ ngọn núi dưới chùa Khô Mộc. Xem ra mặc dù La Phi đang ở trên núi, nhưng đã sớm sắp xếp ổn thỏa tất cả những việc cần làm dưới chân núi rồi.

Tuyết vẫn đang rơi liên tục dưới đất, không có khuynh hướng nhỏ đi. Những bậc thang trên núi đã sớm bị tuyết đọng bao phủ, chỉ lưu lại dấu vết nhàn nhạt như sóng gợn trên mặt. Lúc ba người đi không thể không hết sức cẩn thận, mỗi bước chân giẫm ở trên tuyết đều cố gắng khống chế sức lực, xác định trọng tâm mới dám đi lên trước một bước, nếu không rất có thể bị tuyết đọng lồi lõm trên thềm đá làm cho vấp ngã. Dưới trạng thái này, qua gần một canh giờ, ba người không đi được tới một phần năm hành trình.

Kỳ thật tốc độ chậm một chút thì cũng chẳng là gì, điều Chu Bình lo lắng nhất chính là có thể thuận lợi đến chùa Khô Mộc hay không. Phía trước cách đó không xa có một khe núi nhỏ, chiều dài ước chừng hai trăm mét. Cái đoạn đường này cho dù trong ngày thường cũng bởi vì cao chót vót mà khó đi, loại thời tiết này có thể vượt qua quá nó hay không là một ẩn số lớn.

Khi bọn họ chuyển qua một đoạn cua, đi tới lối vào khe núi thì Chu Bình phát hiện lo lắng của mình tuyệt không dư thừa: Xen lẫn bông tuyết đầy trời là những trận gió núi đột nhiên gào thét từ miệng thung lũng, làm cho người ta gần như thở không nổi.

"Gió quá lớn rồi! Trước tiên nên lui đi!" Tiểu Lưu hăng giọng hô.

Chu Bình gật đầu một cái, ba người tạm thời lui trở về ngoài miệng thung lũng để tránh gió bão.

"Làm thế nào? Tiếp tục đi sao?" Hình như Đoạn Tuyệt Minh có chút cầm cự không nổi, anh cũng rường dụng cụ phục vụ cho công việc khám nghiệm hiện trường, là người mệt nhất trong ba người.

"Nên làm thế nào để vượt qua thời tiết quỷ quái này!" Chu Bình có chút bất đắc dĩ phát ra bực tức, nhưng mà một lát sau, anh lại kiên định nói: "Đợi một lát nữa gió nhẹ rồi, các người đi theo phía sau tôi, xông lên trước."

"Được." Đoạn Tuyệt Minh khẽ cắn răng, tựa hồ đang gom hết sức lực.

Chu Bình nhìn bộ dáng căng thẳng của Đoạn Tuyệt Minh, vui vẻ cười "ha ha", vỗ vỗ bờ vai của anh, trêu chọc nói: "Cậu cùng bản thân cắn răng so đo cái gì? Như vậy đi, trước tiên cậu đưa rường thuốc cho tôi, bắt đầu từ bây giờ, ba người chúng ta sẽ thay phiên nhau vác."

"Đoạn đường này anh để em vác đi." Tiểu Lưu giành lấy cái rường, "Anh đi trước mở đường, không tiện vác."

"Cũng được." Chu Bình gật đầu một cái, tiếng gió truyền từ trong thung lũng ra hình như yếu đi một chút, anh vung tay lên: "Đi thôi."

Ba người nối đuôi tiến vào miệng thung lũng, đẩy mình vào gió, ra sức đi về phía trước. Tình huống còn bất bết hơn so với bọn họ tưởng tượng, bởi vì hai bên đường nhỏ trong thung lũng núi là vách núi rất chật hẹp, vì vậy tuyết trên đường đọng ở miệng thung lũng càng lúc càng sâu, đi không bao xa, lập tức không thể nhắc đùi lên, đi lên một nửa, càng không có cách nào cất bước leo thêm.

Chu Bình dừng bước lại, quay đầu nhìn ra sau lưng: "Tuyết đọng trong thung lũng này quá sâu!"

"Rút lui thôi, bây giờ căn bản không lên được! Chờ tuyết ngừng lại hãy nghĩ biện pháp đi!" Tiểu Lưu trả lời. Đoạn Tuyệt Minh nhìn Chu Bình,

hiển nhiên cũng đồng ý với quan điểm của Tiêu Lưu.

Chu Bình bất đắc dĩ nuốt nước miếng, làm thế tay lui về.

HUNG HỌA

Chu Hạo Huy

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Từ trong miệng Chu Bình, La Phi gián tiếp có thể hiểu được những hình ảnh Trương Bản đã nhìn thấy ở hiện trường vụ án, việc 'Bức tranh tức giận' đóng một vai trò quan trọng trong vụ án càng lúc càng rõ ràng. Nhưng mà lúc này La Phi vẫn còn cần thái độ lạc quan để phán xét vấn đề, anh tin tưởng chỉ cần đám người Chu Bình tới hiện trường, sự thật về hai vụ án tử vong sẽ nhanh chóng được phơi bày. Ở nơi lớn bằng bàn tay thế này, đếm tới đếm lui cũng chỉ ba mươi người, có thể giấu được bí mật to lớn gì?

Dĩ nhiên, nếu như trước khi Chu Bình lên núi, mình lập tức có thể tra ra chân tướng sự thật, vậy thì đó sẽ là chuyện làm cho người ta vui vẻ đến cỡ này! Cũng không phải không có khả năng này, dù sao trên núi, còn có một người từng tận mắt thấy 'Bức tranh tức giận' - Hồ Tuấn Khải.

Lúc này anh còn chưa ý thức được, tình thế đang rơi vào trạng thái tiếp tục chuyển biến xấu sắp có chuyện kinh khủng không cách nào không chế được...

La Phi mới vừa kết thúc cuộc trò chuyện với Chu Bình, lập tức nhìn thấy Thuận Hòa hốt hoảng chạy tới. Trên mặt cậu ta đầy vẻ hoang mang sợ hãi nói cho La Phi: Nhất định lại có chuyện gì đáng sợ xảy ra rồi.

"Các người... các người mau đi xem một chút đi..." Tiểu hòa thượng nói chuyện cũng không quá trôi chảy.

"Vội cái gì?" Thuận Bình che mặt hỏi, "Xảy ra chuyện gì? Từ từ nói."

"Người khách kia... Anh, anh ấy đang chảy máu." Thuận Hòa nói một cách không đầu không đuôi.

Chảy máu? Trái tim La Phi nhảy "thình thịch" một chút, chẳng lẽ Hồ Tuấn Khải không chỉ ngã bệnh, còn bị thương? Việc này không nên chậm trễ, phải lập tức đi đến xem rõ ngọn nguồn. Anh chỉ chỉ phòng nhỏ sau lưng, phân phó Thuận Bình: "Thầy phụ trách canh giữ nơi này, bảo vệ hiện trường thật tốt, bất luận kẻ nào cũng không thể tùy tiện đi vào." Sau đó rồi phất phất tay với Thuận Hòa: "Cháu và chú đi đến phòng khách xem một chút."

"Sở trường La, cháu cũng muốn đi cùng, có tình huống gì có thể gọi cháu cầm giữ." Thuận Đức chủ động xin đi giết giặc.

La Phi "ừ" một tiếng tỏ vẻ đồng ý, sau đó lập tức xoay người đi tới sân trước.

Cổ họng Thuận Bình "ơ" một tiếng, hình như muốn nói cái gì, nhưng lại nuốt trở vào trong bụng. Ông đưa mắt nhìn ba người La Phi rời đi, trong mắt léo lên một vẻ mặt căm tức - kể từ sau khi La Phi xuất hiện, quyền uy ở trong chùa của mình hình như thấp xuống ngay, mà ông quyết không cam chịu để cho một người khác đến khống chế tình thế.

Bước chân La Phi rất nhanh, hai tiểu hòa thượng nhỏ hơn cơ hồ phải chạy mới có thể đuổi kịp anh.

"Là chỗ nào đang chảy máu?" La Phi vừa đi, vừa hỏi Thuận Hòa.

"Rất nhiều nơi... mắt... miệng... còn có... còn có móng tay..." Không biết bởi vì sợ hay là do nguyên nhân đi quá nhanh, Thuận Hòa nói tới nói lui có chút thở không ra hơi.

"Cái gì? Mắt chảy máu?" La Phi dừng bước chân lại, chợt xoay người nhìn chằm chằm Thuận Hòa, anh hoài nghi có phải tiểu hòa thượng nói sai

rồi hay không. Thuận Đức ở một bên cũng lộ ra vẻ mặt không thể tin được.

Thuận Hòa gật đầu một cái: "Các người... các người đi xem một chút là biết."

Sự thật chứng minh Thuận Hòa nói không sai, khi La Phi tới căn phòng khách sắp xếp cho Hồ Tuấn Khải thì trước mắt anh xuất hiện một cảnh tượng làm vô cùng kinh sợ.

Người nằm ở trên giường bệnh bây giờ đã tỉnh, phát hiện có người vào phòng, anh cố hết sức quay đầu lại. Giống như bị người ta hung hăng đánh một trận, hai hốc mắt anh sưng lên thật cao, con mắt giăng đầy tia máu, hoàn toàn biến thành đỏ tươi, khóe mắt lại rỉ ra một dòng máu dài.

Mặc dù đã gặp qua tra tấn đáng sợ, nhưng ánh mắt Hồ Tuấn Khải vẫn duy trì tỉnh táo, anh nhìn La Phi từ trên xuống dưới, tựa hồ đang suy đoán thân phận của đối phương.

"Tôi là sở trưởng đồn công an núi Nam Minh." La Phi đi đến trước giường, Thuận Đức lập tức mang cái ghế đến, người nhát gan thấy anh trong tình trạng này vẫn đưa mắt nhìn qua chỗ khác, không dám nhìn tới mặt của Hồ Tuấn Khải.

La Phi ngồi xuống ghế, mặt của Hồ Tuấn Khải cách anh không tới nửa mét. Trừ hốc mắt lồi ra bên ngoài, những chỗ khác như gò má cũng xuất hiện sưng đỏ tương tự, khóe miệng và lỗ mũi đều có máu rỉ ra bên ngoài.

Cho dù là La Phi, đối mặt với gò má như vậy, cũng không khỏi lộ ra vẻ mặt khác thường.

Hình như Hồ Tuấn Khải ý thức được cái gì đó, anh nâng tay phải lên, dùng ngón tay trở chùi nhẹ khóe mắt, vết máu dính ở trên đầu ngón tay anh.

"Tôi... ở đây... chảy máu..." Anh không còn hơi sức để nói, trong giọng nói là sự sợ hãi và tuyệt vọng làm cho người ta không rét mà run.

Đúng như Thuận Hòa nói vậy, móng tay của anh cũng chảy máu đỏ thối.

Trái tim La Phi đột nhiên trầm xuống, anh ý thức được đồ nhiều máu như vậy có ý nghĩa thế nào: Đây là triệu chứng mạch máu ở động mạch chủ cơ thể bị vỡ, nếu như không kịp thời cứu chữa, trong thời gian rất ngắn bệnh nhân sẽ tử vong.

"Nhanh, đi ra bên ngoài lấy một ít tuyết vào, lau cơ thể chú ấy." La Phi nhìn về phía hai tiểu hòa thượng lo lắng phân phó, lau nước đá có thể trì hoãn tốc độ xuất huyết bên trong, với tình hình khẩn cấp trước mắt đây có lẽ là biện pháp duy nhất. "Không... đừng, các người... không cứu tôi được..." Hồ Tuấn Khải bắt đầu bày tỏ ý định ngăn cản La Phi. Mặc dù sức khỏe đang yếu đi, nhưng cái nắm tay này của anh vẫn rất có lực, trong lòng của anh nhất định có cảm xúc mãnh liệt nào đó đang chống đỡ.

Hai tiểu hòa thượng đứng ở cạnh cửa lưỡng lự nhìn La Phi, không biết nên nghe ai.

"Anh là... cảnh sát?" Hồ Tuấn Khải dùng cặp mắt đầy máu nhìn La Phi, "Anh không cần nắm chặt thời gian... hỏi tôi... hỏi tôi một ít gì sao? Tôi... tôi lập tức trả lời ngay..."

Mặc dù trong lòng không muốn tiếp nhận, nhưng La Phi biết Hồ Tuấn Khải nói chính xác sự thật, ở trên núi thế này thuốc cấp cứu rất đơn sơ, xuất hiện chứng bệnh trí mạng như thế, thời gian bệnh nhân đi đến tử vong chỉ có thể đếm ngược. Cái gọi là lau nước đá, cũng chỉ đưa đến ý nghĩa tượng trưng mà thôi. Đối mặt với Hồ Tuấn Khải - người trong cuộc quan trọng trong vụ án này, hiện tại nắm chặt thời gian hỏi anh mấy vấn đề mấu chốt mới thật sự có ý nghĩa. Dĩ nhiên nhìn về gốc độ đạo nghĩa con người mà

nói, đối với bệnh nhân buồng tha bất kỳ biện pháp cứu sống nào đều là một cách làm máu lạnh. Nhưng dưới tình huống trước mắt, biết rõ chân tướng sự thật, tìm ra công lý cho người bị hại mới là một câu trả lời thỏa đáng đối với người chết.

"Không cần đi tìm tuyết, gọi trụ trì Không Tĩnh của hai con tới thôi." La Phi phát phát tay với hai tiểu hòa thượng, hình như hai tiểu hòa thượng chỉ ước gì rời khỏi cái chỗ này, lập tức chạy tóe khói ra cửa.

"Anh chuẩn bị... để cho tôi... để cho tôi chết rồi..." Hồ Tuấn Khải nhắc tới cái chết của mình, khóe mắt tự nhiên hiện ra một nụ cười, hình như chuyện này với anh mà nói là một sự giải thoát.

"Anh đây là gặp phải chuyện gì, tại sao lại xuất hiện bệnh trạng như vậy?"

Lồng ngực Hồ Tuấn Khải phập phồng, hình như không thể nào đè nén, che giấu cảm xúc.

"Là tôi... là tôi mở nó ra... ma quỷ đã niêm phong cất giấu trong kho... là tôi thả nó ra.. Nó... rốt cuộc nó sẽ hủy diệt tôi..." Hồ Tuấn Khải kích động nói vậy.

"Cái gì?"

"Là tôi... là tôi tự tay mở nó ra... tôi không tránh khỏi, không thể nào tránh thoát..." Cảm xúc mãnh liệt thậm chí làm cho nước mắt Hồ Tuấn Khải chảy xuống, nước mắt kia hòa lẫn vào máu, khiến cho gương mặt anh càng lộ vẻ đáng sợ.

"Anh nói là bức 'Bức tranh tức giận' kia?"

Hồ Tuấn Khải vô lực gật đầu một cái, anh hít một hơi thật sâu, xem ra đang cố gắng khống chế tâm tình của mình.

"Rốt cuộc phía trên kia vẽ cái gì?" Đây là vấn đề cấp thiết trước mắt mà La Phi muốn tìm hiểu.

Trong nhà xuất hiện vài giây yên lặng ngẩn ngui. Hồ Tuấn Khải thờ hồn hển, trên mặt xuất hiện vẻ do dự không thể quyết định được, hình như cái vấn đề này rất khó trả lời.

Lúc này, Thuận Đức đưa Không Tĩnh vào trong phòng. Hồ Tuấn Khải bị động tĩnh ở cửa phòng anh cắt đứt suy nghĩ, anh quay đầu, ánh mắt dừng ở trên người Thuận Đức.

"Quý không đầu...." Anh nhìn về phía Thuận Đức dùng sức nháy mắt mấy cái, đột nhiên từ từ khạc ra ba chữ này, đồng thời cất một tiếng cười quý dị.

Thuận Đức bị hành động này của anh hù cho sợ đến hai chân khẽ run rẩy, tự nhiên đứng không vững, ngã ở cạnh cửa. Không Tĩnh thấy mặt mũi kinh khủng của Hồ Tuấn Khải, trong lúc nhất thời cũng có chút dáng vẻ mất hồn mất vía.

"Anh nói cái gì?" Chỉ có La Phi là vẫn luôn giữ được suy nghĩ sáng suốt, "Anh đang nói đến nội dung bức tranh kia sao?"

Trầm mặc một lúc lâu, sau đó Hồ Tuấn Khải tuyệt vọng nói một câu: "Không nhìn thấy."

La Phi bị câu nói không đầu không đuôi này của anh làm cho sững sờ, ngay sau đó dường như anh nhận ra cái gì đó, vươn tay quơ quơ qua lại hai cái trước mắt Hồ Tuấn Khải.

Hồ Tuấn Khải không chút phản ứng nào cả, con người của anh đã rất lỏng lẻo, anh bị mù rồi. Khó trách mới vừa rồi anh lại nhìn về phía Thuận Đức nháy mắt như vậy, điều này nói rõ từ đó trở đi thị lực của anh đã bắt đầu mơ hồ.

La Phi biết với Hồ Tuấn Khải mà nói đây là điềm báo tử vong, rất nhanh ý thức của anh cũng sẽ mơ hồ, nhưng mình cũng không lấy được bất kỳ manh mối hữu dụng nào từ trong miệng anh.

La Phi quyết định không tiếp tục dây dưa mấy cái vấn đề này nữa, anh đổi một đề tài khác: "Trần Kiện rơi xuống vực như thế nào?"

"Tôi... không nhìn thấy, tôi... tôi cũng không biết." Hồ Tuấn Khải mờ mịt trợn to cặp mắt đã không hề có thần thái, tập trung một chút mình mãi cuối cùng suy nghĩ trả lời vấn đề của La Phi.

Câu trả lời của Hồ Tuấn Khai rất trùng khớp với miêu tả của Trương Bân, nhưng đối với La Phi thì câu trả lời như vậy làm cho anh có chút thất vọng.

"Lúc ấy các người ra ngoài phòng làm gì?"

"Nhìn... tranh."

"Ấy là 'Bức tranh tức giận'?"

"Đúng."

"Hiện tại bức tranh này ở nơi nào?"

"Cùng Trần Kiện... cùng nhau... rơi xuống vách đá." Giọng nói của Hồ Tuấn Khải càng ngày càng yếu ớt.

Rơi xuống vách đá? La Phi không khỏi nhíu mày, chuyện hình như luôn mang đến kết quả bất nhất ở trước mặt anh. "Tới cuối cùng thì bức tranh kia có nội dung gì?" La Phi không cam lòng không thu hoạch được gì, anh vẫn cố gắng hỏi một câu cuối cùng.

Vậy mà Hồ Tuấn Khải không còn cách nào trả lời nữa rồi, anh ta đã hôn mê sâu.

"Sở trưởng La, vậy bây giờ phải làm sao?" Không Tĩnh thấy tình cảnh này, mặt ủ mày chau lẩm bẩm, "Người này nếu chết lại là một..."

"Nơi này thế nào?" Thuận Bình vừa la hét vừa từ ngoài cửa đi vào, cắt đứt câu chuyện của Không Tĩnh. Thấy dáng vẻ của Hồ Tuần Khải, ông ta sửng sốt một chút sau đó mở miệng nói: "Mọi người như vậy, còn ở lại trên núi làm gì? Nhanh đưa đến bệnh viện."

Không Tĩnh lắc đầu một cái: "Tuyết lớn như vậy, người khỏe mạnh xuống núi còn khó khăn, mang theo một bệnh nhân như vậy, căn bản là không thể."

"Thế nhưng cũng không thể để cho người ta chết trong chùa."

Trong lời nói của Thuận Bình hàm chứa rõ ràng ý dùng đẩy trách nhiệm, La Phi bất mãn nhíu mày một cái, nói: "Sao thầy cũng tới nơi này? Hiện trường bên chỗ Không Vong ai trông coi?"

"Tôi bảo Thuận Hòa trông rồi." Giọng nói của Thuận Bình cũng không yếu thế, "Nơi này xảy ra chuyện gì, cuối cùng cũng là tôi xử lý mọi chuyện."

La Phi cảm thấy lời nói của Thuận Bình mang sự khiêu khích, anh trầm mặt, dùng ánh mắt lợi hại nhìn đối phương.

Thuận Bình và La Phi nhìn nhau, lên tiếng để cho hai bên tìm ra một bậc thềm: "Yên tâm đi. Tôi đã phân phó không để cho bất luận kẻ nào đi vào, vậy thì chắc chắn sẽ không có người nào đi vào!"

Dưới tình huống trước mắt, La Phi cũng không muốn mọi chuyện phức tạp, anh gật đầu một cái, chủ động vòng vo đề tài: "Ngày hôm qua Hồ Tuần Khải cùng các người xuống núi tìm người? Sao lại rời đi?"

"Cái này tôi cũng muốn hỏi đây. Chúng tôi tạo thành một nhóm đi ra khỏi cửa chùa, đi không bao lâu đã không thấy bóng dáng tăm hơi của anh ta, anh ta trở về từ lúc nào? Làm sao người lại biến thành như vậy?"

"Quả thật chú ấy đi không bao xa." Thuận Đức xác nhận lời nói của Thuận Bình, "Lúc ba giờ sáng chú ấy đã trở về. Khi cháu nhìn thấy chú ấy, chú ấy đang ngồi nghỉ ngơi ở trên đường núi cách cửa chùa không xa, nói là vừa xuất phát đã tụt lại phía sau rồi, sau đó lại còn lạc đường, giày vò nửa ngày mới tìm đường trở về. Bộ dạng của chú ấy lúc đó là sức cùng lực kiệt, cháu đỡ chú ấy vào trong chùa, không lâu sau đó chú ấy đã bắt đầu phát sốt, sau lại thành bộ dáng thế này... Cháu cũng không biết, là Thuận Hòa luôn ở bên cạnh chăm sóc chú ấy."

Dưới ánh mắt soi mói của mọi người Thuận Hòa có vẻ hơi khấn trương, ấp úng nói: "Cháu cũng vậy... cháu không biết đã xảy ra chuyện gì. Đã nhìn thấy... mặt của chú ấy càng ngày càng đỏ, còn hơi sưng, cháu tưởng rằng đang phát sốt, sau đó đột nhiên... đột nhiên từ trong ánh mắt chảy ra máu, cháu bị dọa sợ, vội vàng chạy đi..."

Nghe mọi người kể lại xong, La Phi trầm tư trong chốc lát, sau đó lấy bộ đàm ra bắt đầu gọi cho Chu Bình.

"Sở trưởng La, em là Chu Bình, xin cứ nói." Ông nói bộ đàm xen lẫn âm thanh tuyết và gió rất lớn.

"Bao giờ thì đội chi viện có thể tới?"

"Tạm thời không lên được, chúng em đã bắt đầu quay trở về."

"Cái gì?"

"Gió lớn, tuyết đọng quá dày, nhân viên không có cách nào lên núi."

"Hiện tại bệnh tình Hồ Tuấn Khải rất nguy kịch, tình hình trên đây rất phức tạp." Giọng nói La Phi có chút nóng nảy, "Mặc kệ phương pháp gì, đội tiếp viện phải lập tức lên!"

Sau khi trầm mặc trong chốc lát, trong bộ đàm truyền đến giọng nói bất đắc dĩ của Chu Bình: "Sở trường La, trừ phi có thể điều động máy bay trực thăng đến, nếu không phải đợi đến lúc tuyết ngừng rơi mới có thể lên núi."

Nói tới chỗ này, La Phi rất rõ nhất định Chu Bình đã cố gắng hết sức rồi. Anh khôi phục sự tỉnh táo: "Được, tôi biết rồi, tùy thời giữ liên lạc."

La Phi tắt đi tai nghe bộ đàm, trong đôi mắt tất cả mọi người ở đây đều biến thành thất vọng. Bọn họ hiểu, ít nhất trong một thời gian ngắn, sẽ không có người đến giúp đỡ bọn họ. Đồng thời người dưới núi không lên được, cũng có nghĩa là người trên núi không thể nào đi xuống được. Trên thực tế, mọi người đều biết tuyết rơi lớn như vậy sẽ biến ngôi chùa thành lều, mà ở trong đó, đang xảy ra đủ loại chuyện kỳ quái dị.

Nếu như bọn họ biết chuyện xảy ra ở đây chỉ mới là mở màn, sắc mặt chỉ sợ sẽ càng khó coi hơn.

Mọi người trầm mặc, mất đi cơ hội trợ giúp, bọn họ chỉ có thể trở mắt đợi chờ Hồ Tuấn Khải đang nằm trên giường bệnh chết đi từng chút một.

Nửa giờ sau, loại cảm giác chờ đợi làm cho người ta hít thở không thông rốt cuộc cũng có kết quả: Hồ Tuấn Khải ngừng thở. Lúc này khuôn mặt của anh đã sưng lên không còn ra hình người, thất khiếu(*) đều thấm máu ra bên ngoài.

(*Thất khiếu: gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng)

La Phi thật sự có chút nổi cáu, làm cảnh sát, thế mà anh cứ để cho một sinh mạng từ từ trôi đi trước mặt mình. Anh không chỉ bó tay hết cách,

thậm chí ngay cả nguyên nhân cái chết cũng chưa làm rõ được.

La Phi lấy tay dò mạch đập và hơi thở người chết, mặt của anh đến gần mặt của người chết, vẻ mặt chuyên chú này làm cho anh quyết không cam lòng đối mặt với thất bại.Đột nhiên, đầu lông mày của La Phi khẽ co rúm lại một chút, hình như anh có phát hiện cái gì đó, sau đó anh làm ra một hành động rất quý dị.

Đưa lỗ mũi anh đến gần thân thể người chết, dùng sức hít hà.

Tất cả những người có mặt ở hiện trường đều ngậy ngấn cả người, một loại sợ hãi không thể gọi thành tên dâng lên trong lòng bọn họ.

Không Tĩnh cà lăm: "La... sở trường La, con làm cái gì..."

La Phi không trả lời, anh nhắm mắt lại, để cho khứu giác của mình càng trở nên nhạy cảm. Một loại mùi hương nhàn nhạt đang xâm nhập vào lỗ mũi của anh, hơn nữa có loại bí ẩn mãnh liệt đánh thẳng vào trong suy nghĩ của anh. Mùi hương này giống như mùi dược liệu cổ quái hoặc như là mùi thuốc lá thấp kém, trước đây không lâu anh cũng ngửi được mùi giống như đúc trên thi thể Không Vong.

Căn phòng nhỏ bị loại không khí kinh khủng đóng băng, xuất hiện vài giây yên tĩnh ngăn ngủi. Không Tĩnh thấp thỏm lo âu nhìn về phía La Phi, Thuận Bình khốn hoặc cau mày, hai tiểu hòa thượng vô ý thức đi về phía cửa co rúm lại, mặc dù sợ, nhưng ánh mắt lại như bị một lực lượng thần bí nào đó dẫn dắt, không cách nào rời đi.

Rốt cuộc, La Phi rời khỏi thân thể người chết, anh mở mắt ra nhìn Không Tĩnh, sau đó vẫy vẫy tay: "Thầy hãy tới ngửi thử."

"Cái gì?" Vẻ mặt Không Tĩnh rất khó xử, khó có thể tiếp nhận cái yêu cầu hoang đường này.

"Thầy qua đây ngửi thử một chút, sau đó nói cho con biết đây là mùi hương gì được không?"

Giọng nói La Phi vẫn bình thản như cũ, nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác không cách nào cãi lại được. Không Tĩnh do dự một chút, vẫn nhắm mắt đi về phía trước, sau đó học dáng vẻ mới vừa rồi của La Phi ngửi thi thể Hồ Tuấn Khải một cái. Một mùi hương kỳ quái lập tức đi theo lỗ mũi xâm nhập vào đầu óc của ông, tìm ra một vị trí tương ứng trong trí nhớ.

Dường như Không Tĩnh chạm vào điện đứng thẳng người lên, tim đập dữ dội, trên trán thấm ra một tầng mồ hôi hột.

"Sao vậy? Thầy ngửi được mùi gì sao?" Phản ứng mãnh liệt của Không Tĩnh khiến tinh thần La Phi vì vậy mà run một cái.

Không Tĩnh có chút mất hồn mất vía gật gật đầu.

"Cái này là mùi gì?" Lúc này không riêng La Phi có chút không thể chờ đợi, mà ba người tại chỗ cũng muốn nghe được chút manh mối từ trong cuộc nói chuyện của hai người, tò mò và hồi hộp đợi chờ đáp án của Không Tĩnh.

Không Tĩnh thở một hơi thật dài, hình như chút thần trí đã trở lại. Ông dùng tay xoa xoa cái trán, nói: "Cái mùi này là mùi gì thầy cũng không biết. Hơn hai mươi năm trước, sư phụ cứu được Không Vong đưa vào trong chùa, ở trong căn phòng nhỏ chăm sóc thầy ấy. Khi đó, mỗi lần thầy đi vào phòng nhỏ, đều có thể ngửi thấy cái mùi này."

La Phi có chút ngoài ý muốn "À" một tiếng, không ngờ lại nói tới chuyện xa xôi của Không Tĩnh như vậy.

"Thầy nhớ không sai, chính là mùi hương này." Không Tĩnh nhìn La Phi, giọng nói xác thật, "Lúc ấy, hình ảnh trong căn phòng nhỏ để lại cho

thầy ấn tượng quá sâu sắc rồi, thầy vừa ngửi tới cái mùi này, lập tức giống như trở về đoạn trí nhớ đáng sợ kia. Cho nên, cảm giác của thầy tuyệt đối sẽ không sai..."

Ngừng lại chốc lát, Không Tĩnh dùng ngón tay chỉ thi thể Hồ Tuấn Khải: "Hơn nữa, ngay lúc đó Không Vong cũng giống như người khách này, hai con mắt đầy máu đỏ, tràn đầy tia máu."

Lời Không Tĩnh khiến cho trong mắt La Phi lóe lên một tia sáng, nhưng ngay sau đó liền thu hồi ánh sáng này, anh nheo cặp mắt lại, lấy tay vuốt ve cằm, lâm vào trầm tư.

"Thầy nói những thứ này, đều là trước khi Không Vong vẽ 'Bức tranh tức giận' kia sao?" Hình như trực giác khiến cho La Phi lại suy nghĩ đến việc này có liên quan đến 'Bức tranh tức giận' đó.

"Phải, trước đây thầy có nói qua, vẽ xong bức tranh kia, Không Vong tựa như biến thành người khác. Sau đó trong căn phòng nhỏ, cũng không xuất hiện mùi hương này nữa."

Cho đến tận bây giờ, các chuyện và sự kiện bí ẩn hơn hai mươi năm trước về Không Vong đều có liên quan đến 'Bức tranh tức giận', chỉ có thể dặt ra ngay đầu mỗi lúc đó, mới có thể vạch trần tất cả đáp án.

"Tài liệu lúc Không Vong quy y xuất gia đâu? Mới vừa rồi thầy có tìm được chưa?" La Phi lần nữa đem mục tiêu điều tra chuyển đến trên người Không Vong.

"Tìm được, tìm được." La Phi vừa nói, hình như Không Tĩnh đột nhiên nhớ tới việc gì, vội vàng móc từ trong túi tăng y (quần áo người xuất gia) rộng thùng thình ra một tờ giấy được xếp ngay thẳng, đưa tới.

Nhìn trang giấy chính là tài liệu ghi chép lại lúc Không Vong xuất gia phía trên ghi chép những thông tin vô cùng đơn giản về Không Vong: Tên

thật: Ngô Kiện Phi, quy y ngày 4 tháng 5 năm 1972. Ngày sinh là ngày 9 tháng 11 năm 1934.

La Phi lại lấy bộ đàm ra lần nữa, bắt đầu gọi cho Chu Bình.

HUNG HỌA

Chu Hạo Huy

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Băng tuyết bao trùm con đường núi trơn trượt, đi xuống còn khó khăn hơn đi lên. Chu Bình và ba người lặn lội gian nan trên đường núi.

Trên đường xuống núi, Chu Bình trước sau nhận được hai cuộc gọi của La Phi. Hồ Tuấn Khải ốm chết làm cho tình hình trên núi có vẻ bộc phát mập mờ và nguy hiểm. Mặc dù trong lòng Chu Bình nóng nảy, nhưng bão tuyết đầy trời để cho anh chỉ có thể kiên nhẫn đợi chờ dưới chân núi. Không biết tại sao, anh có dự cảm không yên lòng, ở đằng kia chùa chiền lẻ loi, càng đáng sợ hơn khi nghĩ chuyện còn tiếp tục phát sinh.

Chu Bình có thể cảm nhận sâu sắc áp lực mà La Phi mang theo vào giờ phút nào. Đồng nghiệp bảy năm, Chu Bình hiểu rất rõ về La Phi, cái chủng loại kia vượt qua tinh táo và bền bỉ của người thường, đối với áp lực mạnh như vậy đôi khi phản tác dụng. Lúc này La Phi có thể bộc phát khả năng tiềm tàng cực mạnh.

Từ hai lần trò chuyện mới vừa rồi có thể thấy được một chuyện, đó là La Phi vẫn duy trì được đầu óc tinh táo và tác phong vững vàng. Tổng hợp những manh mối có thể biết được ở hiện tại, điều tra cái người tên "Không Vong" này chính là phá giải toàn bộ kết cuộc. La Phi nhạy bén nắm bắt điểm này, mà công việc thực tế, phải do Chu Bình ở dưới chân núi hoàn thành.

Không Vong - Ngô Kiến Phi, sau lưng cái tên này không biết có cất giấu tình tiết gì?

Mang theo cái nghi vấn này, Chu Bình hận không thể nhảy một bước lập tức trở về đồn công an, nhưng bước chân anh đang ở trong gió tuyết làm thế nào cũng không bước nhanh chóng được. Chờ đến khi rốt cuộc bọn họ đã về đến, đã là hơn một giờ chiều.

Trong sân dừng lại một chiếc xe khách lạ lẫm, trong phòng có một nhóm khách ồn ào, hình như tụ tập không ít người. Nhưng Chu Bình không để ý trông nom những chuyện này, đi thẳng vào phòng vào việc của mình.

Đang lúc này, cảnh sát Khương Sơn đi từ trong phòng tiếp khách ra nghênh đón, dường như gặp cứu tinh la hét lên: "Đội trưởng Chu, anh đến đây một chút. Mấy người này đang nháo nhào muốn lên núi đấy."

"Lên núi?" Chu Bình tức giận nhướm mắt, "Cậu cứ để cho bọn họ thử một chút đi. Tôi mới từ sườn núi đi ngược xuống, hiện tại người nào có thể lên được núi, tôi sẽ trải hoa hồng đỏ trên tuyến đường người đó đi xuống!"

Khương Sơn bày ra vẻ mặt vô tội: "VẬY anh tới nói với bọn họ đi, đều là người nhà trong vụ án của anh, náo loạn từ buổi trưa rồi."

Nghe nói là người thân, Chu Bình cũng không thể không quản. Anh chuyển hướng đi qua, bước nhanh đi tới phòng tiếp khách, trên đường không quên đạp một cước vào cái mông Khương Sơn: "Thằng quý nhà cậu, không thể để cho tôi tiết kiệm suy nghĩ một chút, tận tình tìm việc cho tôi không. "

Khương Sơn làm bộ xoa xoa cái mông, cười ha hả nói: "Cái gì tôi cũng có thể xử lý, vậy tôi không theo đội trưởng nữa sao?"

Nếu như bình thường, Chu Bình nhất định sẽ dựa thế lăm mồm cãi vài câu với Khương Sơn, nhưng hôm nay cũng không rãnh rỗi thế. Anh đi vào phòng tiếp khách, bên trong có ba nam hai nữ mặc đồ bình thường thấy được anh, lập tức xông tới.

"Đồng chí, anh là từ hiện trường xuống sao?" Đi ở đằng trước là một người đàn ông hơn năm mươi tuổi lập tức mở miệng hỏi, vẻ mặt nóng nảy.

Chu Bình nhìn hai mắt ông ta rồi đánh giá: "Ông là người thân của ai?"

"Không, không phải. Tôi là viện trưởng học viên Mỹ thuật, đây là danh thiếp của tôi." Người đàn ông vừa nói, móc từ bên trong ra một tấm danh thiếp, rất lễ phép đưa tới.

Chu Bình nhận lấy danh thiếp, phía trên kia viết tên họ của người đàn ông đó: Lãng Vĩnh Sinh. Chu Bình gật đầu một cái, chủ động bắt tay với Lãng Vĩnh Sinh, ánh mắt quét về phía sau ông, hỏi: "Mấy vị này là?"

Lãng Vĩnh Sinh lần lượt giới thiệu mấy người này một lần, hai người đàn ông kia đều là người phụ trách ngành liên quan ở học viện Mỹ Thuật, hai cô gái đi theo lần lượt là vợ Trần Kiện và vợ Hồ Tuấn Khải.

Theo sự giới thiệu của Lãng Vĩnh Sinh, ánh mắt Chu Bình lần lượt nhìn người thân của những người kia, đồng thời mở miệng nói chút lời xã giao: "Tất cả mọi người đứng gập, sở trường của chúng tôi đang ở hiện trường. Công việc tìm kiếm và cứu người cũng đang được tiến hành. Chúng tôi sẽ đem hết toàn bộ lực lượng đảm bảo bất kỳ một công dân nào cũng an toàn."

"Đúng vậy. Chúng ta cũng đừng thúc ép quá như thế. Người đồng chí này mới từ bên ngoài trở về, trước hết hãy để cho cậu ấy nghỉ ngơi một lát, uống hớp nước nóng." Một âm thanh dịu dàng truyền đến từ sau lưng mọi người.

Chu Bình sửng sờ, trong lòng lại có chút cảm động, anh theo giọng nói nhìn sang, người nói chuyện chính là vợ của Hồ Tuấn Khải.

Vóc dáng của người phụ nữ này không cao, hơn nữa từ khi mới bắt đầu đã đứng ở sau lưng mọi người, Chu Bình cũng không có đặc biệt để ý đến cô, lúc này nhìn kỹ, lại phát hiện cô có một loại khí chất đặc biệt. Dáng vẻ đoán chừng cô hơn ba mươi tuổi, thân hình yếu đuối, mặt trái xoan ưu nhã, là một cô gái xinh đẹp điển hình ở phương Nam, nhưng mặt mày cô mảnh khảnh, lại mơ hồ lộ ra một cỗ cương nghị của người phương Bắc. Ở trong nhóm người cô cũng không phải là người quá thu hút người khác, nhưng mà khi ánh mắt của anh nhìn về phía cô thì trong một khoảng thời gian ngắn không thể rời khỏi người cô.

"Ngược lại thật ra nghỉ ngơi không cần, tâm tình của mọi người thì tôi có thể lý giải được." Chu Bình nhìn đối phương, đột nhiên cảm thấy có chút xót xa: Người phụ nữ này hoàn toàn chưa biết chồng mình đã vắng mặt tại thế gian này.

"Người cứu viện có tin tức chưa? Trần Kiện còn có hi vọng sống không?" Lăng Vĩnh Sinh nhắc tới cái vấn đề này, vợ của Trần Kiện lập tức thấp thỏm lo âu mà nhìn chăm chăm vào Chu Bình.

"Tình huống cụ thể phải đợi đội nhân viên cứu hộ trở lại mới rõ, chỉ cần có một tia hi vọng, chúng ta cũng sẽ không buông tha." Ngoài miệng Chu Bình nói như vậy, trong lòng cũng hiểu được: Trong cái điều kiện thời tiết này, trước mắt công việc cứu viện thật sự không thể lạc quan.

"Chồng của tôi vẫn còn ở trên núi sao? Cậu có tin tức gì của anh ấy không?" Trong giọng nói của vợ Hồ Tuấn Khải tràn đầy quan tâm.

"Ờ..." Chu Bình vô ý thức trốn tránh ánh mắt của đối phương, nói quanh co một chút, "Anh ta... sinh bệnh, đang nghỉ ngơi ở trên núi."

"Ngã bệnh?" Trong mắt người phụ nữ lóe lên một tia lo lắng.

"Ôi, sẽ không có vấn đề gì lớn chứ?" Chu Bình nói lời trấn an trái với lương tâm, "Có khả năng là cảm lạnh thôi."

Người phụ nữ kia chần chờ chốc lát, rồi nói: "Vậy cậu có thể dẫn tôi lên núi không? Tôi là vợ của anh ấy."

Chu Bình lắc đầu: "Hiện tại không thể được, bão tuyết đã ngăn đường núi lại. Tôi và mấy đồng chí khác mới vừa từ giữa sườn núi quay về."

Nghe được cái tin tức xấu này, người phụ nữ thất vọng khép hờ đôi mắt, mấy người Lăng Vĩnh Sinh cũng nổi lên một trận xôn xao nhỏ.

"Mọi người không nên gấp gáp. Sở trường của chúng tôi đã lên trên núi trước, anh ấy sẽ xử lý mọi việc ở hiện trường thật tốt. Chỉ cần tuyết ngừng lại, chúng ta sẽ nhanh chóng nghĩ biện pháp lên núi."

Chu Bình nói xong những lời này, tất cả mọi người đều đưa ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Bão tuyết vẫn đang rơi rất nhiều, không có chút dấu hiệu nào là sẽ dừng lại, không biết lúc nào mới có thể lên núi.

Ổn định cảm xúc của đám người thân bọn họ xong, Chu Bình bảo Khương Sơn lưu lại tiếp tục tiếp đãi đám người Lăng Vĩnh Sinh, còn mình thì chạy về phòng làm việc.

Tiểu Lưu và Đoạn Tuyết Minh đã ngồi ở trong phòng làm việc, đang vui vẻ tràn trề ăn cơm hộp. Vừa thấy anh đi vào, Tiểu Lưu mở miệng hỏi trước: "Kế tiếp phải làm thế nào?"

"Trước tiên chỉ có thể ngồi chờ thôi, đồng thời làm một cuộc điều tra vòng ngoài. Cậu đi tìm phương thức liên lạc với Từ Lệ Tiệp mang đến cho tôi."

"Bây giờ tìm cô ấy? Sớm biết ban đầu đã giữ người ở lại." Tiểu Lưu cười hì hì nở ra nụ cười trêu chọc. Thật ra Từ Lệ Tiệp cũng là cảnh sát trong đồn, tuổi còn trẻ, vóc người cũng không tệ, thường xuyên ngoài sáng trong tối lộ ra chút tình cảm với Chu Bình. Nhưng không biết tại sao, Chu Bình thủy chung vẫn không biết tình cảm của cô. Nửa năm trước, cô gái đó

được điều đến cục cảnh sát làm bên khoa quản lý hồ sơ, từ đó mọi người cũng rất ít liên lạc.

Chơi thì chơi, Tiểu Lưu cũng không hề nhàn rỗi. Sau một hồi tìm kiếm, cậu tìm được số điện thoại phòng làm việc Từ Lệ Tiệp.

Chu Bình gọi tới theo số này, chuông điện thoại mới vang lên hai ba tiếng, đối phương lập tức nhắc máy: "Alo, ai thế." Chính là giọng nói của Từ Lệ Tiệp.

"Từ Lệ Tiệp à? Anh là Chu Bình."

"Chu Bình?" Từ Lệ Tiệp có vẻ hơi ngoài ý muốn.

Chu Bình vội vã giành lấy câu chuyện: "Anh muốn nhờ em giúp một chuyện, giúp anh tra thông tin một người."

"Nói đi." Từ Lệ Tiệp dứt khoát trả lời giọng nói lộ ra chút thất vọng.

"Ngô Kiện Phi, Ngô Kiện Phi, Ngô của Khẩu và Thiên ghép lại, Kiện trong tráng kiện, Phi trong bay lượn, nam, sinh ngày 09 tháng 11 năm 1934. Em giúp anh tra một chút tài liệu về người này." Chu Bình nói xong những thứ này, suy nghĩ một chút, lại bổ sung một câu: "Cảm ơn em trước, sau này sẽ mời em ăn cơm."

"Khách khí làm gì" Ở đầu bên kia điện thoại Từ Lệ Tiệp ghi chép xong, không nóng không lạnh trả lời: "Anh chờ tin tức của em đi."

Chu Bình quăng điện thoại xuống, vừa ngẩng đầu, phát hiện Tiểu Lưu và Đoàn Tuyết Minh không có ý tốt nhìn anh.

"Ăn cơm có phần chúng tôi không?" Tiểu Lưu cười đều hỏi.

"Cho cậu bỏ tiền ăn!" Chu Bình bĩu môi, "Cậu lo ăn cơm hộp đi!"

Khoảng chừng mười phút sau, Từ Lệ Tiệp gọi điện thoại tới.

"Mới vừa rồi em tìm kiếm trong máy tính, bên trong các bản ghi chép không có tra ra được người có điều kiện phù hợp."

"Thật sao?" Chu Bình có chút không cam lòng, "Vốn là tất cả mọi người trong phạm vi đều sẽ được lưu giữ hồ sơ trong máy tính sao?"

"Chỉ cần là có đăng ký hộ khẩu gia đình trong mười năm qua, tất cả sẽ được lưu trong máy tính. Em tổng cộng đã tìm hơn hai mươi lăm cái tên 'Ngô Kiện Phi', nhưng không có người nào sinh năm 1934."

Trong mười năm? Nếu như cái người 'Không Vong' đó xuất gia sớm như lời nói, ngược lại vô cùng có khả năng sẽ không còn được ghi tên trong hộ khẩu ở thời gian dài. Nghĩ tới đây, Chu Bình có chút ngượng ngùng nói: "Có thể làm phiền em tra thời gian trước đó một chút nữa xem có lưu lại ghi chép hay không? Cũng có thể phát hiện người anh muốn tìm."

"Trời ạ!" Ở đầu dây bên kia điện thoại Từ Lệ Tiệp kêu lên một tiếng cường điệu, "Em mà biết có nhiều phiền toái như vậy? Hơn nữa trên phân nửa người trong hồ sơ nhiều năm trước đã chết rồi... anh để cho em tìm một người như thế sao?" Từ câu nói sau cùng Chu Bình nghe ra chút mùi vị, vội vàng chào đón: "Dĩ nhiên không thể để một mình em tìm, anh sẽ tới đó, em chỉ cần giúp anh một tay là được."

"Vậy anh nhanh chóng đến đi, đến rồi thì gọi điện thoại cho em, em ra cửa cục đón anh." Trong giọng nói của Từ Lệ Tiệp mang theo chút vẻ há hê.

"Được, được rồi! Vậy em chờ anh." Chu Bình cúp điện thoại, lập tức chuẩn bị động thân.

Tiểu Lưu chỉ chỉ hộp cơm trên bàn: "Anh không ăn à? Giữ lại cho anh đó."

"Không có đụng đến, các cậu cứ ăn đi, không phải cậu luôn miệng nói ăn một phần không đủ no sao?"

"Haiz, hai chúng tôi ở chỗ này làm gì?" Tiểu Lưu la hét.

"Ở chỗ này đợi lệnh!" Chu Bình vừa nói vừa đi vào trong bão tuyết.

Chu Bình lên xe, mới vừa lái ra cửa, đã gặp Vương Dật Phi và đám người vào núi Nam Minh cứu hộ trở về.

Chu Bình thò đầu ra khỏi cửa xe hỏi thăm: "Tình hình như thế nào?"

Wang Dật Phi chán nản lắc lắc đầu: "Không phát hiện gì hết!. Tuyết trên đường núi đông quá vượt qua một mét, tất cả dấu vết dấu mỗi đều bị tuyết bao trùm. Trên cơ bản không thể tiến hành tìm kiếm."

"Vậy các anh chuẩn bị tâm lý cho thật tốt đi, nhóm người thân của nạn nhân đang ở trong phòng tiếp tân chờ chào hỏi nhân vật quan trọng như anh!"

Chu Bình hả hê nói xong, đạp chân ga, cứ thong thả mà đi.

Bởi vì tuyết rơi nhiều bay tán loạn, tầm nhìn hơi thấp, hơn nữa đường trơn trượt, Chu Bình chỉ có thể tùy tình tình mà đem tốc độ khống chế ở mức 20 đến 30 km/giờ. Cái này còn chưa tính, đoạn đường nội thành phần hoa bị chặn thành hỗn loạn. Bình thường chỉ cần ba mươi phút đã có thể đến nơi, thế mà nay sừng sốt lão đảo giăng co phải hai giờ.

Đến cửa cục cảnh sát, Chu Bình lập tức gọi điện thoại cho Từ Lệ Tiệp đã sớm không kiên nhẫn được nữa. Em còn tưởng rằng anh không thể đến chứ!

"Đương nhiên có thể." Chu Bình không nhịn được giải thích, "Anh còn gấp hơn cả em, nhưng tuyết đường này thật sự rất khó đi. Anh đây đi

cả ngày còn chưa kịp ăn cơm đó."

"Vụ án gì? Sao lại gấp như vậy." Từ Lệ Tiếp cũng có chút đau lòng, "Trước tiên chúng ta cùng đi ăn cơm đi, chút nữa em cũng tan làm rồi. Em có chìa khóa phòng hồ sơ, cơm nước xong bình tĩnh từ từ kiểm tra."

Quả thật Chu Bình đói đến đến suýt chút chống đỡ không nổi, sáng khoái trả lời: "Được rồi! Anh mời em."

Thừa lúc ăn cơm, Chu Bình đem các chuyện liên quan đến vụ án kể cho Từ Lệ Tiếp nghe một lần.

"Anh đang kể chuyện cũ? Hay cố ý hù cho em sợ? Nói cho anh biết, em chưa bao giờ tin tưởng có động vật ma quỷ đó." Sau khi Từ Lệ Tiếp nghe xong dùng ánh mắt hoài nghi cực độ nhìn anh, một bộ quyết không mắc lừa.

"Em không tin à? Anh lại càng không tin!" Chu Bình vội vàng quệt miệng, "Nhưng đây là lời của người trong cuộc xác thực, trực tiếp nhìn thấy, hiểu không? Nên phải dốc sức tập trung chứng cứ."

Từ Lệ Tiếp hơi ngoe đầu, nghiêm trang nói: "Vậy em nghĩ chỉ có ba khả năng bên dưới:

1. Mắt người trong cuộc không tốt.
2. Người trong cuộc đang gạt anh.
3. Anh đang gạt em."

"Em có thể nghĩ như vậy", vẻ mặt Chu Bình có chút nghiêm túc: "Nhưng mà anh lại kiên quyết phản đối quan điểm thứ ba của em."

"Được rồi, được rồi, trở về chuyện chính thôi. Người anh phải tra có liên quan gì đến vụ án này?"

"Tác giả 'Bức tranh tức giận', cái vị hòa thượng Không Vong đã chết, tên trước khi ông ấy xuất gia là Ngô Kiện Phi."

"À. Các tài liệu trong phòng được phân theo dòng họ. Người nam họ Ngô ít nhất cũng đầy một chồng.!" Từ Lệ Tiệp khoa tay múa chân ra cao tới một mét, nhìn về phía Chu Bình ám chỉ nhiệm vụ gian nan.

"Vậy chúng ta nắm chặt thời gian hành động thôi." Chu Bình cầm khăn giấy lên lau miệng, phất tay về phía nhân viên phục vụ cách đó không xa: "Tính tiền!"

Từ Lệ Tiệp dẫn theo Chu Bình tới phòng hồ sơ. Lúc này trời đã tối đen, nhân viên đi làm bình thường đã lục đục về nhà, trời vốn lạnh tanh trong buồng im ắng lại càng thêm yên tĩnh. Từ Lệ Tiệp mang các hồ sơ có liên quan chia làm hai tầng dày, hai người bắt đầu tìm kiếm.

Chu Bình không sao quen với loại công việc có tính nhẫn nại thế này. Lật nhìn hơn một tiếng, đã cảm thấy có chút hoa mắt, hơn nữa cả ngày không hề chớp mắt, đầu không tự chủ được mà nằm xuống mặt bàn...

"Ba!" Một âm thanh thanh thúy vang lên, cái ót Chu Bình trúng một 'đòn nghiêm trọng'. Anh lập tức tỉnh táo lại, chỉ thấy trong tay Từ Lệ Tiệp cầm một xấp tài liệu đứng phía sau mình, mắt hạnh tròn tròn: "Đúng là, em ở nơi này bán sức lao động làm osin cho anh, xem ra anh lại nhân cơ hội này ngủ một giấc."

Chu Bình cười 'ha ha' hai tiếng: "Chủ tịch Mao, không, không phải, đồng chí Lô Phong nói: Có nghỉ ngơi mới có làm việc. Anh đây không phải là anh đang nâng cao hiệu suất sao." Nói xong, anh chỉnh tư thế ngồi, bày ra dáng vẻ làm công việc lớn. "Đây nè." Từ Lệ Tiệp ném tài liệu đang cầm trong tay đến trước mặt anh, "Xem một chút, có phải là cái anh cần hay không?"

"Em đã tìm được?" Chu Bình mừng rỡ thét lên một tiếng, cầm tài liệu ở trong tay.

Trên góc phải có một tấm ảnh thẻ trắng đen, mặt người đó nhìn ra là người đàn ông tầm bốn mươi tuổi, gầy teo, nhưng xem ra hết sức đáng sợ. Bên cạnh hồ sơ lý lịch viết:

Tên thật: Ngô Kiện Phi

Ngày sinh: Ngày 9 tháng 11 năm 1934

...

"Không sai." Chu Bình vui vẻ nói, "Chính là ông ta!"

Từ Lệ Tiệp lại tặc cho anh một chậu nước lạnh: "Đừng quá vui vẻ như vậy. Anh xem cho kỹ một chút, năm 1978 người này đã tử vong, làm sao lại chạy lên trên núi Nam Minh làm hòa thượng nhiều năm như vậy?"

Chu Bình nhìn theo nơi ngón tay Từ Lệ Tiệp chỉ, quả thật nơi đó ghi chép như thế. Anh gãi gãi ót: "Tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ trùng hợp như thế, hai người cùng tên, còn ra đời cùng một ngày?"

"Như vậy đi, trước tiên chúng ta tra những người trong nhà ông ta, tìm hiểu một chút tình hình, xác định xem có phải người này hay không?" Chuyên xử lý về mặt hồ sơ, có vẻ Từ Lệ Tiệp có kinh nghiệm hơn một chút.

"Ừ... nơi này viết, có một con gái: Ngô Yến Hoa, nhưng làm sao tìm được cô gái theo như cái tài liệu ghi chép trong hồ sơ này?"

Từ Lệ Tiệp liếc anh một cái: "Này đều là tài liệu hơn mười năm trước, dĩ nhiên không tìm được. Cô gái này phải dùng cơ sở dữ liệu trong máy vi

tính mới có thể tra ra. Anh đi theo em, máy vi tính đặt ở trong phòng làm việc."

Quả nhiên, từ trong máy vi tính rất nhanh lập tức tra được tài liệu có liên quan đến Ngô Yến Hoa. Chu Bình nhìn hình ảnh trên hồ sơ, đột nhiên kỳ quái "A" một tiếng.

Từ Lệ Tiệp quay đầu nhìn anh: "Sao thế?"

"Chẳng lẽ là chị ấy?" Chu Bình cau mày, lấy tay chỉ vào màn hình nói: "Kéo xuống dưới, kéo xuống dưới, cho anh nhìn kỹ càng hồ sơ của chị ấy."

Từ Lệ Tiệp dùng con chuột kéo xuống các trang dữ liệu nhấp nhô, đột nhiên Chu Bình kêu to một tiếng: "Ngừng!"

"Nhìn cái này, thật đúng là chị ấy!" Không ngờ phát hiện chuyện trọng đại khiến cho Chu Bình có chút không nén được kích động trong lòng.

Từ Lệ Tiệp nhìn theo nơi tay anh chỉ: "Quan hệ trực tiếp: ... Cha: Ngô Kiện Phi... Mẹ: Vương Minh Phương... Chồng: Hồ Tuấn Khải... Con: Hồ Hiếu Hoa, sao thế? Trời ơi, anh nói mau đi, có chuyện gì xảy ra?"

"Cái người Hồ Tuấn Khải này chính là một trong ba người lên núi, người ốm chết hôm nay chính là anh ta. Chị gái này lại là vợ của anh ta..." Chu Bình vừa cẩn thận nhìn hình trên hồ sơ, "Chị ấy đã bốn mươi ba tuổi? Nhìn bên ngoài đúng là rất trẻ."

"Nói như vậy, Hồ Tuấn Khải chính là con rể Ngô Kiện Phi? Chuyện này thoạt nhìn có rất nhiều bí ẩn." Từ Lệ Tiệp thức thời nhận ra được tầng quan hệ trong hồ sơ này rất sâu xa, "Xem ra đây chính là cái người Ngô Kiện Phi chúng ta muốn tìm, nhưng vì cái gì mà trong hồ sơ lại ghi ông ấy tử vong năm 1978."

"Cái này nhất định là có bí mật, cũng vì thế mà chúng ta cần điều tra vụ án. Anh cần gọi điện thoại." Chu Bình vừa nói, vừa cầm ống nghe lên, bấm số phòng khách đồn công an.

Điện thoại tiếp thông, bên kia truyền đến giọng nói của Khương Sơn: "Alo, đồn công an núi Sơn Minh nghe."

"Tôi là Chu Bình, buổi chiều mấy người gia đình kia còn ở đó hay không?"

"Còn, chừng nào anh trở về."

"Tôi sẽ trở về ngay, cậu bảo cái người phụ nữ tên Ngô Yến Hoa nhất định phải chờ tôi về, ngàn vạn lần đừng đi."

"Yên tâm đi, anh muốn đuổi chị ấy về cũng đuổi không được đâu."

"Vậy được rồi, tôi cúp máy trước."

Sau khi đối thoại vài câu đơn giản, Chu Bình cúp điện thoại, sau đó có chút ngượng ngùng nhìn Từ Lệ Tiệp: "Xe em, anh sẽ đi lấy...."

Từ Lệ Tiệp bĩu môi: "Phải đi thì cứ đi đi, dù sao em cũng không còn giá trị lợi dụng gì cả."

Chu Bình cười một tiếng "Ha ha": "Việc em giúp đỡ anh hôm nay, anh sẽ không quên, kiếp sau có làm trâu làm ngựa cũng muốn báo đáp em."

"Được rồi, bớt lăm mồm, làm việc quan trọng của anh đi."

"Ừ." Chu Bình thu hồi khuôn mặt tươi cười, gật đầu một cái, anh đột nhiên phát hiện ra bệnh viện nhân dân cách cục công an không xa, quyết định trước thuận đường ghé qua xem tình hình Trương Bân một chút.

Hai mươi phút sau, Chu Bình đi tới phòng bệnh trong bệnh viện, Trương Bản đang nửa nằm nửa ngồi trên giường nói chuyện với tên nhóc ở bên cạnh, xem ra tinh thần không tệ.

Nhìn thấy Chu Bình đi vào, Trương Bản thò người ra làm tư thế chào đón, tên nhóc kia cũng đứng lên.

"Đây là con trai tôi tên Trương Phong, vị này chính là cảnh sát Chu - người đưa ba đến bệnh viện." Trương Bản giới thiệu hai người với nhau một chút.

Trương Phong cúi người, nói lời cảm ơn với Chu Bình, Chu Bình vui vẻ khách khí nói mấy câu, sau đó nhìn về phía Trương Bản: "Thân thể như thế nào?" "Không có việc gì đâu, chỉ cần nghỉ ngơi thôi. Hiện tại tình hình trên núi thế nào?"

Hiện trường hiểm ác đáng sợ, cục diện thế kia hiển nhiên là không thích hợp cho Trương Bản biết, Chu Bình nói ầu tả qua loa: "Bão tuyết đã che đường lên núi, hiện tại không lên được. Công việc tìm kiếm không có cách nào triển khai."

Trương Bản "A" một tiếng, có vẻ rất là lo lắng.

Mặt khác Chu Bình không muốn tốn nhiều miệng lưỡi, trực tiếp đi vào vấn đề chính: "Anh có biết Ngô Kiện Phi hay không?"

"Ngô Kiện Phi?" Trương Bản kinh ngạc nhìn Chu Bình, "Dĩ nhiên biết!"

"Anh rất quen với ông ấy?" Chu Bình hơi ngoài ý muốn. Nhìn về mặt thời gian, bất luận lúc Ngô Kiện Phi ở nhà hay là ngày tử vong được ghi trên hồ sơ đều là trước khi Hồ Tuấn Khải kết hôn, khả năng Trương Bản không biết ba vợ của đồng nghiệp tương đối lớn.

"Ông ấy là thầy của tôi."

Nhìn thấy dáng vẻ mê hoặc của Chu Bình, Trương Bân tiếp tục giải thích: "Quay lại thời gian trước không có học viện nghệ thuật, đứa trẻ muốn học vẽ tranh đều là đều tìm những người thuộc thế hệ trước xin làm học trò. Ban đầu tôi, Hồ Tuấn Khải và Trần Kiện đều là học trò của Ngô Kiện Phi."

"Hả?" Chu Bình không ngờ còn có một mối liên hệ như vậy ở bên trong, tinh thần không khỏi tỉnh táo lại, "Theo tôi được biết, cái người tên Ngô Kiện Phi còn là ba vợ của Hồ Tuấn Khải?"

"Đúng vậy. Sau đó Hồ Tuấn Khải kết hôn với con gái của sư phụ tôi." Trương Bân có chút mê muội gãi gãi đầu, "Sao cậu lại hỏi đến những thứ này?"

"Cái người Ngô Kiện Phi này, chính là hòa thượng Không Vong mà anh đề cập tới."

Trương Bân kinh ngạc nhìn chăm chăm Chu Bình, nhếch môi, một bộ dáng khó có thể tin được. Thật lâu, anh ta mới phải ứng lại, thì thào nói: "Thì ra là ông ấy, khó trách, khó trách. Tài nghệ vẽ tranh thâm sâu như vậy, trừ ông ấy ra còn có ai...."

"Anh không cảm thấy chuyện này thật kỳ quái sao?"

"Dĩ nhiên kỳ quái, không ngờ ông ấy đang làm hòa thượng ở trên núi Nam Minh, hơn nữa lại trùng hợp như thế, lại bị chúng tôi nhìn thấy tác phẩm của ông ta. Còn có 'Bức tranh tức giận' mà ông vẽ kia..."

"Không phải tôi ám chỉ cái này." Chu Bình lắc đầu, "Ý của tôi là, anh không cảm thấy cái này căn bản không có khả năng sao? Chẳng lẽ anh không biết hơn hai mươi năm trước ông ấy đã bị ghi là tử vong?"

"À, cái này tôi có thể hiểu. Nhưng đó không phải là thật sự tử vong, nên nói là mất tích."

"Mất tích?"

"Đúng. Hơn mười năm qua không người nào biết tung tích về Ngô Kiện Phi cả. Theo quy định của pháp luật, cứ mất tích như vậy trên hai năm, thì lập tức có thể ghi chép là tử vong trên hộ khẩu rồi."

Hóa ra là như vậy! Dựa vào cái này xem ra, Ngô Kiện Phi bị báo mất tích vào năm 1976, hai năm sau, trên luật pháp lập tức cho là ông ta đã 'tử vong'. Nếu như Ngô Kiện Phi bí mật xuất gia như lời nói, hai sự việc này có vẻ phù hợp với nhau.

Thu hoạch được từ chỗ của Trương Bản vượt xa mong đợi của Chu Bình, anh tiếp tục nắm chặt manh mối này, hy vọng có thể có phát hiện nhiều hơn: "Nguyên nhân Ngô Kiện Phi mất tích là cái gì? Hay là nói, trước khi ông ta mất tích đã xảy ra những chuyện gì, những tình huống này anh có biết không?"

Nghe đến vấn đề này, Trương Bản vẫn luôn mau mồm mau miệng lại có chút do dự, anh trầm mặc một lát, sau đó quay đầu lại nói với con trai ở bên cạnh: "Tiểu Phong, con ra ngoài chờ một chút, ba và cảnh sát Chu có một số chuyện phải nói."

Trương Phong đồng ý một tiếng, đi ra khỏi phòng bệnh, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Chu Bình nhìn Trương Bản, lặng lẽ chờ câu nói sau của anh.

Trương Bản thở dài, tựa thân thể lên trên mép giường, mắt nhìn trần nhà nói: "Nói đến chuyện này, trong lòng tôi vẫn có áy náy. Haiz, cho nên cũng không muốn nhắc tới ở trước mặt con trai mình. Nhưng mà nói đi thì phải nói lại, lúc còn trẻ người nào chưa từng làm một vài chuyện hồ đồ..."

Sự việc càng ngày càng trở nên thú vị, Chu Bình hơi nghiêng thân thể về phía trước: "Có lẽ tôi không tiện hỏi, những thứ này rất có thể liên quan đến vụ án trên núi?"

"Có liên quan đến vụ án?" Trương Bản kinh sợ hoang mang nhìn Chu Bình một cái.

"Trước anh đừng suy nghĩ quá nhiều, tình hình trước mắt còn chưa rõ. Hiện tại anh cứ nói những gì mình biết là được."

"Được rồi." Trương Bản từ từ thở ra một hơi, bắt đầu nhớ lại chuyện cũ, "Khi đó là thời kỳ 'Cách mạng văn hóa'. Mặc dù cậu chưa từng trải qua cuộc sống kia, nhưng nói như thế cậu cũng hiểu một chút ít phải không?"

Chu Bình gật đầu một cái.

"Lúc ấy sư phụ của tôi bị xem như phần tử tri thức phong kiến xưa, là đối tượng bị phê bình chủ yếu. Máy người chúng tôi cũng tham dự trong đó, nhất là tôi và Trần Kiện. Ở trong đó mấy ngày, chúng tôi... chúng tôi làm rất nhiều chuyện trái với lương tâm, cụ thể... tôi không muốn nhắc lại..."

Một đoạn lịch sử kia, là người Trung Quốc đều có thể hiểu. Ở đoạn cuộc sống hoang đàng đó, xảy ra rất nhiều chuyện bừa bãi. Thấy dáng vẻ hối hận của Trương Bản, Chu Bình không nhịn được khuyên lời: "Anh cũng không cần quá tự trách, trong hoàn cảnh to lớn như vậy, người ta rất khó phân biệt đúng sai."

Trương Bản bùi ngùi nói: "Đúng vậy, ngay trong xã hội bấy giờ, tính tình con người bị bóp méo, một mặt u tối của con người cũng không cố kỵ mà bộc lộ ra ngoài. Lúc ấy tôi và Trần Kiện mới vừa mười sáu mười bảy tuổi, phải nói là vẫn còn con nít. Trước kia sư phụ trách mắng chúng tôi rất nhiều, chúng tôi lập tức đem cơ hội phê bình này làm thành cơ hội trả thù,

hành động với ông hoàn toàn có thể dùng hai từ 'hành hạ' để hình dung. Bây giờ nhớ lại... thật sự là không dám nhớ tới."

"Hồ Tuấn Khải đâu?" Chu Bình chú ý tới Trương Bân không có nhắc tới tên người này, "Anh ta không đi cùng các anh sao?"

"Hồ Tuấn Khải là đại sư huynh của chúng tôi. Mặc dù anh ấy cũng là tiểu tướng(*), nhưng thời điểm diễn ra phê bình thật sự, anh lại luôn tìm cách che chở cho sư phụ. Có thể là bởi vì anh lớn tuổi hơn, suy nghĩ mọi chuyện thấu đáo hơn, cũng có thể vì nguyên nhân ngày thường sư phụ đối xử với anh ấy đặc biệt tốt."

(*tiểu tướng: Thời xưa chỉ tướng trẻ)"

"Nói như vậy, hành động đối đãi của sư phụ với mấy người học trò còn có phân biệt sao?"

Trương Bân gật đầu một cái: "Sư phụ đối xử với các học trò khác đều vô cùng nghiêm nghị, thậm chí nói là cay nghiệt, chỉ dành sự chăm sóc đặc biệt cho Hồ Tuấn Khải. Ở trong ấn tượng của tôi, hình như Hồ Tuấn Khải chưa bao giờ chịu sự la mắng của thầy. Nếu như ngay lúc đó tôi hiểu được tính tình của sư phụ, sẽ hiểu đó là một chuyện không thể tưởng tượng nổi đến cỡ nào."

"Tại sao như vậy chứ?" Chu Bình không kìm được chút tò mò.

"Bởi vì tài vẽ trời cho Hồ Tuấn Khải cao hơn chúng tôi." Trương Bân có chút ngẫm ngợi trả lời, "Chỉ có anh ấy mới có thể hiểu được cảnh giới mà sư phụ đạt tới. Có lẽ bắt đầu từ rất sớm, ở trong lòng sư phụ đã dự định để anh làm con rể mình, dĩ nhiên sẽ đối xử với anh ta khác biệt hơn. "

"Vậy xảy ra chuyện gì khiến cho sư phụ anh mất tích?" Chu Bình cảm thấy đề tài này có chút hơi xa, vội vàng thu hồi lại.

"Khi đó ban ngày chúng tôi đem sư phụ ra phê bình, buổi tối đưa ông ấy nhốt ở trong chuồng bò, do mọi người thay phiên trông chừng. Sau đó vào một buổi tối Hồ Tuấn Khải trực đêm, không thấy sư phụ đâu cả."

"Là Hồ Tuấn Khải đã thả ông ấy?" Chu Bình suy đoán.

"Không sai. Ngày hôm sau anh ta bị mọi người hoài nghi, hơn nữa chính anh cũng không có phủ nhận. Vì thế, anh ta chịu không ít đau khổ, nhưng mặc kệ như thế nào, anh ta vẫn một mực chắc chắn không biết tung tích sư phụ. Qua một khoảng thời gian, chuyện này còn chưa rõ."

"Chẳng lẽ Hồ Tuấn Khải đem sư phụ các anh giấu ở chùa Khô Mộc? Vậy anh ta nên biết Không Vong chính là Ngô Kiện Phi." Chu Bình nhíu chặt mày, suy nghĩ điều thần bí trong đó.

"Không thể nào?" Trương Bản nhớ lại tình hình tối hôm đó, sau đó nói như đinh chém sắt: "Không, khẳng định là anh ấy không biết Không Vong là sư phụ, lúc ấy, anh ta còn đặc biệt vui vẻ đưa danh thiếp cho Thuận Đức kia mà, nhất định muốn gặp người thầy 'Không Vong' kia."

"Quay lại đoạn chuyện trong quá khứ, không có người nào đi tìm Ngô Kiện Phi sao?"

"Sau khi Hồ Tuấn Khải và Ngô Yến Hoa kết hôn, hai người từng đi tìm sư phụ, nhưng không có tìm được, từ đó sư phụ tôi được cho là mất tích."

"Ừ." Chu Bình cúi đầu nghĩ một lát, lại hỏi: "Sau đó Hồ Tuấn Khải và các người có quan hệ như thế nào?"

"Quan hệ? Rất tốt." Trương Bản ngẩn ra, hình như không hiểu lời này của anh có ý gì.

"Chẳng lẽ anh ta không đem chuyện Ngô Kiện Phi mất tích trách tội các anh sao? Hơn nữa anh cũng nói, chính anh ta vì sự việc này mà chịu đựng không ít đau khổ."

"Không có." Trương Bân lắc đầu, "Hồ Tuấn Khải là đại sư huynh, vẫn đối đãi với chúng tôi như em trai, tuổi của chúng tôi còn trẻ nên phạm lỗi, anh ấy không để trong lòng. Có lẽ là do lòng dạ như thế, anh ấy mới đạt được một thành tựu cao trong nghệ thuật."

Nhìn ra được, quả thật Trương Bân có một loại kính trọng và tin cậy như em trai đối với anh trai, nếu như anh biết lúc này Hồ Tuấn Khải đã qua đời trên núi, không biết anh sẽ mang tâm tình gì nữa. Mà ân oán giữa thầy trò trong "Cách mạng văn hóa", và vụ án xảy ra trên núi kia có liên quan gì đây?

Một ngày điều tra hình như khiến cho vụ án lộ ra một chút manh mối, Chu Bình vội vàng muốn đem những chuyển biến này báo cáo với La Phi bị giữ lại trên núi. Nhưng lúc này anh đang ở ngoài địa điểm mà bộ đàm phủ sóng, cho nên anh phải mau chóng về lại đồn công an, mới có thể bắt được liên lạc với La Phi. Đồng thời, một nhân vật quan trọng khác có liên quan đến vụ án của Ngô Kiện Phi đó là Ngô Yến Hoa cũng đang ở trong đồn công an dưới chân núi chờ anh.

HUNG HỌA

Chu Hạo Huy

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Giữa trưa, khi đám người Chu Bình vẫn còn đang bước trong bảo tuyết ở giữa sườn núi tìm cách xuống, La Phi đang ở chùa Khô Mộc thưởng thức bữa cơm trưa nóng hổi. Mặc dù đồ ăn chỉ có một ít rau dưa, nhưng cuối cùng vẫn kịp lấp đầy bụng.

Đối với hòa thượng trong chùa mà nói, buổi trưa chay tịnh cũng là một bài tập thông lệ mỗi ngày, trước và sau khi ăn chay đều phải niệm kinh. La Phi không tiện quấy rầy, tự mình bưng thức ăn về trong phòng dùng. Không Tĩnh bảo Thuận Đức chăm sóc La Phi ăn uống, Thuận Đức đi theo làm tùy tùng, nghiêm nhiên thành người hầu nhỏ bên cạnh sở trưởng La.

La Phi đã sớm nhìn ra, mặc dù tiểu hòa thượng là người thông minh nhưng lá gan lại cực kì nhỏ. Trong chùa xảy ra một loạt chuyện kỳ quái vừa vặn để cậu ta nhìn thấy toàn bộ. Liên tục bị kinh sợ mấy trận, lúc ăn cơm Thuận Đức đang ngồi đối mặt với La Phi, cũng mang dáng vẻ sợ hãi mất hồn mất vía, về sau, không biết bản thân đang suy nghĩ cái gì, lại rơi nước mắt.

"Cháu làm sao vậy?" La Phi để đĩa xuống, trong lòng âm thầm có chút kỳ quái.

Thuận Đức khẽ sụt sùi thúc thít: "Cháu không nghe... lời sư thầy, hiện tại xảy ra chuyện lớn rồi."

"Sư thầy cháu? Không Vong? Thầy ấy từng nói gì với cháu?" La Phi nhú mày, anh sẽ không bỏ qua bất cứ một manh mối bí ẩn nào.

Thuận Đức lau lau nước mắt, cố gắng dùng thút thít: "Tối ngày hôm qua cháu đến đưa cơm cho sư thầy Không Vong, sư thầy đứng ở sau cửa sổ đặc biệt dặn dò cháu, muốn cháu đi nói với những vị khách trong nhà nhỏ, ngàn vạn lần không được mở 'Bức tranh tức giận' đã được niêm phong cất vào kho ra."

"Không phải sư thầy cháu đóng cửa không ra sao? Làm sao thầy ấy có thể biết chuyện xảy ra ở nhà nhỏ phía sau chùa?"

"Cháu nói cho thầy ấy biết. Máy người khách kia xem qua tranh thầy vẽ, vô cùng bội phục, muốn gặp mặt thầy một lần. Cái người Hồ Tuấn Khải đưa danh thiếp cho cháu nhờ cháu giao cho thầy."

"Cháu không có nghe thầy ấy nói gì sao? Nói đúng là cháu không đem điều đó dặn lại cho nhóm người Hồ Tuấn Khải sao?"

Thuận Đức gật đầu một cái: "Cháu căn bản không nghĩ tới bọn họ thật sự có thể tìm được 'Bức tranh tức giận', cho nên cháu cũng không quá để ý lời của sư thầy, cơm nước xong lập tức quên. Hiện tại gây ra chuyện lớn rồi, bọn họ thả ác quỷ bên trong bức tranh ra. Khẳng định là sư thầy cũng bởi vì nguyên nhân này, mới... mới treo cổ tử sát..." Nói tới chỗ này, tiểu hòa thượng có vẻ vô cùng tự trách, trong giọng nói mang theo nước mắt.

"Ma quỷ cái gì? Quả thực là nói hươu nói vượn." Kèm theo một tiếng trách cứ, Thuận Bình đi vào.

Thuận Đức lập tức dừng lời nói lại, hoảng hốt cúi đầu xuống.

"Sở trưởng La làm sao lại tin tưởng những chuyện ma quỷ mà cậu kể. Đem những đồ ăn thừa lại vào phòng bếp đi." Thuận Bình xem ra có chút tức giận, thật ra khi Không Tĩnh sắp xếp Thuận Đức ăn uống cùng La Phi thì trong mắt Thuận Bình lập tức xuất hiện vẻ không vui, những thứ này cũng bị La Phi để vào trong mắt.

Dưới uy nghiêm của Thuận Bình, Thuận Đức không dám nói thêm gì, thu đồ ăn lại đi ra ngoài. Thuận Bình thấy cậu đã đi xa, tự ông ngồi xuống trước mặt La Phi, nghiêm mặt nói: "Sở trưởng La, tôi muốn nói với cậu một chuyện."

La Phi gật đầu một cái: "Nói đi."

"Sở trưởng La, về chuyện trong chùa mất trộm, cậu có ý kiến gì không?"

La Phi ngần ra, không ngờ ông ta lại muốn nói chuyện này, có chút không vui nói: "Bây giờ còn chưa có ý kiến gì? Tôi căn bản chưa có tìm hiểu vấn đề."

"Cái này... Sở trưởng La, chúng tôi không có báo án, thật ra thì cũng là chuyện bất đắc dĩ." Thuận Bình lúng túng giải thích thay mình.

Chuyện mất trộm chẳng có ý nghĩa gì so với án mạng, đang lúc này Thuận Bình lại nói ra, tạm thời La Phi đoán không ra dụng ý của ông ta, quyết định trước ứng phó mấy câu về cái đề tài này: "Lúc nào thì phát hiện mất trộm? Tổn thất lên đến bao nhiêu?"

"Chính là tháng gần đây nhất. Tổn thất cụ thể số ngạch không nói chính xác, một vài món đồ cổ tôi cũng không thể đánh giá. Khi thời tiết tốt một chút, khách hành hương đến chùa rất nhiều, thường là ngủ lại, không nghĩ tới liên tục bị mất đồ trong mấy ngày đó." Nói tới chỗ này, Thuận Bình đột nhiên nhìn La Phi, xoay chuyển lời nói: "Nhưng loại ăn cắp như vậy, cũng rất có thể là người trong chùa làm."

Ánh mắt La Phi ngưng tụ lại, bỗng chốc nhìn về phía Thuận Bình, rõ ràng cho thấy trong lời nói đối phương có cất giấu ý tứ!

Thuận Bình ngênh đón ánh mắt của La Phi, hình như cũng đang muốn biết ý của La Phi: "Không biết sở trưởng La cảm thấy ra sao?"

La Phi trầm mặc chốc lát: "Hiện tại chuyện này không liên quan đến vụ án, tôi tạm thời không nghĩ sẽ hỏi tới."

Thuận Bình chẳng nói đúng sai "À" một tiếng: "Vậy thì tôi đi trước." Sau đó không đợi La Phi đồng ý, ông ta cầm đầu cầm cổ đứng dậy, đi ra khỏi phòng

La Phi cau mày nhìn bóng lưng của ông, trong ngôi chùa này, ngoại trừ mấy vụ án mạng liên tiếp xảy ra, hình như vẫn còn tồn tại một loại không khí không hài hòa khác.

Sau một buổi chiều ở chỗ này, La Phi vượt qua trong chờ đợi và tự hỏi. Đối mặt với việc trong chùa xảy ra đủ thứ chuyện lạ, La Phi cũng tránh khỏi cảm giác tay chân có chút luống cuống. Đang không có nhân viên pháp y, tiến một bước vào công việc quả thật không biết nên xuống tay từ chỗ nào. Có lẽ Chu Bình ở bên ngoài có thể điều tra một chút chuyện gì đó, nhưng mấy lần La Phi cố gắng bắt liên lạc với Chu Bình thì tín hiệu đều ngoài vùng phủ sóng. Trong lúc này, việc hai vụ án mạng xảy ra trong chùa bắt đầu tràn ngập, những thứ được đồn đãi bao gồm 'Quý không đầu' và 'Bức tranh tức giận', các tình tiết kinh khủng bắt đầu bao trùm. Mặc dù nhìn từ bên ngoài tất cả đều rất bình tĩnh, nhưng từ ánh mắt khác thường của một vài hòa thượng, La Phi nhạy bén cảm thấy có một loại cảm xúc kinh sợ đang nảy sinh trong phạm vi lớn.

Không Tĩnh cũng cảm nhận được sự tồn tại của tâm tình này, ông dăm chiêu ử dột coi chừng La Phi, hình như đem đối phương trở thành tia hi vọng duy nhất của mình. Lúc này ở trong chùa, một người khác nữa có thể giữ được tỉnh táo cũng chính là Thuận Bình, ông quyết định cầm đoán các hòa thượng trong chùa thảo luận những vấn đề có liên quan đến vụ án. Hành động này có tác dụng nhất định trong việc khống chế khủng hoảng tâm lý.

Mọi người cứ trong trạng thái như vậy, sắc trời dần dần tối xuống, La Phi nghênh đón đêm thứ nhất ở trên núi.

Đêm xuống, bông tuyết vẫn bay đầy trời, không có xu hướng nhỏ lại.

Nếu như ngày mai trước hừng đông mà tuyết dừng lại, liền có thể tổ chức cho công nhân khơi thông đường lên núi bị tuyết che đi. Cho dù phán đoán theo tình hình lạc quan nhất, có khả năng đội ngũ giúp đỡ hai ngày sau mới tới. La Phi mơ hồ có loại dự cảm bất an, trong hai ngày này, không biết lại xảy ra tiếp những chuyện gì?

Khi La Phi chuẩn bị bắt liên lạc với Chu Bình thêm một lần nữa thì xuất hiện một tình huống vô cùng tệ hại: Bộ đàm của anh hết điện. La Phi cảm thấy vô cùng nổi cáu, ý nghĩa của nó là từ đây trên núi và dưới núi hoàn toàn mất liên lạc, Chu Bình ra ngoài điều tra, công việc cho người lên núi giúp đỡ trước kia cũng không còn bất cứ ý nghĩa gì. La Phi thật sự ảo não vì không có mang theo dụng cụ sạc bộ đàm, nhưng lúc đó anh làm thế nào lại nghĩ đến mình sẽ một mình lẻ loi ở trong chùa đây?

Ban đêm trong núi sâu cực kỳ yên tĩnh. Lúc mười giờ đêm, các hòa thượng rời rít trở về phòng đi ngủ, La Phi đã có một đêm không ngủ, lại trải qua một sáng sớm vất vả leo núi, mệt mỏi từ lâu.

Ở sân sau chùa Khô Mộc đều là nhà ở tập thể của các hòa thượng, trừ Không Tĩnh, Thuận Bình và Không Vong đã chết là có phòng riêng, các hòa thượng còn lại đều là hai người một phòng. Trừ lần đó ra, sân trước còn có hai gian phòng khách. Phòng đầu tiên phía Đông hiện đang là nơi đặt thi thể của Hồ Tuấn Khải, La Phi ở lại tại căn phòng phía Tây.

Thuận Bình để cho Thuận Hòa ở cùng với La Phi, tùy thời nghe theo phân phó. La Phi tương đối hài lòng với sự an bài này, tránh khỏi một mình trong sân cùng với người chết, bao nhiêu cái này đủ để cho trong lòng anh có chút kỳ quặc, mặc dù anh cũng không hề sợ gì cả.

La Phi ngồi xuống giường phía Tây, vừa mới chuẩn bị cởi quần áo ra nghỉ ngơi, Thuận Hòa nhìn anh, do dự nói: "Sở trưởng La... chúng ta có thể đổi giường không?"

"Đổi giường?" La Phi nhìn xung quanh căn phòng không lớn không nhỏ này, anh đưa mắt nhìn hai cái giường ở trong phòng bây giờ không có gì khác biệt.

"Cái giường của cháu.... Dựa vào phòng phía Đông."

"À." La Phi hiểu ra, giường phía Đông cách thi thể của Hồ Tuấn Khải chỉ một vách tường, khó trách Thuận Hòa sẽ cố kỵ.

"Cháu ngủ bên này đi." La Phi ngoắc ngoắc tay, "Để cho cháu đến đây theo chú, cũng đúng là uất ức cho cháu rồi."

"Không sao đâu." Thuận Hòa và La Phi đổi giường xong, có chút ngượng ngùng cười cười, "Thuận Đức mới gọi là xui xẻo!"

"Tại sao?" La Phi không hiểu nhìn Thuận Hòa.

"Trước kia đều là cháu và hai người bọn họ ở cùng một phòng. Hiện tại cậu ta chỉ có thể ở một mình, sư thầy Không Vong ở cạnh phòng của chúng cháu. Chú nghĩ, thi thể treo sát vách như vậy kinh khủng thế nào, trong lòng cậu ấy có thể xác thực được sao?"

La Phi gật đầu một cái, quả thật, chỉ sợ tên hòa thượng nhất gan phải vượt qua một đêm gian nan rồi.

Lúc này, ai cũng không ý thức được, Thuận Đức đang đứng ở trong một tình thế nguy hiểm và đáng sợ như thế nào.

Mọi âm thanh đều yên tĩnh, hình như tất cả mọi người đều đã đắm chìm trong giấc mộng.

Đột nhiên, một tiếng thét chói tai phá vỡ màn đêm, tiếng thét mang theo rất nhiều sợi hãi, từ lớn rồi nhỏ dần.

La Phi đang ngủ say bừng tỉnh, cơ thể vọt ngồi dậy, nghiêng tai lắng nghe, tiếng thét thê lương vẫn quẩn quanh trong lòng núi, nhắc nhở anh đó không phải là ảo giác trong mộng.

"Lại xảy ra chuyện!" La Phi mở đèn lên, liếc nhìn đồng hồ bên gối, bây giờ là 2 giờ 25 phút sáng.

Thuận Hòa cũng tỉnh dậy, âm thanh của cậu hơi run run, "Là từ... sân sau truyền tới."

La Phi dùng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo chỉnh tề, ra cửa đi về phía sân sau. Lúc này hình như tuyết đã nhỏ hơn chút, nhưng trong trời đất vẫn tràn ngập sắc trắng.

Lúc La Phi đi tới sân sau, nơi này có không ít đèn phòng ở sáng lên. Có vài hòa thượng hành động nhanh lẹ mở cửa phòng ra đi vào trong sân, khi bọn họ nhìn đến nơi mới vừa phát ra tiếng thét kia thì tất cả đều bị sợ đến ngẩn người tại chỗ. Tiếng thét truyền ra từ căn phòng đầu tiên phía Đông. Căn phòng thứ hai bên kia đen sì một mảng, chính là nơi hòa thượng Không Tĩnh treo cổ tự tử. Hiện tại cửa gian phòng này mở toang, một hàng dấu chân rõ ràng kéo dài từ cửa đến trước cửa sổ căn phòng thứ ba. Dấu chân cuối cùng đang ở ngay trên bệ cửa sổ, tựa hồ đang thông qua cửa sổ mở rộng nhìn vào trong nhà, hình như là đi mệt, muốn nghỉ ngơi chốc lát.

Chính là người này khiến cho trên mặt mọi người có sự sợ hãi khó nói nên lời. Cho dù là La Phi, cũng cảm thấy cơ thể có một trận lạnh thấu xương rỉ ra từ lỗ chân lông.

Dưới ánh đèn và tuyết trắng chiếu rọi, có thể tinh tường nhìn thấy, đi qua căn phòng kia, hiện tại có người nằm ở trên bệ cửa sổ, thành linh hẳn là hòa thượng Không Vong bị treo trên xà ngang cả ngày nay.

Không khí kinh khủng đóng băng cả sân sau, tất cả mọi người đứng trợn mắt há hốc mồm, thậm chí trong chốc lát không có người nào dám tiến lên xem rõ ngọn ngành.

Thuận Bình và Không Tĩnh đứng ở căn nhà ở sân phía Tây, cũng mang vẻ mặt không thể tin được. Nhiều người sau khi thức dậy, mấy hòa thượng gan lớn hoàn hồn trước tiên, có người đi mấy bước về phía căn phòng đó, lớn tiếng gọi tên Thuận Đức, nhưng người trong phòng không hề đáp lại.

"Hãy cứ ở lại trong phòng của mình." La Phi rầy một tiếng, "Không ai được phép tùy tiện đi lại."

"Đúng, không nên phá hỏng hiện trường!" Thuận Bình đi theo phụ họa. Bên cạnh ông ta là Không Tĩnh sau khi biết La Phi đến, hơi khôi phục lại chút bình tĩnh.

La Phi đi đến trước mặt bọn họ, hỏi: "Đó là phòng của Thuận Đức sao?"

Không Tĩnh gật đầu một cái, không biết làm sao xoa xoa tay: "Chuyện này... đã xảy ra chuyện gì? Thi thể Không Vong làm sao lại..."

Đứng ở nơi xa quan sát, bất kỳ kết luận nào cũng có vẻ quá sớm.

"Tôi sẽ qua đó nhìn tình hình một chút." La Phi đi về phía trước hai bước, suy nghĩ một chút, lại ngừng lại, quay đầu lại nói: "Hai người tạo thành một đường thẳng, ấn theo chân của tôi mà đi, không cần để lại nhiều dấu vết bên ngoài hiện trường."

Ba người vòng qua khu vực gần căn phòng của Không Tĩnh, từ con đường bên kia bắt đầu đi từng bước đến trước phòng ở của Thuận Đức. Không Vong lẳng lặng nằm ở trên cửa sổ, giống như sáng sớm hôm qua, hình như đã sớm chờ bọn họ đến.

La Phi tiến lên, lấy tay nhẹ nhàng đẩy anh ra. Không Vong không nhúc nhích, cơ bắp cả người đã cứng ngắc từ trước, rõ ràng là một thi thể tử vong từ lâu.

Nhưng thi thể này treo cổ tử tử ở phòng mình tự nhiên chạy tới trước cửa sổ một căn phòng khác, vẫn còn lưu lại rất rõ một dục dấu chân phía sau!

Đèn phòng sáng lên, từ cửa sổ La Phi nhìn thấy, chỉ thấy Thuận Đức ngồi sững sờ ở trên mặt đất đối diện cửa sổ.

La Phi đi đến cửa trước, lấy tay đẩy cánh cửa một cái, cửa được cài chốt từ bên trong rồi. Mặc dù cửa sổ mở ra, nhưng muốn đi vào từ nơi đó, phải di chuyển thi thể Không Vong. Anh cân nhắc một chút, quyết định mạnh mẽ đạp cửa.

Vì vậy anh lui về phía sau hai bước, sau đó đá một cước nặng nề vào then cửa. Cửa cũng không phải rất bền chắc, lập tức bắn ra. Ba người La Phi đi vào trong phòng.

Thuận Đức dựa lưng vào mép giường ngồi ở nơi cách cửa sổ không tới hai mét, hai mắt trợn tròn. Mặt của cậu bởi vì sợ hãi cực độ mà vắn veo, há miệng thật to, rốt cuộc cũng không cách nào phát ra bất kỳ âm thanh gì.

La Phi tiến lên trước, ngồi xổm người xuống dùng ngón tay trỏ phải đặt dưới mũi Thuận Đức kiểm tra một chút, sau đó trầm giọng nói: "Cậu ta đã chết."

Không Vong đi theo phía sau chân La Phi, mờ mịt lắc đầu, hình như khó có thể tiếp nhận sự thật xảy ra trước mắt.

Thuận Bình đứng ở trong phòng, tinh táo quan sát bốn phía. Cuối cùng, ông nhìn chăm chăm vào thi thể Không Vong đang ở cửa sổ, trầm giọng nói: "Thuận Đức là bị ông ấy hù chết."

Đây cũng chính là điều La Phi muốn kết luận.

Trong phòng bày hai giường đơn đối diện nhau, vách tường sát giường phía Bắc có một vài tờ giấy dán, tấm đệm trên giường được xếp rất chỉnh tề, có lẽ là chỗ ngủ bình thường của Thuận Hòa. Vách tường sát giường phía nam treo đồ đạc tán loạn, bên trong còn có áo khoác mà Thuận Đức vừa cởi xuống. La Phi vươn tay vào trong chăn, còn có thể cảm nhận được hơi ấm thi thể còn sót lại.

Bên trong phòng, tất cả bàn ghế đều bình thường, không có bất kỳ dấu hiệu từng đo sức nào. Thuận Đức chỉ mặc áo lót, quanh thân không hề có vết thương, nhưng vẻ mặt cực kỳ hoảng sợ, con người con rúc lại, hai mắt nhìn chăm chăm Không Vong ở trên bệ cửa sổ.

"Công tắc đèn của phòng này ở chỗ nào?" La Phi đột nhiên hỏi.

Không Tĩnh chỉ chỉ một ổ điện đặt ở đầu phía Nam, nó đúng lúc ở bên trên thi thể của Thuận Đức.

"Vậy thì đúng rồi. Từ tình hình ở hiện trường, cơ bản có thể suy đoán quá trình xảy ra sự việc." La Phi nói xong, đưa tay đặt lên công tắc đèn điện. Sau đó anh bắt đầu miêu tả: "Tôi đang ngủ, đột nhiên bị một loạt tiếng động khác thường đánh thức, vì vậy tôi mang giày xuống giường, mở đèn kiểm tra xem. Khi tôi tới đầu giường, tìm được công tắc điện mở lên, xuất hiện trước mắt tôi chính là một màn làm cho người ta rợn cả tóc gáy: Một cỗ thi thể nằm ở trên bệ cửa sổ, hình như chính là muốn bò vào phòng! Hai chân như nhũn ra, ngồi sững sờ trên đất, đồng thời phát ra tiếng thét kinh khủng. Bởi vì tuyến thận tiết ra hooc-môn quá nhanh chóng, trong nháy mắt khiến máu cung cấp cho tim không đủ, đưa đến tình trạng đột tử. Hiện tại, mọi người có thể hơi linh hội được một chút. "Nói xong những thứ này, La Phi dừng lại chốc lát. Khi màn đêm yên tĩnh bao phủ trọn cả căn phòng, anh đột nhiên kéo công tắc điện, cái vị khách không mời mà đến cửa sổ lập tức xuất hiện dưới ánh sáng đèn trắng.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi khuôn mặt đáng sợ của Không Vong hiện rõ khiến sống lưng ba người trong phòng truyền đến từng trận tê dại lớn. Có thể là do nguyên nhân bị treo quá lâu, đầu Không Vong hơi ngẩng lên, cảnh này khiến ông mặc dù đã nằm ở trên bệ cửa sổ, nhưng cặp mắt máu đỏ lại cứ nhìn chăm chăm vào bên trong nhà, trên khuôn mặt cứng ngắc xấu xí lại hiện lên vẻ hung ác quả thật ép cho người ta thở không nổi!

"Chuyện này... tới tột cùng là đã xảy ra chuyện gì!" Giọng nói của Không Tĩnh run run, "Thi thể sư đệ đang bị treo trong nhà bên cạnh, vẫn không ai động đến ông ấy, sao sẽ mình... một mình đi tới nơi này?"

"Thi thể sẽ chạy trốn." La Phi lầm bầm lầm bầm, "Các người có thể gặp thi thể chạy trốn à?"

Không Tĩnh và Hòa Thuận đưa mắt nhìn nhau, không biết nên trả lời như thế nào.

Hình như La Phi cũng không phải đi hỏi thăm bọn họ, anh cứ thế đi vào trong sân, nhìn chăm chặp những dấu chân từ cánh cửa phòng kia kéo dài đến thi thể Không Vong.

Dấu chân bị vùi lấp thật sâu trong đồng tuyết mềm mại, mỗi một bước đều rõ ràng như vậy, dấu chân phảng phất như chủ nhân của nó chỉ mới vừa đạp lên tuyết đi qua.

La Phi suy tư trong chốc lát, đi tới bên cạnh thi thể Không Tĩnh đang ngồi chồm hổm, nhẹ nhàng cởi đôi giày tăng (giày của những Hòa thượng mang) trên chân ông xuống, cẩn thận tỉ mỉ cầm trên tay.

Đáy giày tăng và hai bên mũi giày có dính một chút tuyết, xác thực là nó vừa mới dẫm đạp lên đất tuyết.

La Phi đi theo chuỗi dấu chân đó, anh ngồi xổm người xuống, đến gần quan sát: bên cạnh dấu chân hình thành nhẵn bóng, có thể xác định là dấu

vết đạp một lần lưu lại. Đặt giày tăng vào bên trong dấu chân, lại hoàn toàn ăn khớp!

Chẳng lẽ chuỗi dấu chân thần bí này, thật sự là do người đã chết ở trên bệ cửa sổ lưu lại?

Trong lòng La Phi lần lượt kiên định tự nói với mình: "Tuyệt đối không có khả năng này!" Nhưng anh thật sự không thể giải thích được còn có cách nào khác.

Trừ dấu chân của ba người La Phi vừa mới đạp xuống và dấu chân của vài hòa thượng lưu lại trước nhà, trong sân to như vậy, cũng chỉ có một dãy dấu chân lẻ loi đơn độc trên mặt tuyết, mà vân du bốn phương (dấu chân của hoà thượng xung quanh) quả thật xuất phát từ trên giày tăng dưới chân Không Vong.

Không Tĩnh và Hòa Thuận đều nhìn La Phi không chớp mắt, hai người bọn họ, thậm chí các hòa thượng trong chùa, giờ phút này đều bị vấn đề khó khăn này làm cho mê hoặc. Sợ hãi cực độ chiếm lấy lòng của mỗi người!

HUNG HỌA

Chu Hạo Huy

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Ra khỏi bệnh viện nhân dân, Chu Bình nhanh chóng lái xe trở về. Sau khi đến gần vùng núi, anh lập tức cố gắng thử kết nối bộ đàm với La Phi, nhưng vẫn không nhận được hồi âm của La Phi, điều này khiến cho lòng anh mơ hồ có loại dự cảm chẳng lành.

Khi Chu Bình lần nữa trở về đồn công an núi Nam Minh thì đã là hơn mười giờ đêm. Còn chưa có dừng xe lại hẳn, Khương Sơn lập tức tiến ra đón, nói cho anh biết Ngô Yến Hoa ở trong phòng làm việc đợi anh gần hai tiếng rồi.

Chu Bình vội vã chạy về phòng làm việc, Ngô Yến Hoa vốn là đang ngồi trên ghế vừa nhìn thấy anh, lập tức lo lắng trùng trùng đứng lên: "Cảnh sát Chu, cậu tìm tôi?"

"Ngồi xuống rồi nói." Chu Bình rất có phong độ ra dấu một cái, "Tôi muốn hỏi chị một vài vấn đề, là về cha chị."

"Cha tôi?" Ngô Yến Hoa dùng cặp mắt nho nhã nhìn Chu Bình, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc.

Chu Bình nhìn cô gái trước mắt này, tâm tình không khỏi có chút nặng nề: Cô còn không biết trong một ngày ngắn ngủn cuộc sống của mình đã xảy ra chuyện đáng sợ đến dường nào, biến hóa điên đảo. Chu Bình không có dũng khí nói với cô rằng cha và chồng cô đều đã tử vong, vì vậy tạm thời nói dối một chút: "Ừ... là như vậy... trước mắt Cục công an đang thanh lý một số hồ sơ còn tồn đọng, ba cô bởi vì mất tích nhiều năm nên trong hồ

sơ ghi là đã tử vong, câu chuyện như thế nào, bây giờ chúng tôi phải tiến hành xác minh lại lần nữa."

"Không, cậu nói dối. Cậu có chuyện đang gạt tôi. Cậu nói cho tôi biết, xảy ra chuyện gì rồi sao?" Ngô Yến Hoa thản nhiên mà nói, giọng nói lại có vẻ cực kỳ khẳng định.

Đối mặt với vẻ câu nệ của Ngô Yến Hoa, Chu Bình vô ý thức trốn tránh ánh mắt của mình, do dự một lát, sau cùng anh quyết định nộp vũ khí đầu hàng người phụ nữ trước mặt.

"Sáng hôm sau, trong chùa Khô Mộc có một hòa thượng đã tử vong tên 'Không Vong', trải qua điều tra sơ bộ, ông ấy chính là cha của cô - Ngô Kiện Phi." Chu Bình gãi cái trán, nói ra chân tướng.

Ngô Yến Hoa khẽ hé miệng, trong lúc nhất thời có chút mờ mịt. Hai mắt của cô ấy từ từ trở nên lẫn lộn, ướt át, rớt cuộc, nước mắt từ từ chảy xuống.

Nhưng rất nhanh cô lập tức khống chế được tâm tình của mình, giơ tay lên lau khô khóe mắt, hỏi "Có thể xác định người đó đúng là cha của tôi sao? Ông ấy chết thế nào?"

"Thân phận hẳn là đã có thể xác định rồi. Tình huống hiện trường nhìn như thất cổ tự tử, nhưng, cũng không thể loại bỏ khả năng khác." Chu Bình trả lời vấn đề của Ngô Yến Hoa, ánh mắt lại nhìn chăm chú vào chiếc nhẫn trên ngón tay đối phương, chiếc nhẫn điêu khắc làm bằng bạc trắng, mặc dù không coi là đắt giá, chất lượng cũng đã cũ, nhưng kiểu dáng tinh xảo trang nhã rất khác biệt, rất có ý nghĩa.

"Vậy chuyện Trần Kiện rơi xuống vách núi? Cũng không thể loại bỏ khả năng khác sao?" Ngô Yến Hoa đột nhiên dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Chu Bình.

Chu Bình đối với vấn đề này có chút vội vàng không kịp chuẩn bị: "Chị... có ý tứ gì?"

"Có lẽ cha của tôi giết Trần Kiệt." Ngô Yến Hoa không hề che giấu suy nghĩ của mình mà nói thẳng ra, "Nếu như cậu hiểu được ba của tôi, lại biết giữa bọn họ đã từng có ân oán, cậu cũng sẽ nghĩ như vậy."

Nói thật, Chu Bình đã từng làm ra suy đoán như vậy, nhưng lời nói của Ngô Yến Hoa gợi lên lòng hiếu kỳ trong lòng anh: "Ba cô là hạng người gì? Có thể nói một chút không?"

"Nóng nảy, nhỏ mọn, lòng trả thù cực mạnh. Nếu như ông ấy phát hiện Trần Kiệt và Trương Bân, ông ấy sẽ không bỏ qua cho bọn họ." Khi nhắc tới Trần Kiệt và Trương Bân, trên mặt Ngô Yến Hoa hiện ra một vẻ mặt tức giận xen lẫn với hả hê. Trong nháy mắt này, khoái cảm về ý nghĩ báo thù tựa như đã hòa tan vào đáy lòng đau đớn vì mất đi người thân của cô.

"Chị cũng hận bọn họ?" Chu Bình bắt được suy nghĩ biến hóa trong lòng đối phương, thử dò hỏi.

"Bọn họ khiến cho tôi mất đi ba. Mặc kệ ông ấy làm cho người ta căm ghét đến cỡ nào, ông ấy đều đã từng là người tôi yêu nhất trên thế giới này." Khóe mắt Ngô Yến Hoa lần nữa dâng lên nước mắt, nhưng mà trên mặt lại có biểu tình lạnh nhạt.

"Nhưng theo tôi được biết, gia đình các người có quan hệ không tệ lắm với Trần Kiệt, Trương Bân, hình như cũng không có bởi vì chuyện trước kia mà ghi hận bọn họ." Chu Bình nhìn cô gái trước mặt này, dần dần biểu lộ ra thế giới nội tâm của mình khiến anh càng lúc càng có hứng thú tìm kiếm manh mối.

"Cậu biết những chuyện cũ giữa chúng tôi?" Ngô Yến Hoa lộ ra dáng vẻ hơi bất ngờ.

"Trương Bản có nói qua với tôi."

"Ừ." Ngô Yến Hoa đổi lại thành một giọng nói dịu dàng và bình thản, "Là chồng tôi quá khoan dung, anh ấy tha thứ cho những người đã hại chúng tôi kia. Vì chồng, tôi có thể đem những thù hận kia giấu đi."

Từ trong lời nói của Ngô Yến Hoa, rõ ràng Chu Bình cảm thấy cô rất yêu Hồ Tuấn Khải. Cô gái này có vẻ ngoài bình thản nho nhã, cất giấu bên trong là một con người yêu ghét mãnh liệt. Có thể chinh phục một cô gái như vậy, Hồ Tuấn Khải phải là một nhân vật như thế nào?

"Ban đầu chính chồng chị len lén cứu ba chị từ trong chuồng bò ra phải không?"

"Đúng."

"Sau này ba chị ở nơi nào, các người không biết sao?" Chu Bình từ từ dẫn đề tài đi theo hướng mục tiêu trọng tâm của mình.

"Lúc ban đầu đã biết được, chồng tôi dẫn ông đến núi Nam Minh, để cho ông ở lại trong một căn hộ của người dân địa phương."

"Vậy sau đó thì sao? Sao ông ấy lại mất tích?"

Ngô Yến Hoa thở một hơi dài thườn thượt: "Khi đó ba tôi chạy trốn, tôi và chồng đều là đối tượng bị hoài nghi, tiểu tướng phái cách mạng cả ngày cứ nhìn chăm chăm vào hai chúng tôi, chúng tôi căn bản không dám có bất kỳ liên lạc nào với ba mình. Cho đến vài năm sau, thời gian sống kia đã qua, lúc này chúng tôi mới vào núi tìm ba mình trở về, nhưng lúc đó ba tôi đã không rõ tung tích rồi."

"Là người hàng xóm kia dời đi chỗ khác sao?" Chu Bình nói ra suy đoán.

"Không, chúng ta tìm được gia đình kia, nhưng bọn họ nói ba tôi chỉ ngây người ở đây không quá ba tháng, rồi một mình đi ra ngoài, về sau lập tức không còn trở về nữa." Nói xong những lời này, Ngô Yến Hoa nỉ non tự lẩm bẩm: "Chẳng lẽ ông ấy đã tự mình vượt qua hơn 20 năm trong chùa Khô Mộc sao? Tại sao ông ấy không trở lại tìm chúng tôi?"

"Hóa ra là như vậy." Ở trong lòng Chu Bình cũng âm thầm nghĩ ngợi đến khả năng này: Sau khi Ngô Kiện Phi chịu đựng đau khổ, khám phá thế đời, cho nên dứt khoát lên núi xuất gia làm hòa thượng?

Vì đạt được đáp án xác thực, Chu Bình cảm thấy tất yếu là phải điều tra theo manh mối này: "Hộ gia đình kia ở chỗ nào? Chị còn nhớ rõ tên của bọn họ không?"

"Lần tôi vào núi kia, là chồng tôi mang theo tôi đi, địa điểm cụ thể tôi cũng không biết, dù sao cũng biết là một gia đình ở núi phía Bắc. Người chủ nhà họ Hoàng, về phần tên..." Ngô Yến Hoa lắc đầu một cái, "Tôi thật sự không có ấn tượng."

"Chuyện cách đây nhiều năm như vậy, chị còn có thể nhớ họ của bọn họ, đã là rất tốt." Chu Bình hài lòng nói, tại khu vực trực thuộc mình quản lý số gia đình không nhiều, căn cứ manh mối như vậy mà điều tra thì hẳn là không phải chuyện khó khăn.

"Giọng nói của người kia không rõ lắm, tôi lặp lại câu hỏi thiết nhiều lần, mới nghe rõ ông họ là 'Hoàng', mà không phải từ 'Hoa', cho nên đối với cái họ này tôi nhớ kỹ một chút."

"Ừ, được rồi, tạm thời chị nên nghỉ ngơi một chút, cảm ơn chị đã hợp tác." Chu Bình khách khí nói xong, "Tôi sẽ căn cứ những việc này tiến hành xác minh thêm một bước nữa."

"Chồng tôi như thế nào? Có tin tức gì không?" Ngô Yến Hoa có chút mong đợi nhìn Chu Bình, "Anh ấy ở lại trên núi, có phải là bởi vì biết thân

phận của ba tôi không?"

Việc Ngô Yến Hoa suy đoán rất có lý, Chu Bình không khỏi âm thầm bội phục năng lực suy đoán nhạy bén của đối phương, nhưng mà cô làm thế nào cũng không nghĩ đến, Hồ Tuấn Khải đã theo sát Ngô Kiện Phi đi một bước vào cát bụi. Trong một ngày mất đi hai người mình có tình cảm chân thành nhất, đáy lòng Chu Bình chỉ có thể im lặng thờ dài vì cô.

"Những tình huống này tôi cũng không rõ lắm, hiện tại trên núi và dưới núi đã hoàn toàn bị cắt đứt liên lạc. Nếu có tin tức, tôi sẽ lập tức thông báo cho chị."

Ngô Yến Hoa có chút do dự nhìn Chu Bình, hiển nhiên là không hài lòng lắm đối với câu trả lời qua loa của anh, nhưng cô vẫn rất khách khí dịu dàng nói một câu: "Cảm ơn."

Từ trong phòng làm việc ra ngoài, Chu Bình triệu tập phó sở trưởng Vương, Tiểu Lưu và các đồng chí có liên quan mở ra một hội nghị ngắn gọn. Chu Bình và mọi người trao đổi một chút chuyện, sau đó thảo luận quyết định: Ngày mai sau khi trời sáng, Chu Bình đi vào trong thôn ở núi phía Bắc tiếp tục điều tra chuyện Ngô Kiện Phi, phó sở trưởng Vương căn cứ tình hình tuyết rơi, sắp xếp tiến một bước đi cứu người rơi xuống vực và phái người lên núi làm việc.

Sau khi thấy kế hoạch đã ổn thỏa, mọi người đều tự tìm một nơi nghỉ ngơi qua đêm. Bởi vì từ tối hôm qua Chu Bình đã liên tục bên ba, lấy được ưu đãi đặc biệt: Ngủ ở trên cái giường duy nhất trong phòng trực ban.

Năm giờ sáng ngày hôm sau chuông reo, ngày mới vừa mới có chút hừng sáng, mọi người liền đứng lên thật sớm. Chu Bình bước vào trong sân, mừng rỡ phát hiện: Tuyết ngừng rơi.

Đồng chí phụ trách hậu cần đã sớm chuẩn bị thức ăn sáng xong từ sớm, mọi người vội vã lấp đầy bụng, đạp tuyết lên đường.

Sau khi vào núi không lâu, Chu Bình lập tức chia tay với mọi người, một mình đi qua bên núi phía Bắc. Dù sao con đường đi sâu vào trong làng cũng tốt hơn đường lên núi nhiều, hơn một tiếng sau, Chu Bình đã đến nơi.

Bởi vì hộ dân ở dưới chân núi phân tán khắp nơi, Chu Bình không thể nào tới từng nhà để tìm hiểu. Anh đi thẳng tới ủy ban nhân dân xã, tìm xã trưởng để nói rõ lý do mình đến.

Xã trưởng là người họ Lưu, là người đàn ông hơn 40 tuổi, ông tùy tiện nói: "Họ Hoàng trong thôn có tám chín hộ, nếu cậu chạy đến từng nhà một để tìm hiểu, không phải làm cho cậu mệt chết sao. Tôi đây dẫn cậu đến đài phát thanh địa phương làm một thông báo."

Phòng truyền thanh ở bên cạnh ủy ban nhân dân, xã trưởng Lưu cắt đứt tiết mục hí khúc(*) đang diễn, cầm microphone lên nói: "Bây giờ xin phát một thông báo: Các gia đình trong thôn có họ Hoàng, trong nhà có cho một người đàn ông tới ở vào những năm 1972? Thì xin mời đến ủy ban nhân dân thôn, có cảnh sát muốn hỏi chuyện các người. Có nghe thấy không? Nếu như bản thân không thể nghe thấy, những thôn dân khác thấy người này xin hãy mời xuống giúp."

(Hí khúc: Các loại hí kịch truyền thống của Trung Quốc và các loại kịch hát địa phương, kết hợp múa hát để diễn một cốt truyện) Nói xong, ông vui vẻ đặt microphone xuống: "Năm ngoái mới vừa cho trang bị. Có đồ chơi này, tìm người, thông báo, truyền cái thông báo gì cũng dễ dàng hơn."

"Coi như người kia nghe được, đường đi tuyết đọng thế này, người ta sẽ vui lòng tới đây sao?" Chu Bình có chút bận tâm.

Xã trưởng Lưu làm ra dáng vẻ đã có dự tính trong lòng: "Nếu như không có bão tuyết, người đó có kế trốn tránh, vậy có thể không tới. Hiện tại ngày này, mọi người giấu mình ở trong nhà đều sợ nhàn rỗi, hơn nữa tất cả hàng xóm đến nghe, người đó dám không tới sao?"

Quả nhiên không tới một tiếng đồng hồ sau, thì có một người phụ nữ tầm 50 tuổi tìm đến ủy ban nhân dân thôn. Bà ta đứng ở cửa nhìn vào trong, có chút sợ hãi nói: "Xã trưởng, mới vừa rồi là ông thông báo..."

"Đúng, là tôi phát thông báo." Xã trưởng Lưu cướp lời nói đầu, "Thì ra là nhà các người? Đi vào đây đi, đây là cảnh sát Chu của đồn công an, cậu ta muốn hỏi bà chút chuyện." Sau đó ông chỉ vào người phụ nữ kia, nói với Chu Bình: "Đây là Chu Tú Anh của thôn chúng tôi, hai người các người cứ nói chuyện đi. Trong nhà của bà ấy có một người đàn ông họ Hoàng, nhưng mà ba năm trước đây đã chết rồi."

Chu Tú Anh là một người phụ nữ miền sơn cước điển hình, vóc dáng vừa gầy lại nhỏ con, da ngăm đen trên mặt hiện đầy nếp nhăn do gió núi thổi qua. Có thể không hiểu hàm ý sâu xa trong từ đội trưởng, bà đi vào trong nhà, vừa híp hai mắt quan sát Chu Bình, vừa nói: "Cậu chính là đồng ý cảnh sát à?"

"Đúng, tôi là cảnh sát." Chu Bình dờ một cái ghế qua chào hỏi: "Bác gái, ngồi xuống đi."

"Tôi đứng là được, tôi đứng là được." Chu Tú Anh có chút được quan tâm mà lo sợ, liên tục từ chối.

Xã trưởng Lưu ở một bên dàn xếp: "Bảo bà ngồi thì bà cứ ngồi đi, bà không có phạm pháp, sợ cái gì?"

Thấy xã trưởng Lưu lên tiếng, lúc này Chu Tú Anh mới đồng ý một tiếng, cẩn thận ngồi ở trên ghế, thân thể cung kính mà dò xét người phía trước.

"Hơn hai mươi năm trước, có phải dì từng để cho một người đàn ông trung niên ở lại trong nhà mình đúng hay không?" Chu Bình mở miệng hỏi.

Chu Tú Anh gật đầu một cái: "Đúng, chính là nhà của tôi. Vừa nghe thấy thông báo lập tức chạy tới."

"Ừ, cháu có một số việc muốn hỏi dì về cái người này."

"Tôi hiểu rõ." Chu Tú Anh lo lắng xê dịch thân thể một cái, "Rốt cuộc các người đã tới tìm, tôi đã chờ cái ngày này từ lâu rồi."

Chu Bình cảm thấy có chút kỳ quái: "Sao vậy? Dì biết cháu sẽ tới sao?"

Chu Tú Anh thở dài, nói: "Sớm muộn gì cũng tới, chuyện này đâu dễ bỏ qua như vậy... Người ta đem một người đàn ông sống sờ sờ đưa vào trong tay cậu, không duyên không cớ lập tức không tìm thấy, ai có thể đồng ý? Cậu tránh được một năm, hai năm, mười năm, cậu có thể tránh được cả đời sao? Tôi vẫn luôn nói với chồng tôi như vậy."

Nhìn dáng vẻ băn khoăn lo lắng của Chu Tú Anh, Chu Bình cảm thấy hình như người phụ nữ này vô cùng tự trách với chuyện Ngô Kiện Phi mất tích. Anh đổi chủ đề, muốn xoa dịu không khí một chút: "Người đàn ông họ Hoàng kia? Ông ta tên là gì?"

"Hoàng Đức Minh." Trong núi nói ra từ 'Hoàng', quả thật khó phân biệt với từ 'Hoa'.

"Hoàng Đức Minh?" Cái tên này hình như có chút quen thuộc, trong đầu Chu Bình tìm tòi ra một cái tên giống thế trong trí nhớ. "Ồ! Những năm trước đây bị tai nạn xe cộ dưới chân núi...."

"Đúng, đúng, đúng! Chính là ông ta." Nhắc tới chuyện này, xã trưởng Lưu lộ ra dáng vẻ thương xót, "Một người thật tốt, nhưng tại sao quay người một cái đã gặp chuyện, thật là không công bằng cho nhà bà ngoại rồi."

Hoàng Đức Minh này là người bị hại trong tai nạn xe cộ kỳ lạ xảy ra trên đường đồi ba năm trước đây. Lúc ấy ông đang đi lại bình thường ở ven đường, một chiếc xe chuyên chở gỗ thô tải trọng lớn chạy qua thì bánh trước cán phải một khối đá nhọn trên đường. Hòn đá kia giống như một viên đạn bay lên, không nghiêng lệch, vừa vọt đúng vào sọ não của Hoàng Đức Minh, làm cấp cứu không có hiệu quả dẫn đến tử vong. Sau khi nhận được thông báo Chu Bình là cảnh sát đầu tiên chạy tới hiện trường tai nạn, nên ấn tượng với chuyện này rất sâu sắc.

"Đây đều là ý của ông trời, không thể trách ai được." Chu Tú Anh thì thào nói, đối với cái chết ngoài ý muốn của chồng mình bà giống như cảm thấy rất bình thường.

Vốn muốn giúp cho người bị hỏi thả lỏng cảm xúc một chút, kết quả thì thiếu chút nữa hoàn toàn ngược lại. Chu Bình không thể làm gì khác hơn là đem đề tài vòng vo trở về: "Dì còn nhớ rõ người kia đến nhà gì vào lúc nào không?"

"Mùa xuân năm 1972."

Thời gian nay và thời gian La Phi biết được là thích hợp, anh gật đầu một cái, lại hỏi: "Lúc ấy là ai đưa ông ta tới?"

"Một người thanh niên họ Hồ." Cặp mắt Chu Tú Anh khép hờ, nhớ lại chuyện cũ. "Cậu ta nói người đàn ông kia chính là thầy của cậu ta, ở lại trong thành sẽ bị người khác hại chết, nghĩ ở lại trong núi tránh một thời gian. Chúng tôi một là nhìn dáng vẻ đáng thương của ông, hai là thấy cậu thanh niên kia cũng có chút tiền. Ai biết về sau xảy ra chuyện như vậy..."

"Ông ấy ở lại trong nhà các người chừng bao nhiêu lâu?"

"Chừng có hai tháng thôi."

Những thứ này Chu Bình đã có nghe qua từ miệng của Ngô Yến Hoa, cái anh quan tâm chính là, Ngô Yến Hoa cũng không biết rõ số phận của người kia: "Tại sao ông ấy lại rời đi? Các người có biết nguyên nhân ông ta muốn trốn đi hay không"

Chu Tú Anh do dự chốc lát, sau đó lắc đầu một cái, chậm rãi nói: "Ông ấy không có đi."

"Ông ấy không có đi? Theo tôi biết được, đây là lời ban đầu các người nói nhé." Chu Bình không hiểu cau mày.

Con mắt Chu Tú Anh đục ngầu, trong đó cất giấu một tia bất đắc dĩ, bà nhìn Chu Bình nói: "Đó là bởi vì con gái người ta tìm tới nhà, chúng tôi không có biện pháp, chỉ có thể tìm lời nói dối bọn họ."

"Là như thế nào?" Việc này ngoài dự đoán của Chu Bình, "Nếu như ông ấy không đi, vậy lúc đó ông ta ở đâu?"

Chu Tú Anh trầm mặc, không ngừng xoắn xoắn vặn vặn hai cánh tay của mình cho thấy trong lòng đang sợ hãi và đấu tranh. Cuối cùng, bà cũng ra quyết định, nói ra chân tướng sự thật thì phản ứng Chu Bình cũng chỉ có thể dùng bốn từ 'trợn mắt há mồm' để hình dung.

"Ông ấy đã chết." Giọng nói của Chu Tú Anh thông thả mà trầm thấp, "Ông ấy bị chồng của tôi đánh chết."

HUNG HỌA

Chu Hạo Huy

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Sau khi thăm dò hết dấu chân trên mặt tuyết, La Phi lại quay về phòng mà Không Vong ở khi còn sống, muốn từ bên trong phòng tìm ra được vài manh mối giải thích cho việc thi thể 'đi lại' thần kỳ.

Nhưng kết quả làm cho người ta thất vọng. Trừ việc thi thể đã không còn ở tại chỗ ra, khắp nơi trong phòng cũng giống như lần đầu tiên anh đến vào buổi sáng hôm qua, so sánh với nhau không có gì khác biệt. Anh đành phải bảo Thuận Bình trước tiên nên đem thi thể quay về bên trong nhà, còn bản thân thì gọi một số nhân chứng trông thấy sự việc đầu tiên đến tìm hiểu tình hình.

Không Minh cũng được coi là một trong những hòa thượng có vai vế khá cao trong chùa Khô Mộc, nhưng bởi vì mọi mặt đều không quá xuất sắc, bình thường mọi người rất ít khi chú ý đến ông. Nhưng mà hôm nay, thế nhưng ông lại đi tới phòng trụ trì Không Tĩnh, sở trưởng La Phi của đồn công an dưới chân núi còn đặc biệt lắng nghe ông kể chuyện, bởi vì ông là người đầu tiên tới trong sân nhìn thấy Thuận Đức chết. Ông miêu tả tình huống lúc ấy như thế này:

"Quả thật trong cơ thể tôi không tốt lắm, tật xấu là thường xuyên đi tiểu, tối ngủ cũng phải ra ngoài hai ba lần. Tối hôm qua tôi ngủ nửa giấc, lại bị mắc tiểu làm cho tỉnh lại, không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là khoác thêm cái áo ngoài rồi rời giường. Tôi mở đèn, lôi cái chậu tiểu dưới giường ra, đột nhiên nghe có người kêu to. Trong màn đêm yên tĩnh tiếng hét kia cực kỳ đáng sợ, tôi bị dọa đến giật mình một cái, vội vàng nén tiểu vào người. Tôi lấy can đảm đi ra ngoài cửa, nhìn về nơi truyền ra

tiếng thét mới vừa rồi. Tôi nhìn thấy trên cửa sổ phòng Thuận Đức có một người, lúc ấy phản ứng đầu tiên là nghĩ có kẻ trộm náo loạn, nhưng lập tức phát hiện ở cửa gì đó không thích hợp. Sau lưng thấy dấu chân người nọ dọc theo sát vách phòng của Không Vong đi ra ngoài. Tôi lại nhìn kỹ, thiếu chút nữa bị sợ đến ngồi dưới đất luôn rồi, trên cửa sổ là cái sát của Không Vong đã chết! Sau đó trong đầu tôi chính là trống rỗng, đứng ngơ ngác tại chỗ, đi đứng cũng không nghe sai bảo. Về sau nữa thì tất cả đèn phòng lục đục sáng lên, hình như mọi người đều chạy vào trong sân, sau đó chỉ nghe thấy Đại đương gia Thuận Bình bảo mọi người trở về phòng mình, không cho phép đi lại tùy tiện."

"Cửa phòng thầy, cách chỗ ở cửa Thuận Đức không xa lắm phải không?" Sau khi La Phi nghe nói xong, bắt đầu hỏi thăm.

"Khu tập thể của chúng tôi đều ở cùng một dãy, cách nhau hai căn phòng, khoảng cách không tới mười mét."

"Thời điểm thầy đi ra khỏi phòng, ánh sáng trong sân như thế nào?"

"Trong tuyết không phải rất đen, ánh đèn trong phòng Thuận Đức soi sáng ra cửa sổ, phải nói ánh sáng chung quanh phòng lúc bấy giờ không tệ lắm."

La Phi dùng mắt nhìn chăm chăm Không Minh: "Thầy dám khẳng định lúc thầy từ trong nhà ra sân, trong sân, nhất là gần phòng của Thuận Đức, không có người nào khác sao?"

"Chắc chắn là không có." Không Minh suy nghĩ một chút, lại bổ sung một câu: "Tôi có thể khẳng định gần chỗ ở của Thuận Đức không có. Bởi vì tôi vừa mới vào sân, ánh mắt lập tức nhìn sang chỗ đó, tuyệt đối không phát hiện bất cứ người nào."

La Phi gật đầu một cái: "Trước tiên cứ như vậy đi. Thầy có thể đi về, nếu như lại nghĩ ra cái gì, lập tức tới nói cho tôi biết."

Ở chung phòng với Không Minh còn có Thuận Huệ cũng cho lời khai tương đối phù hợp: "Lúc Không Minh từ trên giường đứng dậy, tôi cũng bị thầy ấy đánh thức. Nhưng khi đó tôi chỉ mơ mơ màng màng, cũng không có mở mắt. Sau đó tôi lại bị âm thanh tiếng thét thảm thiết dọa sợ không nhẹ, tôi nhảy một cái buồn ngủ mất ráo, lập tức ngồi dậy. Không Minh xem ra cũng sợ hãi, không nói gạt các người, lúc đó thầy ấy khẽ run rẩy, nước tiểu cũng văng đến sàn nhà. Hai chúng tôi kinh hồn mất vía nhìn nhau một hồi lâu, sau đó tôi bắt đầu mặc quần áo, thầy ấy một mình mở cửa đi ra ngoài ngó xung quanh trước. Chờ đến lúc tôi đi ra, những người khác còn chưa ra ngoài, chỉ có Không Minh đứng ngơ ngác tại chỗ. Tôi nhìn theo ánh mắt của thầy ấy, cũng bị sợ đến trái tim gần như nhảy ra khỏi miệng mình! Các anh nói xem đến cuối cùng là đã có chuyện gì xảy ra? Trong chùa này, tôi thật sự không dám ở lại thêm..."

"Nói nhăng nói cuội gì đó!" Không Tĩnh ngắt lời anh ta, "Nhất định chuyện này sẽ được làm rõ! Có sở trưởng La ở đây, có thể xảy ra tình trạng hỗn loạn nào nữa?"

Tuy nói như vậy, nhưng ánh mắt Không Tĩnh khác với giọng nói của mình, cũng có vẻ không hề khuyến khích.

Lúc Thuận Huệ mở cửa rời đi, vừa đúng lúc Thuận Bình đi vào, trong tay ông cầm một đồng hồ, sắc mặt vô cùng nặng nề.

"Như thế nào?" Ông dùng ánh mắt hỏi thăm nhìn La Phi và Không Tĩnh đang ở trong phòng: "Có manh mối gì không?"

La Phi lấy tay đỡ trán, chậm rãi lắc đầu. Lời Không Minh và Thuận Huệ nói chỉ là tiến thêm một bước kiểm chứng sự kiện không đầu không đuôi kia.

Thuận Bình ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh bàn, trầm mặc chốc lát, mở miệng nói: "Thật ra thì tôi có một ý tưởng, có lẽ bây giờ là lúc nên nói

ra rồi."

"Hả?" La Phi ngẩng đầu lên, hai mắt sáng lấp lánh nhìn ông ta, "Ý tưởng gì?"

"Có mấy lời, tôi nói ra đây, đừng nói các người không tin tưởng, ngay cả tôi cũng cảm thấy hoang đường." Thuận Bình dừng lại một chút, "Nhưng bây giờ xảy ra chuyện như thế này, lại không tìm được giải thích hợp lý, có lẽ chỉ có thể suy đoán theo phương diện này." "Rốt cuộc ông muốn nói cái gì?" La Phi nhíu mày, không biết trong hồ lô của ông ta rốt cuộc đang bán thuốc gì.

Giọng nói Thuận Bình bình tĩnh, nặng nề nói: "Tôi cảm thấy được, trong miếu nơi này, quả thật xuất hiện nhân vật thần bí nào đó. Chúng ta không thể giải thích vì sao nó tồn tại, nhưng nó là một lực lượng đang tồn tại."

"Ý của con là... chuyện ma quái." Thật ra thì suy nghĩ này cũng ẩn núp sâu trong suy nghĩ của Không Tĩnh, hiện tại Thuận Bình nói ra, lập tức đưa tới sự đồng tình của ông.

"Điều này sao có thể?" Ánh mắt La Phi nhìn về phía ngoài cửa sổ, mặt không đổi sắc lắc đầu. Cho dù không có cách giải thích vụ án kia nhiều hơn nữa thì không phải do ma quỷ làm, anh sẽ không tiếp nhận quan điểm duy tâm như vậy

"Sở trưởng La, tôi biết rõ anh không thể tiếp nhận, nhưng mà đối với những chuyện xảy ra trong chùa này, có rất nhiều chuyện cậu không biết." Thái độ Thuận Bình biểu hiện ra bên ngoài với La Phi cũng không có nổi giận, ngược lại có một chút mùi vị không khoan nhượng.

"Tôi không biết, vậy tại sao ông không sớm nói cho tôi biết?" La Phi bất mãn mang tức giận nói thẳng ra ngoài.

"Có vài lời nói về sư thầy Không Vong, tôi vốn là không muốn nói lắm." Mắt Thuận Bình nhìn Không Tĩnh, câu nói có hàm ý khác.

"Hiện tại người cũng đã chết rồi, con còn muốn nói những thứ này." Không Tĩnh có vẻ hơi không vui, "Không Tĩnh yêu nghiên cứu chút chuyện quỷ thần và xem quẻ gì đó, con không ưa thì coi như xong. Cái này và chuyện xảy ra ở hiện tại thì có gì liên quan đâu chứ."

"Đối với hành động làm việc của thầy ấy, thầy luôn phóng túng bỏ qua. Thầy ấy được mang về từ 'Thung lũng chết', cái này thầy cũng gạt. Nếu như không phải là thầy ấy chết, chỉ sợ thầy vẫn không chịu nói cho mọi người biết đâu."

"Cái này có quan hệ gì sao?" La Phi không khỏi có chút kỳ quái. Lần trước Không Tĩnh nhắc tới 'Thung lũng Chết' thì Thuận Bình và Thuận Đức lập tức lộ ra vẻ mặt khác thường. Hiện tại Thuận Bình lại nhắc đến chuyện này một cách nặng nề, chắc bên trong có ẩn tình gì đó.

Thuận Bình quay đầu lại nhìn anh, hỏi: "Sở trưởng La, cậu biết nguồn gốc của cái tên 'Thung lũng Chết' không?"

Cái này quả thật La Phi không rõ lắm, anh dùng giọng điệu không chắc chắn suy đoán: "Là bởi vì địa thế hiểm ác, cho nên có khá nhiều người đến đó tự sát và rơi xuống vực phải không?"

Thuận Bình lắc đầu một cái: "Cái cậu nói chỉ là một mặt mà thôi. Về 'Thung lũng chết', người dân trong núi đều biết có một truyền thuyết kinh khủng."

"Hả?" La Phi nâng ánh mắt nhìn Thuận Bình, "Truyền thuyết gì?"

"'Thung lũng chết' sâu không thấy đáy, hai bên vách núi đều là mỏm núi đá rắn chắc. Trăm ngàn năm qua, không biết có bao nhiêu người nộp mạng ở chỗ đó. Trong số bọn họ có người không cẩn thận trượt chân rơi

xuống, có người tự mình nhảy xuống tự sát. Mặc kệ là vì lý do gì, chỉ cần người đó rơi xuống hang núi, không thể sống đi ra, thậm chí ngay cả thi thể cũng đừng mong tìm thấy. Nhưng người ở trong núi biết lịch sử của nó, lại từng có một ngoại lệ." Thuận Bình thuật lại một cách không nhanh không chậm.

"Thời gian cụ thể xảy ra sự việc kia đã không thể nào khảo chứng nguyên bản(*), có lẽ là hai ba trăm năm trước đó. Lúc đó có một tiểu phu lên đường đốn củi gặp chuyện ngoài ý muốn, rơi xuống hang núi. Qua sáu bảy ngày sau, không hề có bất cứ tin tức gì, người nhà thân thích trong thôn đều quả quyết cho rằng ông ta đã chết, thậm chí ngay cả tang sự của ông ta cũng đã làm xong. Ai ngờ vào lúc này, thế nhưng ông ta lại trở về. Mặc dù thân thể bị thương nghiêm trọng, thoi thóp từng hơi, nhưng cuối cùng vẫn không tắt thở. Lần này không riêng gì người nhà của ông, toàn thôn đều vô cùng kinh ngạc, cũng đặc biệt vui mừng. Nhưng mà lúc ấy khẳng định là không ai biết, đây thật ra là bắt đầu của một cơn ác mộng kinh khủng."

(*Khảo chứng nguyên bản: Khi nghiên cứu văn hiến hay các vấn đề thuộc về lịch sử thì phải dựa vào tư liệu để mà nghiên cứu, chứng minh, giải thích)

La Phi nhíu đầu lông mày, lẳng lặng lắng nghe

"Lúc người đốn củi trở về, có một người thanh niên khác trong thôn rời núi, đi ra ngoài làm ăn sinh sống. Ước chừng một năm sau, khi anh chàng kia lần nữa trở về thì dãy núi trong thôn trở nên vắng vẻ, anh ta quả thật không thể tin vào trong ánh mắt của mình: Cả thôn trên dưới mấy trăm miệng người thế nhưng toàn bộ đã chết sạch!" Nói tới chỗ này, Thuận Bình hít một hơi thật sâu, hình như bản thân cũng bị không khí nặng nề đó ép tới hít thở không thông.

Ánh mắt La Phi khẽ chuyển động, anh có dự cảm sẽ còn những tình tiết bất ngờ xảy ra, nhưng chuyện xưa phát triển càng vượt ngoài dự liệu

của anh để cho anh hơi run rẩy.

"Càng kinh khủng hơn chính là, bởi vì thôn ở một vùng hẻo lánh, thi thể những người chết kia không người nào phát hiện, đã biến thành vô số Bạch Cốt Tinh."

"Cái gì?" Tưởng tượng tình cảnh lúc ấy đó là một chuyện cực kỳ bi thảm, cho dù là La Phi cũng cảm thấy hơi lạnh từ lòng bàn chân nhảy tọt ra cả người.

Chuyện xưa còn chưa kết thúc, sau khi im lặng chốc lát, Thuận Bình tiếp tục kể tiếp: "Sau đó quan địa phương phái người đến thôn khám nghiệm tử thi, tiến hành khám nghiệm mấy bộ hài cốt này. Trừ anh tiêu phu là bị gãy vài đốt xương ra, xương những bộ hài cốt khác không hề bị thương, cũng không có dấu hiệu bị trúng độc. Phần lớn người dân trong thôn đều chết ở trên giường nhà mình, giống như ma quỷ ban đêm đột nhập xuống, cướp đi tính mạng của người trong thôn vậy.""Thoáng cái chết nhiều người như vậy, cũng chưa tìm được bất kỳ manh mối có giá trị nào sao?" La Phi đưa ra nghi vấn của mình.

"Ở nhà của mỗi người dân trong thôn đều lưu lại dấu hiệu của 'Thung lũng Chết', đây chính là manh mối duy nhất."

"Dấu hiệu 'Thung lũng Chết', đó là vật gì?" La Phi nghi ngờ mà hỏi.

"Là một loài thực vật, nói chính xác hơn, đó là một câu thảo dược, loại cỏ này chưa từng có người nào gặp qua. Cậu thanh niên kia nhớ rất rõ ràng, đó chính là loài cây mà một năm trước người tiêu phu kia mang về từ 'Thung lũng Chết'."

"Chuyện này có gì đó không đúng?" La Phi không nhịn được nhíu mày một cái, "Một năm này, những thứ thảo dược kia đã sớm khô héo, làm như thế nào mà cậu ta có thể nhận ra được."

"Bởi vì hình dáng của cây thảo dược này vô cùng đặc biệt." Thuận Bình giải thích, "Nó có thân cây phình to khác thường, nhưng đầu lại không có lá, thoát nhìn cứ giống như bị người ta bẻ gãy đầu vậy."

"Thảo dược không đầu?" La Phi vô ý thức đặt cho nó một cái tên như thế, đồng thời thân thể hơi không thể xê dịch.

"Loại cỏ này xuất hiện tại tất cả các ngôi nhà trong thôn, thậm chí không ít bộ hài cốt trước khi chết tay vẫn nắm chặt nó, cái này tất nhiên làm cho người ta đưa ra đó là nguyên nhân làm cho tất cả mọi người trong thôn đều thiệt mạng. Về sau mọi người đồn đãi, tên tiêu phu có thể sống lại từ 'Thung lũng Chết', là bởi vì ông ta đã được ác quỷ ở 'Thung lũng Chết' nhập vào thân xác. Những ác quỷ này đòi lấy tánh mạng của tất cả người dân trong thôn, chút thảo dược lưu lại đó chính là dấu hiệu của ác quỷ." Thuận Bình nói xong, quay đầu nhìn Không Tĩnh: "Trụ trì, những thứ con nói, thầy nên nghe nói qua từ lâu rồi chứ?"

Không Tĩnh nghiêm mặt gật đầu: "Không sai, nhưng cuối cùng những thứ này chỉ là truyền thuyết mà thôi. Không Tĩnh đã đến 'Thung lũng Chết', nhưng 20 năm qua rồi, không phải chúng ta đều sống rất tốt rồi sao?"

"Nhưng mà thầy không biết, hơn 10 ngày trước Không Tĩnh lại đi đến 'Thung lũng Chết' một lần, hơn nữa còn dẫn theo những thứ này trở lại!" Thuận Bình vừa nói, vừa để đồ đang cầm trong tay lên bàn. Đó là một cái gì đó được bọc trong chiếc áo dài màu đen, sau khi mở chiếc áo ra, phơi bày ra một đồng cây xanh sáng bóng.

"Mọi người nhìn thấy không?" Sắc mặt Thuận Bình biến thành âm thanh đáng sợ, "Đây chính là dấu hiệu ác quỷ trong truyền thuyết, thảo dược không đầu đến từ 'Thung lũng Chết'!"

Quả nhiên, thực vật có hình dáng kỳ lạ trước mắt giống ý như Thuận Bình mới vừa miêu tả. Thoạt nhìn thời gian bị bọn họ hái cũng không dài,

thảo được phình to giống như mạng sống đang phát triển. Bởi vì bị cái truyền thuyết kinh khủng kia ảnh hưởng, loại sinh mạng này phát ra ánh sáng tà ác.

"Con... con phát hiện những thứ này ở chỗ nào?" Không Tĩnh nhìn chăm chăm những cây cỏ kia, trong lòng bắt đầu có chút sợ hãi.

"Trong phòng Không Vong. Mới vừa rồi đem thi thể thầy ấy trở về phòng thì phát hiện nó nằm dưới cửa sổ." Thuận Bình vừa nói, vừa dùng mắt nhìn La Phi.

La Phi hiểu ý tứ của ông ta, gật đầu một cái: "Không sai, ngày hôm qua tôi vào trong phòng khám nghiệm hiện trường, cũng từng thấy qua. Nhưng khi đó tôi còn chưa biết lai lịch của nó và những truyền thuyết đáng sợ kia."

"Gần đây Không Vong đến 'Thung lũng Chết' khi nào, làm sao con có thể biết?" Không Tĩnh hỏi Thuận Bình.

"Một ngày trước khi ông ấy bế quan. Lúc ấy có nhìn thấy thầy ấy ra khỏi chùa vào sáng sớm, đi về phía thung lũng, cho đến buổi chiều mới trở về. Thật ra là con cũng không nghĩ nhiều thế, nhưng mà bây giờ trước sau đều xác minh, nhất định là thầy ấy đi đến 'Thung lũng Chết!'"

Thuận Bình trả lời xong vấn đề của Không Tĩnh, lại tiếp tục nói lại chuyện kia: "Sau khi Không Vong từ 'Thung lũng Chết' trở lại, lập tức nhốt mình ở trong phòng, không bước chân ra khỏi nhà. Đến Thuận Đức đưa cơm cho thầy ấy cũng chỉ đưa đến cửa sổ rồi thôi, không ai có thể thấy được diện mạo thật của thầy ấy. Chính thầy ấy nói là bế quan tu thiền, nhưng tu thiền cần phải như vậy không? Trong lòng con đã sớm nổi lên nghi ngờ rồi, chỉ là ngại thân phận của thầy ấy, nên không tiện can thiệp."

"Vậy ông cho rằng thầy ấy làm gì trong phòng?" La Phi trầm ngâm hỏi.

"Tôi cũng không biết." Thuận Bình lắc đầu một cái, nhưng ngay sau đó còn nói: "Tôi đoán có thể đang làm một vụ thuật(*) nào đó."

(*Vụ thuật: Phép thuật phù thủy.)

"Vụ thuật?" La Phi khó hiểu híp mắt lại.

"Không Vong có nghiên cứu rất chuyên sâu vào những quỷ thần đó." Thuận Bình giải thích: "Người chết trong núi, thường nhờ thầy ấy về lập đàn báy tế, làm pháp sự."

La Phi chẳng nói đúng sai "À" một tiếng: "Đây chẳng qua là khu vực thường xuyên có người rơi xuống! Làm sao ông biết rằng một mình ông ấy ở trong phòng làm những chuyện gì?"

"Sao tôi đây có thể suy đoán ra được đương nhiên là có nguyên nhân. Thuận Đức đã từng báo cáo với tôi một vài chuyện: Trong buổi tối trước đó vài ngày, nó đi ra phía sau chùa, nhìn thấy trong căn phòng nhỏ của Không Vong trước kia dấy lên khói mù, sau đó, trong khói mù còn chiếu ra 'Bóng người không đầu' kỳ quái." La Phi và Không Tĩnh nhìn nhau một cái, nói: "Cái này chúng tôi đã biết, ông cảm thấy nó có liên quan gì đến việc Không Vong bế quan chứ?"

"Hả? Thuận Đức cũng nói với các người?" Thuận Bình có chút biểu hiện ngoài ý muốn, dừng lại một chút, ông ấy nói tiếp suy nghĩ của mình: "Mới đầu tôi còn cho là Thuận Đức nhát gan, trong lòng con người sợ hãi, cho nên sinh ra ảo giác. Bất quá sau này tôi đi tới phòng nhỏ để kiểm tra một chút, mới phát hiện chuyện kỳ hoặc."

"Ông nói lò lừa nhỏ dưới cửa sổ là thế nào?" La Phi dần dần thay đổi cách nhìn về Thuận Bình, người này đúng là có chút năng lực điều khiển cục diện khắp nơi trong chùa.

"Không sai. Những khói mù đó sinh ra từ trong lò lửa. Hơn nữa ngày đó tôi còn tìm thấy vài vật chưa đốt hết ở trong khoang lò, rồi tôi đã giữ nó lại."

"Là vật gì?" La Phi có chút hưng phấn mà đi dò xét thân thể phía trước. Mình không hề phát hiện thứ gì, thì ra nguyên nhân là có người nhanh chân đến trước.

"Ở chỗ này." Thuận Bình lấy ra một cái khăn tay làm bằng vải bố, sau đó mở ra đặt lên bàn, "Tôi cũng vừa mới biết đây rốt cuộc là cái gì."

Đó là một chiếc lá, mặc dù dọc theo rìa lá đã bị cháy rụi, nhưng hình dáng toàn thân vẫn còn được bảo tồn tương đối đầy đủ.

"Thảo dược không đâu!" La Phi và Không Tĩnh cùng lên tiếng.

"Chẳng lẽ nói là Không Vong len lén đốt thảo dược không đâu trong phòng nhỏ?" La Phi lập tức sinh ra liên tưởng có liên quan "Ông ta làm cái gì vậy?"

Thuận Bình không có trả lời thẳng, trần giọng nói: "Trong truyền thuyết của người dân thôn núi nói, thảo dược không đâu hình to như vậy, là bởi vì nó hấp thụ vong linh của người chết trên núi, trên mỗi một lá cây đều có một oan hồn bám vào. Mà những người rơi xuống vách núi chết kia, đầu rất nhiều người bị vỡ nát, thành thi thể không đầu."

Liên tưởng đến làn khói mù sinh ra khi thiêu đốt loại thảo dược không đầu này, trong sương khói xuất hiện 'Người không đầu'... Ai cũng biết lời nói mới vừa rồi của Thuận Bình đang ám chỉ cái gì, vào lúc này trong phòng nhất thời im ắng lạ thường.

Bất tri bất giác, sắc trời đã hơi trắng bạch. Thuận Bình đi đến mở cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

"Tuyết ngừng rồi." Anh đứng ở nơi đó, kinh ngạc nhìn chuỗi dấu chân trước phòng Không Vong, hiện tại, trên mặt tuyết nơi bọn họ ở chỉ còn lại những vết tích nhàn nhạt mà thôi.

HUNG HỌA

Chu Hạo Huy

www.dtv-ebook.com

Chương 11

"Hoàng Đức Minh giết người, thật là đánh chết tôi cũng không tin." Trưởng thôn Lưu lắc đầu, dáng vẻ không thể tin. "Lúc trước khi ông ta còn sống, nổi tiếng là người đàng hoàng trong thôn xóm. Đừng nói là không gây chuyện phiền toái, coi như người khác khi dễ lên trên đầu ông ấy, ông ấy cũng không mở lời chửi lại. Vợ của ông ta cũng nổi tiếng là tâm địa Bồ Tát, thường xuyên lo hương khói cho các ngôi chùa gần đây, người nào cũng nói là siêng năng? Nếu nói tay hai người bọn họ dính vào án mạng, vậy khẳng định là có nguyên nhân bất đắc dĩ. Đội trưởng Chu, cậu phải hỏi bà ấy cho rõ ràng nhé!" Nói xong lời cuối cùng, ông thậm chí còn kích động vỗ ngực mình: "Không được, cả thôn chúng tôi có thể đứng ra bảo đảm!"

Chu Bình cũng biết trong vụ án này có ẩn tình, nhưng hiện tại anh càng thấy quan tâm và kinh ngạc hơn là: Nếu như Ngô Kiện Phi đúng như Chu Tú Anh từng nói, hơn hai mươi năm trước đã bị Hoàng Đức Minh giết chết, như vậy hòa thượng Không Vong chết trong chùa Khô Mộc ngày hôm qua phải giải thích như thế nào đây?

Anh lập tức đưa Chu Tú Anh tới căn phòng khác, một mình tiến hành thẩm tra.

Chu Tú Anh nói ra bí mật đã che giấu trong đáy lòng nhiều năm, giống như là lấy được giải thoát, tâm tình căng thẳng bắt đầu ổn định lại. Bà ngồi ở trước mặt, dùng một giọng nói xem ra rất tang thương, liên tục lẩm bẩm: "Cả đời tôi và người đàn ông kia, coi như là bị chuyện này làm cho nát bét. Hơn hai mươi năm qua, tôi không biết đốt bao nhiêu nén

hương, còn cầu nguyện bao nhiêu lần, nhưng Bồ Tát vẫn không chịu bỏ qua cho chúng tôi. Tôi đã sinh ra hai đứa con, cũng không thể gắng gượng qua nổi một tuổi đã bị bệnh chết. Sau đó tôi cũng không dám nói muốn, vì sau lưng con tôi chính là nghiệt ngã! Nếu như con tôi không thể sống sót, ông ấy cũng nên lấy vợ đẻ con."

Chu Bình nghe những thứ tự kể vô dụng này, có chút bất đắc dĩ liếm liếm môi, nhưng nhìn bộ dáng ưu tư của đối phương, rồi lại không đành lòng cắt đứt.

Chu Tú Anh thở dài, nước mắt trong lòng chưa hết: "Từ sau sự kiện đó chồng tôi đi đứng rất cẩn thận, cả đời làm việc thiện. Mặc dù gặp chuyện gì, cũng cứng rắn không nói một câu với người khác. Có lúc ăn chút thua thiệt, chúng tôi còn cảm thấy vui mừng, cảm thấy đó là Bồ Tát đang trừng phạt chúng tôi, sau này có thể giảm bớt tội nghiệt. Nhưng có lợi ích gì. Báo ứng nên tới, cuối cùng cũng tới. Lúc đang đi trên đường ngoài thôn, nhiều xe chạy như vậy đã bao nhiêu năm? Người nào đụng phải chuyện xui xẻo này? Ngày người chồng tôi chết, tôi đau lòng có đau lòng, nhưng tháo xuống bọc quần áo công hơn nửa đời. Cuối cùng Bồ Tát cho chúng tôi một kết quả, gọi ông trả nợ giết người. Đến Âm phủ như vậy, chúng tôi sẽ không cần chịu đau khổ nữa rồi. Khi chồng của tôi còn sống, cả ngày chúng tôi lo lắng chuyện cảnh sát tìm tới cửa. Sau khi ông ấy chết, tôi lập tức không còn sợ gì nữa. Cả ngày trong nhà tôi đều mong đợi, tôi biết rõ cuối cùng các người cũng đến. Trước kia chúng tôi lừa gạt con gái người ta, cũng không có câu trả lời thỏa đáng thì người ta chết cũng không thể cam tâm."

Chu Bình chờ đợi nghe bà nói xong những lời này, rốt cuộc cũng có cơ hội mở miệng hỏi: "Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Vì sao các người giết ông ấy?"

"Haiz, bây giờ tôi đã nghĩ thông suốt, đây nhất định là do số mạng." Chu Tú Anh bĩu môi, giống như là cười khổ, "Người đàn ông kia ở nhà

chúng tôi, có ăn có uống, ai có thể nghĩ ông ta sẽ len lén rời đi, hơn nữa còn cố tình tiến vào trong cái hố mà chồng tôi đào."

"Hố?" Chu Bình chen vào, "Đó là vật gì?"

"Người sống trên núi như chúng tôi thường đào hố bắt lợn rừng, báo núi và những mãnh thú khác. Bình thường sâu khoảng hai ba mét, phía dưới còn để thêm những cây trúc được vót nhọn hoắt. Hồi trước rất thường gặp, hiện tại mãnh thú trên núi ít đi, trên căn bản không ai đào vật này nữa."

"Nhà dì đào hố ở chỗ nào? Làm sao lại khiến Ngô Kiện Phi rơi vào hố của nhà dì đào?"

Chu Tú Anh đảo mắt nhớ lại tình trạng đó: "Ừ... sau nhà tôi có một mảnh đất trống, trồng một vài cây cao lương nên lập tức đào một cái hố bên cạnh cây cao lương, là vì phòng ngừa lợn rừng tới trộm hoa màu. Chúng tôi cũng làm ký hiệu, người sống trên núi hay gần đó gặp sẽ hiểu. Người đàn ông kia không biết những thứ này, ban đêm chạy loạn một mình, cũng không biết làm thế nào lại rơi xuống."

"Ừ, vậy ban đêm ông ấy ra ngoài là muốn làm gì?" Chu Bình không muốn bỏ qua bất kỳ một manh mối khả nghi nào.

"Tôi có nói qua, ông ấy muốn rời đi. Đến túi hành lý cũng mang theo, sẽ không sai. Cũng không biết chúng tôi để ông ta thua thiệt ở chỗ nào, ngay cả một lời chào hỏi cũng không nói, kết quả là xảy ra chuyện đó! Buổi sáng ngày hôm sau, chồng tôi mới phát hiện ông ấy nằm trong hố, khi đó ông ấy đã không nói ra lời, có một cây trúc xuyên qua hông của ông ta, nơi đó chảy thật nhiều máu." Mặc dù chuyện này cách đây nhiều năm, Chu Tú Anh nghĩ đến tình cảnh lúc ấy, trên mặt vẫn lộ ra chút thương hại.

"Sau đó thì sao? Các người làm sao?"

"Ban đầu chúng tôi muốn cứu ông ấy lên. Nhưng mà khi đó tôi lại sợ đến tất cả tay chân đều mềm nhũn, căn bản không làm gì được, chồng của tôi để cho tôi về phòng ngủ, nói một mình ông ta có thể ứng phó được. Tôi cũng không nghĩ nhiều, lập tức nghe lời của ông." Chu Tú Anh ngừng lại một chút, hối tiếc vỗ vỗ mu bàn tay mình, "Khi đó nếu như tôi nghĩ nhiều hơn một chút, ở lại bên cạnh chồng tôi, khẳng định không để cho ông làm cái việc kia, người chồng tôi sẽ nghe lời của tôi thôi.""Người đàn ông kia... làm cái gì?"

Chu Bình ngoài miệng hỏi, trong lòng đã mơ hồ dự cảm đến chuyện kế tiếp có thể xảy ra.

Chu Tú Anh yếu ớt trả lời: "Qua hồi lâu, ông chồng tôi trở vào trong nhà. Cả người toàn là đất, nhưng người như khúc gỗ vô hồn, hai mắt sững sờ nhìn chăm chăm tôi. Tôi bị ông ấy nhìn trong lòng có chút sợ hãi, vội vàng hỏi ông ấy. Hỏi liên tục rất nhiều tiếng, lúc này ông ta mới phục hồi tinh thần lại một chút, nói: "Anh đã chôn người đàn ông kia."

"Ý của dì là, chôn sống người sao?"

Chu Tú Anh gật đầu một cái, khổ sở nhắm mắt lại, nếp nhăn đầy mặt nói là trong lòng bà lo lắng và đau khổ. Sau khi trầm mặc trong chốc lát, bà 'haiz' thở một tiếng, thì thào nói ra: "Người đàn ông kia sống không được, cho dù tôi có cứu ông ta lên, ông ta cũng sống không nổi. Nếu như người chết ở trong nhà của chúng tôi, vậy thì không nói được... Chúng tôi phải giao phó thế nào với vợ con ông ta? Nhưng đem người đi chôn sống, làm bậy, làm bậy... chồng tôi nhất thời bối rối, mới có thể làm ra chuyện trời phạt như vậy..."

Chu Tú Anh vừa nói những lời này, vừa mở to đôi mắt nhìn Chu Bình. Qua nhiều năm như vậy đây là lần đầu tiên bà nói ra bí mật đã che giấu hơn nửa đời người, hiện tại cũng không muốn giải thích cái gì cả. Bà chỉ hi vọng người khác có thể cảm nhận được tình cảnh khó khăn của bọn họ lúc

ấy, nói vài lời trấn an, như vậy cái áy náy đeo sau lưng trong một thời gian dài cũng có thể bỏ xuống.

Nhưng Chu Bình có vẻ không để ý đến mấy lời nói này, anh vuốt ót, tựa hồ đang suy tư cái gì đó, sau đó anh hỏi một câu: "Dì chắc chắn chồng của dì tự tay đem Ngô Kiện Phi đi chôn sống rồi sao? Ý của cháu là, dì có tận mắt thấy qua quá trình đó hay không?"

Chu Tú Anh bị hỏi đến sững sờ, mê muội nhìn Chu Bình một cái, nói: "Tôi chỉ thấy hố bị lấp xong. Không phải là chồng của tôi thì còn có thể là người nào khác? Chồng của tôi còn nói cho tôi biết, ông ấy lấy xẻng nâng bầu đất, đầu tiên là tạt vào mặt người đàn ông kia. Người đàn ông kia che mặt lại, cơ thể ông ta không nhúc nhích được, chỉ có thể nháy mắt. Nháy mắt làm cho đất lật ra khỏi da đầu, một đôi mắt từ trong bùn lộ ra, nhìn chăm chăm chồng của tôi. Người đàn ông kia khiến cho toàn thân ông sợ hãi, nhưng lại nổi điên mà lấp đất đầy hố, cho đến khi người đàn ông kia bị chôn hoàn toàn trong đất... Sau đó chồng tôi có nửa năm bị mất ngủ, luôn cảm thấy cặp mắt kia vẫn còn dõi theo ông..."

"Vậy thì phải nói, dì không có tận mắt nhìn thấy Ngô Kiện Phi tử vong? Có khả năng xuất hiện tình huống như thế này: Hoàng Đức Minh còn trong cơn hoảng loạn khi lấp hố không có chặt, mà vết thương trong cơ thể Ngô Kiện Phi cũng không có nghiêm trọng như các người nghĩ. Sau đó ông ấy leo ra ngoài hố, mà các người vẫn không biết."

Chu Tú Anh mờ mịt lắc đầu: "Vậy làm sao có thể? Cát trên mặt đất nhiều như vậy, ông ấy có thể bò ra ngoài được sao? Trừ phi ông ta biến thành quỷ."

"Cái chỗ lấp hố chính xác ban đầu, bây giờ dì có thể tìm ra được không?"

"Có thể tìm được. Hằng năm vào ngày giỗ, tôi đều đến chỗ đó dâng hương, hy vọng có thể giảm bớt tội lỗi của chúng tôi. Nhưng nhiều năm qua, báo ứng lớn nhất, rốt cuộc vẫn không thể nào tránh thoát."

Chu Bình "ừ" một tiếng, đứng lên khỏi ghế: "Vậy dì hãy đến hiện trường với con đi, chỉ ra và xác nhận địa điểm."

Trước khi đến hiện trường, trước tiên Chu Bình đến phòng làm việc của thôn trưởng gọi điện thoại cho cục công an thành phố, thông báo có một cái án cũ ngoài ý muốn, đồng thời đề nghị để nhân viên phòng khám nghiệm tử thi đến giúp đỡ. Cùng lúc đó, trưởng thôn Lưu thông qua loa lớn triệu tập bốn người thanh niên thân thể cường tráng, cùng với cuốc xẻng, chuẩn bị đào hố tìm kiếm hài cốt.

Sau khi tất cả đã được chuẩn bị xong, Chu Bình mang theo những người thanh niên kia đi về phía nhà Chu Tú Anh ở cạnh khe núi, trưởng thôn Lưu thì ở lại tại phòng làm việc chờ nhân viên của cục công an tới trợ giúp.

Nửa giờ sau, Chu Bình và nhóm người kia đã đến nơi. Lúc này cách khe núi có chừng 20 mẫu đất lớn nhỏ, có bốn gia đình đang ở. Nhà của Chu Tú Anh nằm ở góc Bắc khe núi, người hàng xóm gần nhất cũng cách xa nhau ước chừng 30 mét.

"Chính là chỗ này." Chu Tú Anh đi tới sau nhà hơn 10 mét, chỉ vào mặt đất dưới chân nói.

Chu Bình quan sát địa hình một cái. Nơi Chu Tú Anh chỉ vô cùng gần rừng núi, hơn nữa tách biệt khỏi những hộ gia đình khác, ở chỗ này đào hố sắn là thích hợp nhất, người bình thường sẽ không chạy đến nơi đây được.

Nhưng tại sao Ngô Kiện Phi lại lựa chọn đi về phía này? Chu Bình suy tư, có lẽ nên giải thích là Ngô Kiện Phi không muốn bị phát hiện lạng lẽ rời khỏi cái nơi này sẽ tương đối hợp lý hơn một chút.

"Bắt đầu đào thôi." Chu Bình ra lệnh một tiếng, những người thanh niên kia vung cuốc sắt lên trên mặt đất mùa Đông cứng ngắt.

Mặc dù mới vừa có tuyết rơi, nhưng tình hình đóng băng trên đất không quá nghiêm trọng. Sau khi đào xong đóng băng có độ sâu 10 centimet lên, phía dưới là rất nhiều đất xốp, mấy tên thanh niên kia cũng rất cố gắng, thúc đẩy tốc độ đào không tính là quá chậm. Một loạt tiếng ồn ào đưa tới sự chú ý của những người dân sống ở quanh đây, bọn họ tò mò bước đi thong thả tới đưa hai mắt nhìn quanh, sau đó lại vây quanh nhỏ giọng hỏi thăm Chu Tú Anh. Hai mắt Chu Tú Anh nhìn chăm chăm cái hố đất càng ngày càng lớn ra trước mặt, sắc mặt tái nhợt, im lặng không nói.

Khi cái hố được đào sâu hơn một mét, Chu Bình đột nhiên ra hiệu cho nhóm thanh niên kia dừng lại, còn mình thì nhẹ nhàng nhảy vào trong hố. Các thôn dân lập tức xúm lại, trừng to mắt mà quan sát.

Giữa hố đất xuất hiện một cái vật cứng màu trắng xám, Chu Bình lấy tay cầm vật đó lên phủi lớp bùn đất chung quanh ra, vật sắt bén kia, thì ra là một đoạn trúc đã vuốt đầu.

Thôn dân vây xem không khỏi có chút thất vọng, đôi môi Chu Tú Anh khẽ run lên, trong trí nhớ của bà, Ngô Kiên Phi chính là bị cây trúc vót nhọn này đâm thủng ngực mà chết.

Chu Bình đứng lên, nhắc nhở những người thanh niên kia thả nhẹ động tác, tiếp tục đào hố. Đất đai trồi lên sau khi nhật được cây trúc càng đào càng không ngừng gia tăng, sau khi đào thêm chừng 20 centimet, cách hố đất không xa xuất hiện một vật màu trắng xám khác. Đào tới mặt đất chung quanh, diện mạo vật cứng đó hiện ra, đây chính là một cây xương sườn con người hoàn chỉnh.

Các thôn dân nhìn thấy manh mối, rối loạn lên, bọn họ bàn luận xôn xao, đồng thời không quên dùng ánh mắt hiếu lăm nhìn qua Chu Tú Anh

đang lo lắng sợ hãi.

Nhìn hài cốt xuất hiện trước mắt. Chu Bình có chút mờ mịt hít mũi một cái, anh gặp một người chết hai lần.

Lúc này các thôn dân đứng quanh hố lại bắt đầu ồn ào, bọn họ đưa ánh mắt rối rít nhìn về giữa khe núi.

Chu Bình leo lên mặt đất, nhìn thấy trưởng thôn Lưu mang theo cán bộ công an chi viện đi về phía bên này. Theo sát thôn trưởng là một người thần thái sáng láng, lại là Từ Lệ Tiệp.

Chu Bình ra nghênh đón, trên mặt có chút kinh ngạc: "Sao em cũng tới?"

"Sao em lại không thể tới?" Từ Lệ Tiệp liếc anh một cái, "Em chính là người đầu tiên được đề cử tham gia vụ án này. Có liên quan đến ghi chép về Ngô Kiện Phi, có người nào rõ hơn so với em?"

Lời nói của cô cũng có căn cứ, Chu Bình cười 'ha ha' một tiếng, chuyển ánh mắt nhìn ra sau lưng Từ Lệ Tiệp, đổi chủ đề nói: "Mấy vị đồng chí này phải xưng hô như thế nào? Em còn không giới thiệu cho anh một chút sao."

Đi cùng Từ Lệ Tiệp còn có ba người cảnh sát, người chính giữa xông về phía trước một bước, đưa tay phải về phía Chu Bình, tự giới thiệu về mình: "Anh là đội trưởng Chu phải không? Chúng tôi là người của cục hình sự, tôi tên là Trương Vũ. Hai người anh em này, anh cứ gọi bọn họ là Tiểu Trần và Tiểu Bành là được rồi."

Chu Bình và ba người kia bắt tay trò chuyện vài câu, lại chuyển tới Từ Lệ Tiệp ở trước mặt: "Như thế nào, đồng chí Tiểu Từ, chúng ta cũng nắm tay một cái."

"Được." Từ Lệ Tiệp duỗi bàn tay ra đặt lên tay Chu Bình, "Nhanh chóng dẫn chúng tôi đến xem hiện trường một chút."

Đoàn người đi tới bên cạnh cái hố đang đào, những người thanh niên trong hố phát hiện của nhiều người mặc quần áo cảnh sát như vậy, cũng chẳng biết gì dừng động tác lại, đứng ở trong hố có chút không biết làm sao. Phần đất dưới chân bọn họ, lại hiện ra mấy cây xương sườn màu trắng bệch, bộ xương cốt cơ thể của một con người hoàn chỉnh đã xuất hiện sơ bộ.

Trương Vũ quan sát tình hình trong hố một hồi, mở miệng nói: "Tất cả mấy người các cậu có thể lên, công việc sau do chúng tôi trực tiếp làm."

"Lên đây đi, lên đây đi, trước hãy uống ngụm nước đi, các cậu đến ủy ban nhân dân thôn nhận chút tiền thưởng." Trưởng thôn Lưu hét to lên, mấy người thanh niên kia bò từ trong hố lên.

Trong tay Tiểu Trần và Tiểu Bành mang theo một cái rương. Ba người Trương Vũ lấy từ trong cái rương ra một bộ đồng phục màu trắng sau đó mặc vào người, mang theo một cái rương khác đi vào trong hố.

Thùng rương thứ hai cũng được mở ra, bên trong có một chiếc máy dùng cho việc khai quật tinh xảo và công cụ thu thập mẫu vật. Trương Vũ quơ tay múa chân ở vị trí tìm ra khung xương kia một hồi, đồng thời hướng về Tiểu Trần và Tiểu Bành nói gì đó. Ngay sau đó, dưới sự chỉ huy của Trương Vũ, ba người bắt đầu khai quật tìm kiếm ở những nơi gần đó.

Chu Bình nhìn tư thế vô cùng chuyên nghiệp của bọn họ, nhất thời cảm giác mình thế nhưng lại không có biện pháp nhúng tay vào. Anh gãi gãi cái ót, nhìn về phía Từ Lệ Tiệp tự cười khổ một tiếng.

"Tốt nhất anh nên học đi." Từ Lệ Tiệp dán vào lỗ tai Chu Bình, có vài phần hả hê nhỏ giọng nói, "Người ta đều là chuyên gia xuất thân từ chính quy."

"Vậy thì giao cho chuyên gia thôi. Anh à, vừa đúng lúc có thể nghỉ ngơi chút." Chu Bình giả vờ nghiêm mặt, rời khỏi hố.

Trước cửa nhà Chu Tú Anh có một thềm đá đứng, Chu Bình đi tới ngồi xuống, Từ Lệ Tiệp theo sát phía sau cũng ngồi ở bên cạnh anh.

"Không phải anh đang tức giận đó chứ?" Thấy mặt mày Chu Bình ửng dột, Từ Lệ Tiệp cũng có chút luống cuống, "Mới vừa rồi em chỉ nói đùa với anh mà thôi." "Anh mới không có hẹp hòi như em." Chu Bình nâng cằm lên, mắt nhìn ngọn núi xa xa, "Tại anh đang suy nghĩ đến chuyện kia."

Từ Lệ Tiệp 'phộc' cười lên tiếng: "Em biết rõ anh đang nghĩ cái gì."

"Hả?" Khuôn mặt Chu Bình quay qua, "Vậy em nói một chút xem, anh đang nghĩ về cái gì?"

"Nhất định là anh đang suy nghĩ, chẳng lẽ không phải Ngô Kiện Phi chết ở chùa Khô Mộc sao? Làm sao nơi này lại xuất hiện thi thể của ông ta."

Chu Bình hơi khoa trương 'ừ' một tiếng, tỏ vẻ tán thưởng.

"Thật ra thì cái vấn đề này quá đơn giản, em có thể trả lời anh ngay lập tức." Từ Lệ Tiệp lại hả hê.

"Vậy em nói, anh nghe."

"Rất dễ nhận thấy mà, cái người Ngô Kiện Phi trên núi và Ngô Kiện Phi trong hố kia, tất nhiên có một người là giả!"

"Người nào là giả?" Chu Bình có hứng thú hỏi tới.

"Em làm sao biết được?" Từ Lệ Tiệp nhìn Chu Bình, vẻ mặt vô tội.

Chu Bình lấy ra toàn bộ kiên nhẫn trong người, mỉm cười nói: "Vậy anh có thể cho rằng lời em nói chính là nói nhảm hay không?"

Từ Lệ Tiệp dựng thẳng lông mày lên, "Hừ" một tiếng, đứng dậy rời đi. Chu Bình canh chừng bóng lưng cô, cười cười, lại lâm vào trầm tư. Anh biết tính khí của Từ Lệ Tiệp, lúc này anh càng dễ dàng dành cô, cô lại càng cương ngạnh, một lát nữa cô tự nhiên lại tới tìm anh.

Từ Lệ Tiệp đi đến bên hố, công việc của đám người Trương Vũ phía dưới hình như hấp dẫn cô, cô yên lặng đứng một bên quan sát. Ước chừng một giờ sau, hình như cô hoàn toàn quên mất chuyện không vui lúc trước, quay đầu về phía Chu Bình ngoắc ngoắc tay: "Mau tới đây, đã phát hiện ra toàn bộ hài cốt."

Chu Bình đi lên trước, quả nhiên bộ hài cốt trong hố đã hoàn toàn thoát khỏi bùn đất, nhưng lại duy trì được tư thế lúc chôn cất. Hai mắt trống rỗng nhìn về phía bầu trời, tựa hồ như đang tố cáo cái gì.

Đám người Trương Vũ dựa vào dụng cụ nhỏ trong tay, trong khoảng thời gian ngắn như vậy lại hoàn thành tốt công việc, Chu Bình cũng không nhịn được mà có chút bội phục từ tận đáy lòng.

Trương Vũ cũng nhìn thấy Chu Bình, cậu ta vui vẻ chào hỏi: "Anh cũng xuống xem một chút đi."

Chu Bình gật đầu một cái, cẩn thận từng li từng tí nhảy vào trong hầm, lúc này Trương Vũ mở ra một cái túi nhựa nhỏ dùng để thu thập mẫu vật, đem một ít sợi rễ thực vật bỏ vào trong đó.

"Cái này dùng để làm gì vậy?" Chu Bình tò mò hỏi.

"Đoạn rễ cây bò bám vào bên trong hài cốt, phân tích tuổi của nó, từ một góc độ nào đó có thể xác minh thời gian hài cốt bị chôn cất."

Cái này nghe có chút ý nghĩa, nhưng cái Chu Bình quan tâm nhất còn là vấn đề phía dưới: "Làm thế nào có thể xác minh được hài cốt này có phải của Ngô Kiện Phi hay không?"

"Cái này có thể phiền phức một chút." Trương Vũ kiên nhẫn giải thích, "Có thể đem cái xương đầu này về chụp hình, sau đó quét qua tìm kiếm trên máy vi tính, so sánh với hình ảnh đầu của Ngô Kiện Phi lúc còn sống, nhưng mà loại kỹ thuật này chỉ có đội hình sự tỉnh mới có mà thôi."

"À, này phải mất thời gian bao lâu?"

"Cái này... không thể nói trước, sớm nhất đoán chừng cũng phải nửa tháng. Nếu như có nhiều vụ án đặc biệt, còn phải xếp hàng..."

Nửa tháng? Hiển nhiên Chu Bình có chút thất vọng, thời gian lâu như vậy làm thế nào để lên núi, đến lúc đó làm sao so sánh được với thi thể Không Vong, cái này lập tức bỏ qua, không cần phiền phức như vậy?

Trương Vũ lấy từ va-li bên cạnh ra, có một vài túi đựng mẫu vật khác đã thu thập, trong đó có một cái túi ny lon lớn gây chú ý cho Chu Bình. Ở trong đó có rất nhiều thứ hỗn tạp, hình như có trang giấy gì đó, cái chìa khóa, còn có một mảnh vải bông trong trạng thái cũ rách kinh khủng.

Trương Vũ chú ý tới ánh mắt Chu Bình, nói: "Đây là di vật thu thập được bên cạnh người chết."

"Tôi có thể xem vải bông đó một chút không?" Ánh mắt Chu Bình biểu hiện hình như anh có phát hiện cái gì mới.

"Có thể, chỉ là tốt nhất không nên lấy ra, cứ để trong túi này mà nhìn" Trương Vũ đưa túi ny lon tới.

Chu Bình cẩn thận tỉ mỉ quan sát vải bông đó. Đây là một mảnh vải hình ống dài, lớn hơn hai mươi centimet, rộng chừng mười centimet, mặc

dù đã mục nát rất nhiều, nó vốn phải có độ co dãn nhất định.

Trên mặt Chu Bình xuất hiện vẻ mặt mê hoặc, anh đưa ánh mắt nhìn về phía bộ hài cốt dưới chân.

Hài cốt lẳng lặng nằm đó, nhưng có lúc không cần ra tiếng, nó cũng có thể nói cho mọi người biết một chút manh mối.

Hài cốt này và vài bông xác minh lẫn nhau, trong lòng Chu Bình kiên định suy đoán. Anh đột nhiên nở ra một nụ cười thoải mái, nói với Trương Vũ: "Về thân phận của bộ hài cốt này tôi có thể xác định, có lẽ tôi có thể đưa cho cậu tên một người khác."

"Cái gì?" Trương Vũ dừng công việc trong tay lại, ngạc nhiên nhìn Chu Bình.

"Cậu có thể điều tra một chút về lý lịch những người ở thôn trong khu rừng núi Đông và xung quanh thôn Dương, nhìn hai thôn vào khoảng mùa xuân năm 1972 có thanh niên nào vừa mới trưởng thành mất tích không. Nếu có trực tiếp cầm hình của người thanh niên đó tiến hành so sánh với hài cốt này, có lẽ ít đi một đường quanh co."

"Nhưng mà, tại sao như vậy chứ?" Trương Vũ có chút mù tịt.

"Đừng hỏi nhiều như vậy, sự thật sẽ chứng minh tôi nói đúng." Chu Bình đứng lên, trên mặt lại lộ ra vẻ suy tư, "Hiện tại thì bộ hài cốt này không trở thành manh mối lớn giúp tôi điều tra vụ án này. Tôi phải lập tức đi gặp vài người, mới có thể cởi ra những bí ẩn trong vụ việc này."

Trương Vũ nhìn Chu Bình một chút, lại nhìn bộ hài cốt kia một chút, càng phát hiện ra mình có chút hồ đồ.

Chu Bình không nói thêm lời nào, vỗ vỗ bả vai Trương Vũ: "Hẹn gặp lại, khi nào kết án chúng ta lại tụ tập uống một chén." Sau đó anh cười

cười, phóng người đi trên mặt đất.

Từ Lệ Tiệp đi tới, trừng to mắt mà nhìn anh: "Lời anh vừa nói là có ý gì?"

"Em muốn biết thì hãy đi theo anh đi, trọng điểm vụ án này đã không ở bên này rồi." Chu Bình vừa nói, vừa đi ra đường lên núi.

Từ Lệ Tiệp vội vàng chào đám người Trương Vũ một tiếng, sau đó đuổi theo, bất mãn hỏi tới: "Anh nói mau đi, có phải anh đã phát hiện ra cái gì đó không?"

"Em có thấy được mảnh vải bông mà mới vừa rồi anh cầm trong tay không?"

"Thấy được, nhưng không thấy rõ, sao thế?"

"Có thể em chưa từng thấy qua vật kia. Nhưng anh là người từ nhỏ đã lớn lên trong núi, quá quen thuộc với nó rồi." Gương mặt Chu Bình lộ ra chút ha hả. "Đó là mảnh vải bông người khuân vác bọc đòn gánh lại, như vậy đòn gánh đặt trên vai, sẽ không cọ sát bả vai quá nhiều."

"Vậy ý của anh là...."

"Cái người chết trong hố đó là một người khuân vác. Anh nhìn kỹ bộ hài cốt một chút, vai phải rõ ràng thấp hơn so với vai trái, cái loại xương cốt dị dạng đặc biệt này chỉ là do khuân vác."

"Không đúng, khuân vác cũng có thể đổi qua đổi lại trên hai vai mà?" Từ Lệ Tiệp đưa ra một chút ý kiến bất đồng.

"Nhưng lực ở hai bả vai có sự khác biệt, nói như vậy, vai phải chịu lực nén trong thời gian nhất định sẽ dài hơn vai trái. Nếu em tiếp xúc với những người này lâu dài giống như anh, em cũng sẽ không có cái loại nghi

vấn này. Nói về phần vì sao anh nói tên hai thôn đó là bởi vì trước kia hai thôn đó nổi tiếng khuân vác chuyên nghiệp. Nhìn chung thanh niên trưởng thành ở nơi đó đều làm nghề này, lúc ấy cũng không có đường núi tốt như hiện tại, trong núi và ngoài núi muốn liên lạc đều dựa vào khuân vác để hoàn thành."

Nghe Chu Bình nói nhiều như vậy, Từ Lệ Tiệp hiểu chút chút: "Như vậy người này không phải Ngô Kiện Phi, mà là một người khuân vác trong núi đúng không?"

Chu Bình gật đầu một cái.

"Nhưng làm sao biết chứ. Vợ chồng Chu Tú Anh tận mắt nhìn thấy ông ta rớt xuống hố, sau đó lại tự tay chôn ông ta mà?"

"Em đây vẫn còn chưa hiểu?" Chu Bình bĩu môi, "Năm đó người Hồ Tuấn Khải đưa đến nhà Chu Tú Anh kia, căn bản cũng không phải là Ngô Kiện Phi."

HUNG HỌA

Chu Hạo Huy

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Sau khi kể xong cái truyền thuyết kinh khủng ấy, Thuận Bình có chút mệt mỏi. Khi ông đem tin tức tuyệt đã ngừng rơi nói cho La Phi và Không Tĩnh biết, trên mặt của ông không có bất kỳ vẻ mặt vui sướng nào.

"Con mệt rồi, con phải về nhà nghỉ ngơi một lát." Ông không còn hơi sức nào để nói tiếp, sau đó xoay người, một mình đi ra khỏi cửa phòng.

La Phi dõi theo bóng lưng của ông, nói với Không Tĩnh: "Ở trong chùa của thầy, Thuận Bình cũng được coi là một nhân tài."

"Đúng vậy." Trong giọng nói của Không Tĩnh mang chút bất đắc dĩ, "Hành động của thầy ấy rất quyết đoán, còn giỏi võ công. Các hòa thượng ở đây cũng phục ông ấy, hiện tại công việc lớn nhỏ trong chùa, thật ra thì đều là thầy ấy xử lý. Vị trí chủ trì của thầy đây, sớm muộn cũng sẽ để cho thầy ấy."

"Hả? Ông ấy có võ?" La Phi không khỏi chăm chú nhìn về phía Thuận Bình đang rời đi. Quả nhiên, mặc dù liên tục hai buổi tối không nghỉ ngơi tốt, đã hiện ra vẻ mệt mỏi, nhưng bước chân của Thuận Bình vẫn nhanh nhẹ hơn người bình thường rất nhiều, điều này có thể thấy được ở trên mặt tuyết trắng chỉ có vài dấu chân nhè nhẹ rồi liền biến mất.

Lúc này Không Tĩnh cũng có chút không chịu nổi, liên tục ngáp. Xác thực, đối với người ở tuổi thầy mà nói, mấy ngày nay nhiều chuyện xảy ra như vậy đủ làm cho lòng người quá mệt mỏi.

Hơn một ngày, trong ngôi chùa nhỏ lại có tổng cộng bốn người tử vong, trừ một vài lời đồn đại quý dị kỳ ra, cho tới nay La Phi không có nắm giữ bất cứ manh mối có giá trị nào. Anh tiếp tục ngây ngô trong phòng Không Tĩnh cũng không có ý nghĩ gì, vì vậy anh lập tức đứng dậy cáo từ, trở lại trong phòng khách sân sau.

Nói thật, La Phi cũng bắt đầu cảm thấy trí nhớ không đứng vững, cần nghỉ ngơi. Anh quyết định để tâm tình thả lỏng trước, an an ổn ổn mà ngủ một giấc để lấy lại cảm xúc.

Phần lớn các hòa thượng khác trong chùa cũng lựa chọn giống như La Phi. Trước tối hôm nay, bọn họ còn bị lời đồn đại về 'Quý không đầu' và 'Bức tranh tức giận' làm cho lòng người bàng hoàng, nhưng trải qua sự kiện khủng bố đêm hôm qua, ngược lại thái độ của mọi người lạnh nhạt lại. Sự thật đã đặt ở trước mặt mọi người, thảo luận và suy đoán đã không cần thiết. Mỗi người đều đem sợ hãi chôn sâu xuống đáy lòng, nơm nớp lo sợ nhưng mà lại không thể làm gì yên tĩnh đợi tình thế phát triển thêm một bước nữa.

May mà cuối cùng tuyết đã ngừng, tầm hai ba ngày nữa là lực lượng cứu viện có thể lên núi. Mặc dù căn cứ vào tình hình trên núi mà nói, cái này có chút cảm giác nước xa không cứu được lửa gần, nhưng ít nhiều cũng cho khủng hoảng trong lòng tất cả mọi người có một tia hi vọng.

Trong những tình huống đặc biệt như thế này, bài tập thể dục bữa sáng bị thủ tiêu rồi. Chùa Khô Mộc yên tĩnh lại có một loại cảm giác làm cho người ta hít thở không thông chạy thẳng đến bữa trưa thứ hai La Phi ở lại chùa. Đến chừng mười hai giờ, mấy hòa thượng ở nhà bếp là những người đầu tiên ra khỏi phòng ngủ, mặc kệ xảy ra chuyện gì, cơm vẫn phải ăn.

Không lâu sau La Phi cũng tỉnh lại. Sau khi trải qua một giấc ngủ nặng nề, anh cảm thấy đại não mình tỉnh táo hơn rất nhiều. Không được hoàn mỹ là cái bụng bắt đầu 'thì thầm' lên tiếng. Anh đứng dậy xuống giường, đẩy

cửa đi vào trong sân, một cỗ mùi cơm chín nhàn nhạt lập tức kích thích anh mãnh liệt.

La Phi đi theo mùi thơm này thẳng đến phòng bếp. Phòng bếp đang mở cửa, một đầu bếp mặc quần áo của người xuất gia tay cầm cây chổi, đang hùng hù hù hổ hổ trút tức giận về phía nóc nhà.

La Phi dõi theo ánh mắt của ông ta, chỉ thấy một con mèo hoang màu đen phóng mau lẹ qua hai cái nóc nhà, sau đó biến mất không thấy.

"Đến lúc nào rồi, còn phải giành thức ăn với bọn tao." Vị hòa thượng kia tức giận nói xong, đột nhiên, dường như ông ta nghĩ tới điều gì đó, nhìn về phương hướng mèo hoang rời đi không khỏi sửng sờ.

La Phi đi đến bên cạnh ông ta hỏi, "Sư phụ, còn bao lâu nữa thì có cơm trưa ăn?"

Vị hòa thượng kia còn bần khoản chuyện mèo hoang, không có trả lời, tự nhủ: "Vẫn là nó giỏi, muốn đi đâu thì đi đó, tới vô ảnh đi vô tung(*), ngay cả một dấu chân cũng không lưu lại."

(*Tới vô ảnh đi vô tung: tới không thấy hình đi không thấy bóng)

Bỗng dưng La Phi ngây ngẩn cả người, giống như trong bóng đêm đột ngột dấy lên một ngôi sao sáng, lời của vị hòa thượng kia đánh thẳng vào trong suy nghĩ của anh, anh thậm chí kích động đến không nhận được kêu to lên.

"Có cái thang không? Nhanh đi tìm cho tôi cái thang!" Anh vịn bả vai vị hòa thượng, vội vàng nói.

"Cái gì?" Trong lúc nhất thời vị hòa thượng còn chưa có lấy lại được tinh thần.

"Cái thang. Tôi muốn đi trên nóc nhà."

"Nhưng, bây giờ cậu có lên trên đó cũng không đuổi kịp nó đâu, nó đã sớm chạy đến trong núi rồi." Vị hòa thượng kinh ngạc nhìn La Phi.

"Ông thì biết cái gì?" La Phi nâng khuôn mặt lên, "Bảo ông tìm thì ông cứ đi tìm đi!"

Vị hòa thượng kia như thế mới ý thức được tính chất nghiêm trọng của chuyện này, vội vàng đồng ý một tiếng, nhanh chóng chạy về phía chánh điện - đoán chừng nơi đó chính là nơi để thang.

Quả nhiên, không đến hai phút sau, ông đã lập tức khiêng một cái thang chạy đến. Dưới sự chỉ huy của La Phi, ông đem cái thang tựa vào nóc nhà. "Sở trưởng La, con muốn làm cái gì vậy?" Không Tĩnh bị tiếng huyên náo trong sân đánh thức, vừa ra khỏi phòng thì thấy được cảnh này, đi tới kinh ngạc hỏi thăm.

"Con nên sớm nghĩ tới, chỉ hy vọng bây giờ còn không quá muộn." La Phi vừa nói, vừa bò theo dọc nóc nhà.

Vẻ mặt Không Tĩnh mờ mịt, ông sừng sốt trong chốc lát, cũng bò lên cái thang theo La Phi. Bởi vì liên quan đến tuổi tác, động tác của ông so ra chậm hơn La Phi rất nhiều. Khi ông đi đến nóc nhà thì chỉ thấy La Phi đứng yên lặng ở một chỗ cách đó không xa, đôi mắt chớp động đầy vui vẻ.

"Chúng ta đi tới còn chưa muộn." La Phi dùng tay chỉ vào nóc nhà cách đó không xa, "Thầy xem nơi đó."

Nơi La Phi chỉ đến chính là nóc phòng ngủ của Thuận Đức, một loạt dấu chân nhàn nhạt bắt đầu xuất hiện từ nơi đó, một dọc khoảng 20 mét, và biến mất ở nóc nhà bên.

"Vậy đó là phòng của ai?" La Phi chỉ vào dấu chân cuối cùng hỏi Không Tĩnh.

"Đó là phòng của Thuận Bình." Bởi vì chỉ thấy nóc nhà, không thấy được toàn cảnh ngôi nhà, Không Tĩnh chỉ có thể căn cứ vào phương hướng suy đoán đại khái.

"Vậy thì không sai." La Phi hài lòng gật đầu, "Cũng chỉ có ông ấy mới đủ sức làm việc đó."

"Sở trưởng La, ý của con là..." Không Tĩnh hình như ý thức được một chút ít gì đó, nhưng lại không rõ cụ thể.

"Trước tiên thầy đừng hỏi con." La Phi phất tay cắt đứt lời đầu của ông, "Chuyện này không ai biết rõ hơn ông ấy cả, chúng ta cùng đi tìm ông ấy đi."

Từ rạng sáng, sau khi trở về phòng, Thuận Bình vẫn không có đi ra. Trong viện xảy ra động tĩnh lớn như vậy, cũng không có thấy bóng dáng của ông ta, cái cách hành sự này có vẻ không giống như ông ấy trước đây.

Thậm chí khi La Phi và Không Tĩnh đến gõ cửa phòng ông ấy, trong phòng vẫn không nghe được bất cứ hồi âm nào.

Dưới tình huống này, La Phi không do dự nữa, anh đạp một cước lên cánh cửa gỗ không bèn chắc.

La Phi vốn cho là Thuận Bình có thể lén trốn, nhưng ngoài dự liệu của anh, Thuận Bình không chỉ đang nằm ở trong phòng, hơn nữa còn ngồi xếp bằng ngay ngắn ở trên giường, thoạt nhìn giống như đang luyện công vậy, nhưng mà ông là ngồi dựa vào tường. Sau khi đám người La Phi vào đến nhà, chỉ có thể nhìn bóng lưng của ông.

"Con làm gì ở đây đấy? Sao không mở cửa?" Không Tĩnh khó có khi bày ra vẻ uy nghiêm của trụ trì, dùng giọng nói cứng rắn hỏi Thuận Bình.

"Các người... Không nên tới gần tôi." Giọng nói Thuận Bình khàn khàn.

"Cái gì?" Hình như Không Tĩnh có chút tức giận, ông còn muốn tiến lên thì La Phi kéo ông lại. Đã biết rõ Thuận Bình có võ công, tự nhiên phải đề phòng ông ấy chớ cùng dứt giậu(*) bọc phát đá thương người khác.

(*Chớ cùng dứt giậu: ví tình thế bị đẩy đến bước đường cùng phải làm liều, kể cả điều xằng bậy.)

"Các người không nên tới" Thuận Bình nhấn mạnh lần nữa, sau đó ông dùng một giọng nói tuyệt vọng và kinh khủng nói từng câu từng chữ: "Tôi đã bị ác ma nhập vào người rồi."

"Ác ma?" La Phi lạnh lùng trả lời. "Chỉ sợ tim của chính mình là ác ma thôi!"

Đầu vai Thuận Bình có chút rung rung: "Cậu có ý gì?"

"Cái gì là 'ác ma', 'hồn quỷ', đều là những câu chuyện hoang đường gây chướng tai người nghe, xác thực thứ tàn phá bữa bãi chính là lòng dạ độc ác của con người. Ông phí hết tâm tư, tự cho là sắp đặt tội lỗi của mình rất thông minh. Lúc sáng sớm hôm nay tuyết ngừng rơi, nhất định ông rất thất vọng phải không? Có lẽ chỉ cần tuyết rơi xuống thêm mười phút nữa, đầu chân ông để lại trên nóc nhà cũng sẽ bị che kín hoàn toàn, nhưng ông trời cố tình không giúp ông chuyện này."

Thuận Bình trầm mặc chốc lát, thở dài: "Rốt cuộc vẫn bị cậu phát hiện rồi. Nhưng mà ít nhất lúc này tôi đã lừa gạt cậu thành công rồi, trời không giúp tôi, cũng không đại biểu là tôi đã thua cậu."

"Nói như vậy, đúng là con hại chết Thuận Đức?" Không Tĩnh chỉ vào bóng lưng Thuận Bình, bởi vì tức giận mà tay hơi run một chút, "Tại sao con muốn làm như vậy?"

"Đã đến tình hình hiện tại, con cũng không cần thiết giấu giếm các người làm cái gì nữa. Những món đồ cổ trong chùa bị mất kia, đều là con lấy đi. Mấy khách hành hương một tháng trước tới đây, chính là người mua mà con liên lạc xong. Trụ trì, sau đó thầy lại không để cho khách hành hương ở lại trong chùa, không phải là nghe theo đề nghị của Thuận Đức sao?"

"Đúng vậy, chẳng lẽ con bởi vì cái này mà ghi hận trong lòng, muốn hại chết nó?"

"Đương nhiên không phải chuyện đó." La Phi đứng một bên nói xen vào, "Khi đó ông ấy là trợ thủ đắc lực, trong chùa có để cho khách hành hương ngủ ở lại hay không đối với ông ta mà nói cũng không ảnh hưởng gì. Nhưng Thuận Đức có thể nói lên đề nghị như vậy, chắc chắn là biết một vài chuyện."

"Không sai." Thuận Bình xác nhận suy đoán của La Phi. "Buổi tối hôm đó Thuận Đức không có ngủ ngon, phá vỡ chuyện tốt của tôi. Mặc dù nó nhát gan, nhưng lại cực kỳ thông minh, từ đó cả ngày cứ ở bên cạnh trụ trì. Mặc dù tôi không thể bắt nó làm gì, nhưng tôi biết nó không dám nói ra đâu."

La Phi trầm ngâm chốc lát, trên mặt hiện ra chút vẻ hối tiếc: "Thuận Đức chết đi trong bộ dạng sợ hãi là trách nhiệm của tôi. Hai ngày trước ông thấy cậu ta thường tới lui thân thiết với tôi, lúc này mới có động cơ sát hại đúng không?" Thuận Bình gật đầu một cái: "Thuận Đức là chúa linh tinh, gặp người nào nói chuyện gì. Nó không dám nói chuyện trước mặt Không Tĩnh, nhưng chưa chắc là nó không dám nói gì trước mặt sở trưởng La."

"Nó còn là đứa bé, con... con thật độc ác!" Không Tĩnh rất có tình cảm với Thuận Đức, lúc này đã không nhịn được mà lệ hoen mờ hai khóe mắt.

La Phi nhẹ nhàng vỗ bả vai Không Tĩnh, ý bảo ông không chế cảm xúc của mình.

"Được rồi, bây giờ ông chỉ nói mình làm sao thôi." La Phi nói với Thuận Bình, "Về sau cái này sẽ được coi là lời khai đầu tiên của ông."

"Cậu đã phát hiện dấu chân của tôi ở trên nóc nhà, chuyện kể tiếp cũng không khó khăn để suy đoán." Thuận Bình dừng lại chốc lát, tựa hồ đang nhớ lại tình cảnh lúc ấy, sau đó ông tiếp tục nói: "Đêm khuya ngày hôm qua, trước tiên tôi đột nhập vào phòng Không Vong, đem thi thể ông ta từ dây thòng lọng để xuống, sau đó tôi thay giày tăng của Không Vong, công cổ thi thể kia đi tới trước cửa sổ phòng ngủ của Thuận Đức. Ở nơi đó, tôi lần nữa mang giày tăng vào chân Không Vong, đẩy cửa sổ ra chút, đem thi thể đặt ở trên bệ cửa sổ xong, tạo thành tư thế giả vờ bò vào trong cửa sổ. Khi Thuận Đức nghe động tĩnh đứng dậy, tôi đã nhảy lên nóc nhà, thông qua việc những nóc nhà nối thành một dãy trở lại phòng mình. Sở trưởng La, tôi nói như thế này cậu còn chưa tưởng tượng ra sao?"

"Căn bản đều hợp lí. Thật ra thì tối hôm qua cho đến nay tôi đã bị ông lừa gạt, ở mức độ rất lớn là bởi vì tôi cảm thấy người thường không thể nào im hơi lặng tiếng leo lên nóc nhà trong một thời gian ngắn như vậy, nóc nhà kia cách mặt đất cũng hơn 3 mét? Tuy nói trên mặt tường có rất nhiều chỗ có thể mượn lực, nhưng đối thành tôi, thế nào cũng bị giày vò khoảng năm ba phút, khẳng định như vậy sẽ bị người đầu tiên đi vào trong sân là Không Minh phát hiện. Nhưng, sau khi tôi biết trên người ông có mang võ công, cái vấn đề này cũng không khó giải thích rồi. Thật ra thì, cho dù bảo tuyệt thật sự che giấu dấu chân trên nóc nhà, tôi cũng có thể suy đoán và chỉ ra ông có thể trở thành hung thủ gây án bằng thủ pháp như vậy."

"Nhưng nếu là như vậy, cậu cũng chỉ có thể suy đoán, mà sẽ không có bất kỳ chứng cớ nào." Giọng nói Thuận Bình mang theo chút tiếc hận, tựa hồ như đang oán trách ông trời đối đãi bất công với ông ta.

"Con... con còn nói lời như vậy, con thật sự không tinh ngộ gì cả, thiện ác đều có căn nguyên, nhân quả nghiệt báo, đều là đạo trời, những thứ kinh Phật này con để ở nơi nào rồi?" Không Tĩnh không nén nổi tức giận trong lòng, kích động thét hỏi: "Như vậy sư đệ Không Vong thì sao? Còn có cái chết của hai người khách kia, bọn họ đắc tội gì với con? Con sử dụng thủ đoạn gì để đối phó bọn họ?"

Thuận Bình cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì. Một lát sau, ông ta âm u hỏi: "Sở trưởng La, cậu cũng muốn hỏi tôi như vậy sao?"

"Đúng vậy." La Phi rất nghiêm túc trả lời, "Ông cũng biết, tôi căn bản sẽ không tin tưởng cái gì 'ác quỷ' và 'thế lực thần bí'. Chỉ là ông bày ra những mê trận kia để lừa gạt tôi... đến nay tôi vẫn chưa nhìn ra manh mối trong đó. Hi vọng ông có thể nói cho tôi chân tướng trong đó, tôi xin chấp nhận ngồi nghe."

"Ha... ha... ha..." Thuận Bình đột nhiên cười lớn lên, trong tiếng cười kia tràn đầy tuyệt vọng và sợ hãi, nghe càng giống như một loại nước nở nghẹn ngào, làm cho người ta rợn cả tóc gáy.

"Cậu sai lầm rồi." Ông khàn giọng nói, "Cậu cho rằng những thứ kia cũng là mê trận tôi bày ra? Không, nó không có bất cứ quan hệ gì với tôi cả! Ác ma ở trong ngôi chùa này, hẳn đã dây dưa với tôi, các người... các người không nên gấp, nó sẽ tới tìm các người thôi!"

"Ý của ông là gì?" La Phi thấy cảm xúc Thuận Bằng hơi mất khống chế. Ông ta xông về phía trước một bước, kéo Không Tĩnh đến phía sau mình, đồng thời lớn tiếng quát: "Ông xoay người lại."

"Cậu cho rằng tôi ngồi như vậy là giả bộ với các người sao? Chính là tôi đang vận công, tôi muốn theo chân nó liều mạng, tôi sẽ không nhận thua như vậy đâu!" Lời nói Thuận Bình mặc dù cứng rắn, trong giọng nói lại lộ ra một loại bi ai của người chết.

"Nhưng tôi đúng là vẫn chạy không khỏi, các người cũng chạy không thoát!" Sau khi ngừng một lát, ông nói như vậy, từ từ nghiêng đầu.

La Phi và Không Tĩnh đồng thời thét lên một tiếng, lui về phía sau một bước.

Giống như khi Hồ Tuấn Khải chết đi, lúc này trên mặt Thuận Bình cũng sững vù rất kinh khủng, hai dòng máu đỏ ngẫu rĩ ra khỏi mắt ông.

HUNG HỌA

Chu Hạo Huy

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Chu Bình điều tra ở vòng ngoài cũng tiến vào giai đoạn mấu chốt. Xác định người chết trong hố kia không phải là Ngô Kiện Phi, Chu Bình có chút phỏng đoán với những chuyện đã xảy ra hai mươi năm trước. Nhưng nếu phải nhìn tình hình trước mắt, mặc dù suy đoán này có thể lộ ra một chút sự thật, nhưng tồn tại rất nhiều chỗ không hợp lý. Chu Bình mãnh liệt cảm thấy, ý mà anh đang thiếu được một khâu quan trọng mà tất cả các đầu mối đều không có tác dụng thay thế.

Bởi vì vội vàng muốn biết rõ đến tột cùng xảy ra chuyện gì, bước đi trên núi của Chu Bình thậm chí còn nhanh hơn đi xuống núi một chút. Cũng không lâu lắm, Từ Lệ Tiệp có chút theo không kịp.

"Anh đi chậm một chút có được hay không?" Rốt cuộc cô không nhịn được bộc phát tính cách, mặc dù là tuyết lạnh đầu mùa đông, nhưng trên trán cô lúc này lại rịn ra một giọt mồ hôi trong suốt.

Chu Bình canh chừng dáng vẻ lúng túng của cô, không khỏi cảm thấy có chút đau lòng. Anh dừng bước lại, cười xin lỗi: "Chúng ta nghỉ một lát đi!"

Từ Lệ Tiệp gật đầu một cái, đột nhiên, trong mắt của cô hiện lên sắc thái hưng phấn, chỉ cho Chu Bình dãy núi sau lưng: "Anh mau nhìn bên kia đi!"

Chu Bình quay đầu lại, nhìn về phía Từ Lệ Tiệp chỉ, chỉ thấy vốn là lo lắng giăng đầy bầu trời, mặt trời đỏ rực đang ngoan cường nhô đầu ra, ánh

mặt trời sáng lạng xuyên qua đám đông trong núi hiểm trở, tuyết trắng xóa dưới vách đá lên một tấm áo khoác màu vàng kim đẹp lạ thường.

"Thật tuyệt đẹp!" Từ Lệ Tiệp hoàn toàn quên mất mệt mỏi, nhẹ giọng than thở.

Đắm chìm trong ánh nắng đã lâu, Chu Bình giống như tiến vào một thế giới khác, tâm tình lập tức trở nên trống trải. Nếu như loại thời tiết tốt như thế này tiếp tục kiên trì, nhưng vậy đường núi hẳn sẽ rất nhanh được thông, đến lúc đó vụ án bị che giấu trên núi kia chắc chắn cũng sáng tỏ dưới ánh sáng rực rỡ.

Tâm tình trở nên khoái trá, trên đường hai người trò chuyện vui vẻ, bước chân hình như cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Chừng bốn giờ chiều, bọn họ trở lại dưới chân núi Nam Minh.

Phần lớn nhân viên trong đồn công an đều đi khơi thông đường núi cùng phó sở trưởng Vương, chỉ có Khương Sơn và Đoạn Tuyết Minh là ở lại đơn vị công tác. Sau khi thấy Chu Bình quay lại, bọn họ đều tụ tập vào trong phòng làm việc của đội hình sự.

Từ Lệ Tiệp gặp lại những người bạn cũ ở đồn công an, vui mừng chào hỏi lẫn nhau.

Chu Bình chờ bọn họ hàn huyên xong, lập tức lên tiếng nói vào chủ đề chính: "Mấy cái người thân kia vẫn ở lại trong đồn công an sao?"

"Những người khác tạm thời về nghỉ ngơi, chờ thông đường núi xong lại tới đây." Khương Sơn trả lời, "Chỉ có cái người Ngô Yến Hoa kia vẫn không chịu đi, nhất định phải chờ gặp chồng mình."

Chu Bình gật đầu một cái, hiện tại người anh muốn gặp nhất chính là Ngô Yến Hoa: "Hiện tại chị ấy đang ở chỗ nào?"

"Đang thiếp đi trong phòng ngủ dành cho khách, cả đêm hôm qua chị ấy không hề chớp mắt."

Bởi vì cái chết ly kỳ của cha trên núi, hình tình của chồng không rõ, chỉ sợ cô gái kiên cường hơn nữa trong lòng cũng khó mà chịu đựng được hai loại đau khổ này. Chu Bình đã suy nghĩ có nên để cho cô tiếp tục nghỉ ngơi một chút hay không, Ngô Yến Hoa lại tự mình đi vào trong phòng.

"Đội trưởng Chu, hiện tại có tin tức gì không?" Giọng nói nhỏ nhẹ của cô ở hiện tại làm cho người ta có một loại cảm giác yếu đuối. Mặc dù cô rất cố gắng nặn ra một nụ cười trên khóe môi, nhưng tâm tư và sức lực tiêu tụy còn hơi thở xốc xếch và sắc mặt trắng bệch không cách nào che giấu được.

Cho dù trong tình trạng như vậy, Từ Lệ Tiệp tuổi trẻ xinh đẹp nhìn người phụ nữ lớn hơn mình mười tuổi, trên người vẫn không khỏi có chút nghiêng ngã với người tràn đầy khí chất cổ điển, ánh mắt âm mị thậm chí hiện ra chút tia ghen tỵ.

"Trên núi vẫn không có liên lạc, nhưng mà bây giờ có một ít việc cần tìm hiểu thông qua chị." Chu Bình chỉ chỉ ghế salon đối diện bàn làm việc. "Ngồi xuống rồi nói."

"Cảm ơn." Ngô Yến Hoa lịch sự gật đầu, thân nhiên ngồi xuống, sau đó trợn to cặp mắt rầu rĩ nhìn Chu Bình.

Chu Bình đi mấy bước tới trước mặt Ngô Yến Hoa, tựa hồ đang suy tính nên nói từ chỗ nào, sau đó anh mở miệng hỏi: "Ba của chị được Hồ Tuấn Khải cứu đi, có phải là năm 1972 không?"

"Vâng."

"Sau đó các người lại đi tìm ông ấy, phát hiện ông ấy mất tích, lúc ấy là khi nào?"

"Năm 1976 thôi."

Cái năm này và năm cam chịu tử vong mà trên hồ sơ ghi là năm 1978, năm 1976 khai báo chuyện mất tích là rất thích hợp.

"Ừ." Chu Bình bước lên một bước, ánh mắt lấp lánh, "Tại sao phải cách nhau thời gian xa như vậy?"

Ngô Yến Hoa khẽ nhú chân mày lại, trầm mặc không nói.

"Chiếc nhẫn trên tay cô mang đó là nhẫn kết hôn sao?" Chu Bình đột nhiên xoay chuyển đề tài, hỏi ra một vấn đề như vậy, người ở chỗ này không khỏi cảm thấy có chút đột ngột. Chiếc nhẫn bạc sang trọng đeo trên ngón giữa bàn tay trái mảnh khảnh của Ngô Yến Hoa, mặc dù làm cho người khác vô cùng chú ý, nhưng nó có liên quan gì đến chuyện đang thảo luận ở hiện tại đây?

Ngô Yến Hoa càng thêm kinh ngạc hơn anh, chỉ là cô vẫn gật đầu, coi như là trả lời.

"Tôi chú ý tới, phía trên có khắc ngày hai người kết hôn, tháng 10 năm 1975." Chu Bình sửa sang lại ý nghĩ của mình, tiếp tục nói, "Thật ra thì ở năm 1974, những nhân sĩ văn hóa hại người cũng đã ngưng, các người nên lập tức đưa Ngô Kiện Phi trở về mới đúng! Tại sao phải đợi một thời gian dài như vậy? Hơn nữa trước đó các người lại không cử hành hôn lễ, điều này hình như có chút không thỏa đáng thì phải."

Nghe Chu Bình phân tích như vậy, nhóm người Từ Lệ Tiệp có chút ngộ ra được thâm ý. Xác thực tình huống cha còn chưa rõ ràng, hai người không đi tìm, mà vội vã thành hôn, không thể không nói là một hành động khác thường. Mọi người không khỏi đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Ngô Yến Hoa.

Ngô Yến Hoa mím môi, trầm mặc một lát, cô thở dài, nói: "Đây là chủ ý của tôi, kết hôn trước, sau đó sẽ đi tìm cha của tôi!"

"Tại sao vậy chứ?" Chu Bình đối với câu trả lời như vậy cũng nghĩ nhiều lắm, thứ anh quan tâm là ẩn tình bên trong đó.

"Cái đó cũng rất đơn giản." Ngô Yến Hoa lộ ra một tia cười khổ, "Bởi vì ba của tôi cũng không tán thành hôn sự của hai chúng tôi."

Chu Bình gật đầu trầm ngâm, anh đang thuận lợi từng bước, từng bước một đi về phía đáp án vụ án.

HUNG HỌA

Chu Hạo Huy

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Buổi chiều chùa Khô Mộc hoàn toàn yên tĩnh, ánh mặt trời sáng lạn hình như không thể che phủ sự lo lắng trên bầu trời.

Ước chừng nửa giờ sau, Thuận Bình ngừng hô hấp, cho đến giây cuối cùng, ông vẫn duy trì tư thế ngồi thẳng vận công. Mặc dù trong lòng đã sớm tuyệt vọng, nhưng Thuận Bình sống chết gì cũng không bao giờ buông tha cái miêu tả 'không nhìn thấy ác ma', ông có tính quả quyết và bền bỉ khiến cho khi sinh mạng đi đến giây phút cuối cùng được La Phi cho chút cảm tình tốt.

Trải qua mấy giờ kiên trì, cuối cùng Thuận Bình vẫn thua trận. Bởi vì vị trí và địa vị ông ở trong chùa rất cao, Thuận Bình chết đưa tới sự khủng hoảng cho các hòa thượng trong chùa, mà ông đã kể qua truyền thuyết kia và 'Ác ma' cũng bởi vì cái chết của ông mà càng trở nên chân thật. Ở trong tưởng tượng của mọi người, 'ác ma' này hình như không hề có chút kiêng kỵ nào quan sát ngôi chùa lẻ loi trong núi, tìm kiếm người trở thành mục tiêu bị cắn nuốt.

Dưới tình huống này, vì không chế cục diện, La Phi bảo tất cả mọi người trở về phòng ngủ của mình, không có nguyên nhân đặc biệt, không được tùy ý xuyên tạc hoặc đi ra ngoài. Chỉ thoáng chốc không khí chùa Khô Mộc đã trở nên yên tĩnh.

Sau khi xử lý xong tất cả, La Phi đi tới phòng ngủ của trụ trì Không Tĩnh. Anh ngồi ngay ngắn ở trước bàn, bàng hoàng nhìn thi thể của Thuận Bình và đồng 'Thảo dược không đầu' kia, rơi vào trầm tư.

Không Tĩnh ngồi ở trên giường mình, vẻ mặt lo lắng, mấy lần muốn mở miệng, nhưng lại lo lắng quấy rầy La Phi đang suy nghĩ.

Hồi lâu sau, La Phi chọn ra một cây dáng dấp to mập nhất trong đám thực vật kia, cầm đến trước mắt cẩn thận chu đáo quan sát. Mặc dù đã cách ly mùi mấy tiếng rồi, nhưng thân cây vẫn chiếu ánh sáng xanh biếc, tiết ra một hơi thở quý dị, màu sắc thể hiện khả năng sống dạt dào.

"'Thảo dược không đầu' đến từ 'Thung lũng chết'." La Phi nhẹ nhàng lầm bầm lầu bầu, "Mày thật sự là được ác ma 'mời đến' sao?"

Lúc này Không Tĩnh ở một bên không nhin được mở miệng: "Sở trưởng La, bây giờ vật này vẫn là đừng gặp mặt tốt hơn, Thuận Bình bị chết không minh bạch..."

La Phi nghe được ý ngầm trong lời nói của Không Tĩnh, hẳn việc Thuận Bình hù chết Thuận Đức chỉ là khúc nhạc đệm trong cả sự kiện. Nhưng ngay sau đó cái chết ly kỳ của Thuận Bình kết hợp với truyền thuyết kia, không thể không làm cho người ta liên tưởng: Bởi vì Thuận Bình tiếp xúc với những thứ 'Thảo dược không đầu' mới đưa tới ác ma trong 'Thung lũng chết'.

La Phi buông thực vật trong tay xuống, nhìn Không Tĩnh một chút: "Nếu như thầy sợ, một chút nữa con giúp người cầm những thứ này trở lại phòng Không Vong, dù sao cũng đã chạm qua rồi."

Không Tĩnh lo lắng cho là La Phi sinh ra tâm tình không vui, xê dịch thân thể, mặt ủ mày chau nói: "Sở trưởng La, người đừng trách miệng lưỡi tôi, hiện tại chuyện này quả thật có chút huyền diệu, rất khó nói rõ có tồn tại những nhân tố trong truyền thuyết hay không." Ngừng lại một chút, ông nhìn La Phi, dùng giọng thử hỏi thăm: "Mới vừa rồi lúc ở trong phòng Thuận Bình, con có ngửi thấy mùi gì không?"

La Phi gật đầu một cái, anh biết Không Tĩnh đang nói cái gì. Khi Thuận Bình tắt thở, hai người bọn họ đều có đi kiểm tra hơi thở Thuận Bình. Cũng giống như thi thể của Không Vong, Hồ Tuấn Khải, trên người Thuận Bình có một mùi cổ quái nhàn nhạt. Xem ra lúc đó Không Tĩnh cũng chú ý đến điểm này.

"Vừa ngửi được mùi hương kia, thầy nhớ đến tình hình của hai mươi năm trước. Ngay lúc đó Không Vong giống như bị ác ma nhập vào, mà bây giờ, ác ma kia đã trở về rồi." Ánh mắt Không Tĩnh lóe sáng, trong lòng lộ ra sợ hãi.

"Ác ma hai mươi năm trước?" La Phi tiếp đề tài của Không Tĩnh, nhẹ nhàng sờ sờ cằm của mình, "Thế ở hai mươi năm trước làm sao chế phục được ác ma kia vậy?"

Không Tĩnh sững sốt chốc lát, thì thào nói: "Có lẽ chỉ có sư phụ thầy mới biết, ác ma kia bị khống chế trong bức tranh, nhưng bây giờ lại bị phóng ra."

Nói tới chỗ này, Không Tĩnh lắc đầu một cái, mặc dù trong lòng ông đã phỏng đoán được những thứ này, nhưng ông cũng cảm thấy loại chuyện này thật sự có chút ly kỳ.

La Phi trầm mặc không nói, anh buông ý nghĩ của mình xuống. Vốn y hết như một mảnh sương mù dày đặc đủ loại bí mật, rốt cuộc xuất hiện một điểm sáng nho nhỏ, giống như nhìn thấy được tất cả hi vọng. Nhưng cái điểm sáng này lại bị một tầng sa mỏng bao quanh, lập lờ, mơ hồ bất định, làm cho người ta rất khó có thể nắm bắt.

Trong lúc bất chợt, Thuận Hòa hoảng hốt đẩy cửa đi ra, cắt đứng suy nghĩ của La Phi.

"Các người mau đến nhìn một chút..." Cậu hơi thở ra nói, "Thuận Huệ và mấy anh em đang lén lút muốn xuống núi."

Không Tĩnh lập tức đứng lên: "Xuống núi? Tại sao?"

"Bọn họ nói... bọn họ nói không thể ở trong chùa chờ chết." Tiểu hòa thượng vừa nói, vừa có chút sợ hãi liếc nhìn La Phi một cái.

La Phi nhíu mày: "Hiện tại bọn họ ở đâu vậy?"

"Đã đi đến sân sau rồi.""Thật là phiền!" Không Tĩnh vội vã đi ra bên ngoài cửa, "Sở trưởng La, con hãy yên tâm, thầy nhất định sẽ gọi bọn họ trở về."

La Phi cũng đứng lên, bước nhanh vượt qua Không Tĩnh, Thuận Hòa chạy ra đằng trước dẫn đường cho hai người.

Rất nhanh, ba người đi qua chánh điện, đi tới sân sau. Thuận Huệ và hai tiểu hòa thượng đứng ở cửa chùa nhìn bốn phía, bộ dáng do dự không biết quyết định sao, tựa hồ đang chờ đợi cái gì đó.

Thấy Thuận Hòa mang theo Không Tĩnh và La Phi đến, nhóm người Thuận Huệ hiển nhiên có chút ngoài ý muốn. Bọn họ nhanh chóng thảo luận mấy câu, đột nhiên xoay chân ra, chạy lên đường mòn xuống núi.

"Nhanh, mau gọi bọn họ lại, bảo bọn họ đừng chạy!" Không Tĩnh hận không thể bước một bước đến cướp cửa, đuổi theo mấy người nhát gan và mù quáng, nhưng đi đứng không linh hoạt, chỉ có thể bất đắc dĩ trước tiên chạy đi phân phó Thuận Hòa.

Thuận Hòa dùng hết sức lực đuổi theo, đứng ở miệng đường núi lớn tiếng la hét

Nhưng mà đám người Thuận Huệ không ngừng chạy chút nào, ngược lại thì bước chân càng lúc càng nhanh, thậm chí ngay cả đầu cũng không quay trở lại. Bởi vì con đường gập ghềnh trơn trượt khó đi, Thuận Huệ còn té ngã nhào một cái, nhưng mà ông lập tức bò dậy, xem ra so với sự sợ hãi

tiếp tục ở lại trên núi, chút đau đớn này không tính là cái gì. Bước chân hai người có chút lảo đảo, có vẻ chật vật không chịu nổi.

Chờ Không Tĩnh thở hổn hển chạy xuống miệng núi, thì ba người Thuận Huệ đã chạy dọc theo đường núi hơn năm mươi mét, mắt thấy là không đuổi kịp.

"Đường núi còn chưa thông, các người đi làm gì!" Không Tĩnh nhìn bóng lưng bọn họ, gấp đến độ dậm chân lao thẳng, nhưng lời ông nói đã không có cách nào truyền tới lỗ tai đám người Thuận Huệ.

"Thôi, để cho bọn họ đi đi." La Phi ngược lại có chút lạnh nhạt, "Chờ bọn họ phát hiện không xuống được, tự nhiên sẽ trở lại."

Không Tĩnh lắc đầu bất đắc dĩ: "Cũng chỉ có thể như vậy, haiz, chúng ta trở về thôi..."

"Trụ trì, con có thể trở về phòng không?" Thuận Hòa che ngực hỏi, có thể bởi vì mới vừa rồi chạy tới chạy lui quá nhiều lần, sắc mặt của cậu xem ra không tốt lắm, trong hơi thở lúc nói chuyện cũng biến thành có chút không chân thật.

La Phi ngưng mắt nhìn Thuận Hòa, vẻ mặt thoáng qua một tia khác thường.

"Trước mắt con cũng trở về thôi, chú và trụ trì còn vài lời phải nói." Anh nói với vị tiểu hòa thượng.

Thuận Hòa đồng ý một tiếng, một thân một mình đi vào trong chùa .

Vẻ mặt La Phi khá nghiêm trọng, đưa mắt nhìn bóng dáng Thuận Hòa biến mất ở sau chánh điện.

"Sở trưởng La, có gì không đúng sao?" Không Tĩnh nhìn thấy chút khác thường.

La Phi nắm cằm của mình, trầm ngâm chốc lát, nói: "Đợi chút nữa phân phó riêng, coi chừng phòng Thuận Hòa, không để cho nó đi ra. Lúc ăn cơm tối, cũng cho người mang đến đưa cậu ta."

"Tại sao?" Trong lòng Không Tĩnh không nhịn được khẽ 'lộp bộp', sinh ra một dự cảm chẳng lành.

"Thầy không có chú ý tới sao? Tình trạng thân thể của cậu ta thật không tốt, mắt cũng đỏ lên một chút."

"Sở trưởng La, con nói là..." Không Tĩnh biết ý tứ ngầm trong lời nói của La Phi, vừa gấp vừa sợ, giọng nói cũng có chút khẽ phát run.

"Tôi cũng chỉ là dự phòng ngộ nhỡ, tốt nhất là không có chuyện gì." La Phi nói xong lời trấn an với Không Tĩnh, sau đó thở dài một hơi, nhìn ra được, chính ông cũng mang tâm sự nặng nề.

Không Tĩnh hơi mờ mịt nhìn La Phi: "Vậy nếu như có chuyện gì? Nên làm cái gì?"

La Phi trầm mặc, đây cũng là vấn đề anh đang khổ sở suy nghĩ.

"Chờ cứu viện." Sau một lúc lâu, rốt cuộc anh cũng mở miệng, nói ra một đáp án như vậy. Ở bên trong ánh mắt Không Tĩnh có chút thất vọng, ông ngẩng đầu nhìn bầu trời mênh mông, ánh mặt trời màu vàng vấy trên mặt của ông, mà trong lòng La Phi cũng đang lạnh toát cả người. Có lẽ hiện tại chỉ anh là rõ ràng nhất, tình thế đã đến nghiêm trọng như thế nào!

Không Tĩnh cười khổ một cái, nhưng mặc kệ nói thế nào, nếu đang đợi, vậy thì còn có hi vọng.

"Đi về trước đi." La Phi vừa nói vừa đi chuyển bước chân, "Có một số việc, con phải suy nghĩ kỹ một chút."

Hai người một trước một sau lại trở về phòng Không Tĩnh, lần này La Phi cũng không tính ở lâu, mục đích anh tới đây chỉ vì muốn đem thảo dược không đầu trong phòng đi ra ngoài.

Lúc Thuận Bình đem thảo dược không đầu vào nhà, chỉ dùng một cái mảnh vải màu đen bó lại mang đi. Trước đó La Phi vẫn không quá lưu ý đến bộ quần áo này, hiện tại anh lần nữa dùng cái bộ áo này bó lại thì phát hiện đó cũng không phải là một bộ tăng y bình thường.

Nói chuẩn xác, cái này cũng không thể tính là một bộ quần áo, nó giống như một chiếc áo choàng. Kỳ lạ hơn chính là, ở vạt sau áo còn may thêm một cái mũ, có chút tương tự với trang phục thầy tu thời Trung cổ ở Châu Âu(*).

(*Thời Trung cổ ở Châu Âu: chỉ thời đại xã hội phong kiến trong lịch sử Châu Âu)"Đây là quần áo dùng để làm gì?"La Phi xốc chiếc áo dài lên, xem rõ ngọn ngành.

Không Tĩnh liếc mắt một cái, trả lời: "Đây là quần áo sư đệ Không Vong mặc trong lúc cúng bái."

"Quần áo cúng bái?" La Phi có chút không rõ ràng.

"Không Vong có chút nghiên cứu với các loại bói quẻ, những người dân chết xung quanh núi, có lúc sẽ nhờ ông đến làm chút lễ cúng bái siêu độ vong linh, đây là quần áo đặc biệt mặc trong những trường hợp đó."

La Phi gật đầu, hình như đã nghĩ tới điều gì, sau đó anh cầm quần áo để vào trong mũi người một cái.

Sắc mặt Không Tĩnh thay đổi: "Quần áo này cũng có mùi hương kia?"

La Phi nhàn nhật "Ừ" một tiếng, thoạt nhìn thì cái kết quả này cũng trong dự liệu của anh từ lúc đầu. Anh dùng quần áo này gói đồng thảo kia lại, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

"Tôi sẽ mang tất cả những thứ này đi." Anh nói.

Không Tĩnh nhìn thứ xách trong tay kia, lộ ra vẻ mặt sợ hãi và chán ghét, ước gì những thứ quái quỷ này biến mất càng xa càng tốt.

"Khi nào thì đội chi viện có thể lên núi?" Khi La Phi muốn đi thật nhanh ra cửa, Không Tĩnh hỏi một câu.

"Hai ba ngày sau thôi. Nếu như trong lúc này lại có tuyết rơi giống như trước, thì không thể nói được gì." La Phi ngẩng đầu nhìn bầu trời ngoài cửa, ánh sáng của mặt trời buổi chiều tà tựa hồ đang nói cho anh biết khả năng này không phải rất lớn.

"Hai ba ngày..." Không Tĩnh tự mình lẩm bẫm, ai biết trong khoảng thời gian này còn có thể xảy ra chuyện gì?

La Phi hiểu tâm tình Không Tĩnh, nhưng bây giờ, trừ đợi chờ, bọn họ còn có thể làm được gì đây?

Chay tịnh buổi tối thì đám người Thuận Huệ và Thuận Hòa mất tích đưa tới sự chú ý của các hòa thượng, lời đồn đãi về việc Thuận Hòa đã bị ma ám nhập vào bắt đầu âm thầm truyền ra ngoài. Mà tình hình Thuận Hòa quả thật cũng không lạc quan, cậu ta đã nằm trên giường không dậy nổi. Mặc dù còn chưa có xuất hiện triệu chứng kinh khủng như chảy máu mắt và miệng, nhưng rõ ràng trong tim La Phi biết, nếu như không tìm ra biện pháp, đây chẳng qua là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Nên lựa chọn biện pháp gì đây? Chuyện cách đây hai mươi năm, ác ma đến từ 'Thung lũng chết' lại phủ xuống lần nữa, mà phương pháp thu phục ác ma bây giờ thật là một bí ẩn.

Ban đêm trên núi đặc biệt tối nhanh. Mặt trời lặn, sắc trời rất nhanh sẽ đen thui. Theo La Phi phân phó, mọi người đều trở về phòng của chính mình, bên trong chùa là một bầu không khí mê mang, chùa Khô Mộc đã lọt vào một màn đêm đen tĩnh mịch.

Lúc này, Thuận Huệ và ba người buổi chiều len lén đi ra ngoài đang khó khăn tìm đường trở về chùa. Bọn họ vốn định thoát khỏi ngôi chùa bị sự khủng bố bao phủ, nhưng thật vất vả đi tới giữa sườn núi, lại phát hiện tuyết đọng kín đường núi, căn bản là không thể xuống núi. Áo tưởng bị đánh nát rồi, bọn họ chỉ có thể chán nản lựa chọn đi trở về, tình huống trên núi mặc dù làm người ta sợ hãi, nhưng ít ra nơi này còn có ăn có ở, không đến nỗi phải chết trong đồng tuyết lạnh.

Mới vừa đi ra cửa chùa thì mang sức khỏe và vui vẻ, giờ thì tất cả bị quét sạch, bọn họ kéo một thân thể mệt mỏi, từng bước từng bước cầm cự đến cửa chùa đã là nửa đêm. Đám người trong chùa đã tiến vào trong giấc ngủ mê man, cả chùa chiến đông nghẹt, hoàn toàn tĩnh mịch.

Đi rồi quay lại cũng không phải là chuyện vẽ vang gì, hơn nữa ba người cũng đã sớm sức cùng lực kiệt, vì vậy quyết định không lên tiếng, lặng lẽ trở về phòng nghỉ ngơi.

Bước một bước vào sân sau, Thuận Huệ lập tức có một loại cảm giác kỳ quái, ông cảm giác có một đôi mắt cứ âm thầm nhìn chăm chăm mình, nhưng lại không biết cảm giác này xuất hiện ở đâu. Khi ông đi tới trước cửa phòng mình, loại cảm giác này càng trở nên mãnh liệt, ông không nhận được xoay người lại, nhìn bốn phía.

Đột nhiên, một cảnh tượng xuất hiện trước mắt để cho ông ta há to miệng, sự sợ hãi chèn ép cơ ngực ông, cơ hồ khiến cho ông hít thở không thông!

Còn hai người đồng bọn ở trong sân cũng chú ý tới biểu hiện kỳ quái của Thuận Huệ, bọn họ nhìn theo ánh mắt Thuận Huệ, nhất thời cũng sửng sờ tại chỗ, nét mặt kinh ngạc.

Một bóng đen đang đứng ở trên nóc phòng Không Vong, nhất thời không nhúc nhích. Mặc dù bóng đêm mông lung, nhưng mượn ánh sáng của tuyết làm nổi bật, có thể nhìn ra rất rõ, đó không phải là một đầu lâu hình người.

Bởi vì phòng ngủ của Thuận Huệ và Không Vong đối lập nhau, lúc này bóng đen tạo thành một tư thế từ trên cao nhìn xuống. Thuận Huệ dưới áp lực của cảm giác này cảm thấy khủng bố, hai chân như nhũn ra, không tự chủ được ngã ra phía sau. Cảnh này khiến chân của ông vấp phải bậc thang ở trước cửa, thân thể cũng theo đó té ngã về phía sau.

Cửa phòng bị Thuận Huệ ném cho vỡ vụn, tiếng 'rắc rắc' vang lên kích thích Thuận Huệ, khiến cho đại não ông trống rỗng chuyển động lẫn lộn.

"Có ai không! Quý không đầu, quý không đầu!" Anh hăng giọng kêu la, giọng nói có chút thay đổi xé rách bầu trời đêm yên lặng.

Ngay sau đó các phòng ngủ đều có phản ứng, có người kéo đèn sáng, có người không kịp đợi chờ nhảy xuống giường ra cửa kiểm tra, người nhát gan đứng ở trong nhà run giọng hỏi thăm. Cái bóng đen ở trên nóc nhà Không Vong vào giờ phút này cũng chuyển động, 'nó' hình như sợ bại lộ dưới ánh đèn, chạy dọc theo nóc nhà, rất nhanh biến mất trong bóng tối.

Những hòa thượng vượt ra khỏi phòng trước đều thấy được một màn này, thân hình quý dị kia làm cho bọn họ trợn mắt hốc mồm giống nhau.

Mấy ngày liên tục theo những lời đồn đãi về 'Quý không đầu' lúc này rốt cuộc nó cũng xuất hiện ở trước mặt mọi người.

"Đuổi theo! Bắt 'nó!'" Không biết là người nào lên tiếng gào to đầu tiên, sợ hãi đè nén ở trong lòng mọi người nhất thời bộc phát thành một mối thù chung cực lớn, mấy hòa thượng trẻ tuổi gan lớn cùng nhau đi tới sân trước tối om.

Lúc này Không Tĩnh cũng tới trong sân, ông cũng không nhìn thấy bóng đen trên nóc nhà, sau khi đã hiểu đại khái về tình hình, ông lập tức mang theo các hòa thượng còn dư lại chạy tới sân trước. Chỉ thấy mấy vị hòa thượng trẻ tuổi đuổi theo lúc trước đang đứng ở phòng khách phía Tây, đều là dáng vẻ không biết làm gì.

"Xảy ra chuyện gì?" Không Tĩnh vội vàng tiến lên hỏi thăm, "'nó' chạy tới nơi nào?"

Mấy hòa thượng đứng bên cạnh đều không nói chuyện, rồi rít đưa ánh mắt đặt lên người tên Thuận Trí cao lớn nhất ở đây.

Bình thường Thuận Trí là người lỗ mãng ở trong chùa, thường bị Thuận Bình khiển trách. Mới vừa rồi mấy hòa thượng xông vào sân, ông là người chạy vào đầu tiên, chỉ thấy ông nhìn theo hành tung của bóng đen tiến vào sân sau.

"Con thấy được 'nó' nhảy từ trên nóc nhà xuống, sau đó giống như... giống như vào gian phòng này." Ngón tay Thuận Trí chỉ vào cửa phòng khách phía Tây, nói có chút quanh co. Dù sao sắc trời u ám, mới vừa rồi ông vội vàng xông vào giữa sân trước, có thể thấy cảnh tượng hết sức mơ hồ, cũng không thể xác định cụ thể.

Vốn là tốp năm tốp ba tụ tập, trên mặt các hòa thượng đều là vẻ khẩn trương, lớn gan đi về phía cửa phòng làm thành một hình quạt, người nhất gan núp ở sau lưng người khác. Ánh mắt của bọn họ đều gắt gao nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng đóng chặt, không khí trong sân giống như ngưng kết trong một thoáng.

Không Tĩnh vốn cho chút mờ mịt trong màn đêm đen nhánh, trong phòng không có động tĩnh gì cả, hoang mang và sợ hãi lần lượt thay đổi chạm vào tâm linh của cô. Đối với ông mà nói, quả thật không có tình huống bất bất nào có thể so sánh: Mấy ngày liên tiếp làm cho thần kinh của mọi người hoảng sợ, rốt cuộc 'Quý không đầu' cũng hiện thân, nhưng mà bây giờ lại lên vào phòng ngủ La Phi!

Thuận Trí vốn là gỗ mộc, bây giờ nhìn đến dáng vẻ mọi người, mà mình lại đứng lẻ loi một mình ở đầu, không khỏi có chút sợ hãi. Ông lo lắng quay đầu, nhìn Không Tĩnh giống như nhờ giúp đỡ: "Trụ trì..." Lúc này mọi người cũng đi theo anh rồi rít đưa ánh mắt tới đâu đó.

Không Tĩnh hít một hơi thật sâu, nhắm mắt đi về phía trước hai bước. Mặc dù trong lòng cũng thấp thỏm lo âu, nhưng ông biết mình có nghĩa vụ đi xử lý mấy chuyện này.

"Sở trưởng La, sở trưởng La?" Không Tĩnh đứng cách cửa phòng hai mét, nhìn về phía trong phòng gọi hai tiếng.

Trong phòng là một mảnh yên tĩnh, không chút phản ứng nào.

Không Tĩnh lại đi đến gần cửa phòng một bước. "Sở trưởng La?" Ông đến bên cạnh nghiêng đầu gọi một tiếng thông qua khe hở cửa sổ nhìn quanh trong phòng, nhưng không thấy cái gì cả.

Lúc này các hòa thượng cũng dâng lên một vài tiếng xôn xao nhỏ, có mấy người gan lớn theo tới.

"Trực tiếp đẩy cửa phòng vào thôi!" Thuận Trí lớn tiếng nói. Không Tĩnh nhìn ông tựa như cho ông thêm dũng khí, ông đi trước mọi người, làm ra tư thế muốn mạnh mẽ đẩy cửa vào trong.

Không Tĩnh ngăn ông lại, làm ra một dấu tay yên lặng. Mọi người ngừng thở, mơ hồ có thể nghe được bên trong truyền ra một vài tiếng run

rầy nho nhỏ, hình như có người đi về phía cửa phòng.

Âm thanh kia rất nhỏ, nhưng mỗi một tiếng đều giống như nện vào lòng người. Mỗi người đều trợn to hai mắt, nhìn chăm chăm cánh cửa phòng màu đen.

Một tiếng "cạch" khê vang lên, cửa nhẹ nhàng mở ra, khe cửa giống như miệng quái vật từ từ mở ra, Không Tĩnh, Thuận Trí đứng ở trước mặt cũng không tự chủ lui về phía sau nửa bước.

Một bóng đen dán lên cánh cửa, khi ánh sáng của tuyết chiếu vào mặt anh thì lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Cái bóng màu đen chính là La Phi, hiện tại anh đứng ở cửa, có vẻ hơi mệt mỏi, một cái nhìn qua làm cho người ta có loại cảm giác không được nghỉ ngơi tốt.

"Gọi tôi có chuyện gì sao?" Anh dùng một ánh mắt kỳ quái nhìn Không Tĩnh, hình như anh cũng không phải đang hỏi chuyện, mà nghĩ nên nói cho đối phương biết cái gì?

"Quý không đầu kia lại xuất hiện!" Không Tĩnh có chút nghi ngờ nhìn La Phi, sau đó lại liếc hai mắt nhìn vào trong phòng.

La Phi không hề lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, tiếp tục hỏi: "Ông trông thấy rồi hả?"

"Không có." Không Tĩnh ngần ra, giải thích, "Nhưng ông ấy và rất nhiều người ở đây nhìn thấy." Lời nói của Không Tĩnh đưa tới sự phụ họa của tất cả hòa thượng, Thuận Trí càng không cố kỵ gì lắm bậm một câu: "Cuối cùng vẫn là tôi nhìn thấy cái tên kia giống như đang chạy vào căn phòng này."

"Thật sao?" La Phi trầm ngâm chốc lát, mặt không biến sắc nói, "Rất có thể là các người nhìn lầm rồi."

Thuận Trí có chút không khuất phục duỗi duỗi cổ, còn muốn nói tiếp những lời gì đó, Không Tĩnh đột nhiên đưa tay ngăn ông ta lại: "Thầy tin tưởng lời sở trưởng La nói, nhất định là các con nhìn lầm rồi."

Suy nghĩ của Không Tĩnh đột nhiên chuyển biến khiến cho các hòa thượng dưới tay ông có chút mù mờ, ngay cả La Phi cũng kinh ngạc nhú chân mày.

"Các người cũng trở về đi, thầy còn có lời muốn nói với sở trưởng La." Sắc mặt Không Tĩnh có chút nặng nề, giọng nói không cho cãi lại.

Các hòa thượng khác bất đắc dĩ nhìn nhau một chút, sau khi do dự một chút, rốt cuộc vẫn là ai về phòng nấy. Thuận Trí đi không xa, lại có chút không yên tâm quay đầu lại: "Trụ trì..."

"Trở về đi thôi." Không Tĩnh nhìn về phía ông kiên quyết phất tay áo, "Cùng sống trong nhà, có ai không rõ xuất hiện gì sao."

Khi tất cả những người khác đã rời đi, trong sân trước chỉ còn lại một mình La Phi và Không Tĩnh, không khí yên lặng khiến người ta hít thở không thông.

"Thế nào? Thầy phát hiện ra cái gì?" La Phi lên tiếng trước tiên, phát vỡ yên lặng.

Không Tĩnh nhìn La Phi, sợ hãi vẫn che giấu cuối cùng cũng lộ ra khỏi ánh mắt của ông.

"Sở trưởng La, phòng của con có gương, con đi vào soi gương thử đi." Ông run giọng nói.

La Phi bỗng dừng sững sốt: "Ý của thầy là sao?"

"Con... đôi mắt của con..."

"Mắt?" La Phi đột nhiên ý thức được cái gì, trong lòng "lộp bộp".

Không Tĩnh bi ai lắc đầu: "Chính con nhìn một chút đi."

Trái tim La Phi cuồn loạn, anh dùng sức khống chế tâm tình của mình, trở lại bên trong nhà mở đèn sáng, sau đó anh hai ba bước vọt tới chiếc gương ở đầu giường, nhìn mặt mình ở trong đó.

Nó giống như suy đoán của anh, trong gương xuất hiện một đôi mắt vẫn vẹn tia máu, ánh mắt kia đỏ bừng, dưới ngọn đèn mờ mờ, giống như là quý quái.

La Phi dùng tay chống lên mép bàn, thân thể bởi vì kích động mà khê run, anh biết rõ đây đối với mình có ý nghĩa như thế nào!

Không Tĩnh mờ mịt luống cuống đứng ngoài cửa một lúc lâu, tình nghĩa cùng chung mối thù hai ngày qua chiến thắng sự sợ hãi trong lòng ông. Ông di chuyển bước chân, chuẩn bị đi vào trong nhà.

"Đừng vào!" La Phi chú ý tới cử động của ông, xoay đầu quát bảo dừng lại.

Không Tĩnh bị vẻ mặt nghiêm trọng của La Phi làm cho khiếp sợ rồi, ông dừng bước lại, nhưng vẫn không nhịn được nói: "Rốt cuộc đây là như thế nào? Ác ma kia..."

"Thuận Bình nói không sai." La Phi cười khở một cái, "Ác ma kia tới tìm tôi, kể tiếp nó cũng sẽ đi tìm ông."

Đến La Phi cũng nói ra lời như vậy, Không Tĩnh không khỏi hoảng sợ trợn to hai mắt, tuyệt vọng và cảm giác bất lực giống như nước lạnh tưới

lên đầu ông.

"Vậy chúng ta nên làm gì? Thật không có biện pháp đối phó nó sao?"
Không Tĩnh thì thào nói.

"Biện pháp nhất định là có." La Phi nhìn mình trong gương, trong mắt lóe lên một tia mê man, "Nhưng đến tột cùng nên làm như thế nào đây?"

Biện pháp thì có đấy! Không Tĩnh lắng nghe đến lời này, trong lòng không ngừng vui vẻ. Ông dùng ánh mắt mong đợi nhìn La Phi, không biết tại sao, cho dù tình hình đi tới nước này (Chuyện quý dị trùng trùng điệp điệp, đến La Phi cũng tự mình lọt vào quan hệ dây dưa với 'Ác ma'), nhưng ông vẫn có một sự lệ thuộc mãnh liệt vào người con trai này: Chỉ cần La Phi không tuyệt vọng, chuyện kia lập tức có khả năng xoay chuyển.

Dưới cái sự khích lệ của lòng tin, Không Tĩnh sinh ra một loại ý thức trách nhiệm: "Sở trưởng La, hiện tại thầy cần làm những gì?"

"Không chế cảm xúc của các hòa thượng kia, chờ cứu viện." La Phi khoát khoát tay. "Bây giờ thầy trở về đi, để cho con yên tĩnh vừa suy nghĩ vừa nghỉ ngơi."

Không Tĩnh gật đầu một cái, lặng lẽ quan sát La Phi trong chốc lát, xoay người rời đi. La Phi nói rất đơn giản, nhưng Không Tĩnh biết rõ nặng nhẹ trong đó. Nếu như tình thế tiếp tục chuyển biến ác độc, tinh thần đang ở biên giới sắp hỏng của các hòa thượng sẽ mất khống chế, đến lúc đó hậu quả không thể nào tưởng tượng nổi. Ông làm trụ trì, bất luận như thế nào cũng phải chịu trách nhiệm.

Lúc này, Không Tĩnh thậm chí có chút hoài niệm về Thuận Bình, nếu như ông ta ở đây, trong lòng mình cũng sẽ vững chắc nhiều lắm. Nhưng nghĩ đến cái chết kinh khủng của Thuận Bình, trái tim Không Tĩnh không nhìn được lại co rúc một cái mạnh mẽ: Khó nói rồi mình cũng sẽ gặp kết quả giống như vậy!

Sau khi Không Tĩnh đi, La Phi đóng cửa phòng lại, sau đó đi đến ngồi xuống giường. Trước đây không lâu, anh còn đang vì một phát hiện của mình mà âm thầm mừng rỡ, nhưng biến cố đột nhiên xuất hiện khiến cho trong phút chốc anh lọt vào nguy cơ to lớn. Hơn nữa có thể đoán được, tràng nguy cơ này chắc chắn dùng tốc độ càng lúc càng nhanh cuốn lấy cả chùa. Từ khi xảy ra vụ án đến nay, có thể mình không thể đợi được giây phút cứu viện đến rồi.

Cho nên phải tự cứu!

Nhưng làm thế nào mới có thể tự cứu mình? Cho tới bây giờ, La Phi cơ hồ đã biết rõ trên núi xảy ra đủ loại chuyện lạ. Ác ma, quỷ không đầu, gần như đã hiện nguyên hình trước mặt anh, nhưng làm như thế nào để đánh lui bọn họ, La Phi vẫn không biết gì cả.

Mà lúc này hình như ác ma cũng ý thức được điểm này, đang không chút kiên kỵ nào phát động công kích về phía La Phi. La Phi đối mặt với công kích như vậy không hề có năng lực chống cự, thân thể anh từ từ trở nên suy yếu, ý thức và năng lực suy tính cũng theo đó mà trôi đi. Xem ra, khả năng anh có thể xoay chuyển tình thế cũng càng ngày càng ít đi.

Dưới tình huống này, đảm bảo nghỉ ngơi, bảo tồn thể lực có lẽ là phương pháp đối đầu với ác ma thực tế nhất. La Phi ngã xuống giường, mờ mịt ngủ thiếp.

Cái giấc ngủ này thẳng đến khi sắc trời sáng choang, cho đến khi có âm thanh ầm ầm đánh thức La Phi. Sau khi khôi phục lại tỉnh táo, cảm nhận đầu tiên của La Phi chính là mặt mình sưng phù gay gắt, cặp mắt càng thêm khô khốc khó chịu. Anh dùng tay nhẹ nhàng dụi dụi nơi khóe mắt, một loại cảm giác ẩm ướt truyền tới lòng bàn tay.

Trái tim La Phi chột lạnh, cầm bàn tay đưa đến trước mắt, phía trên kia có chút máu đỏ thẫm bắt mắt, rõ ràng là vết máu mới!

Lúc này bên ngoài lại nổi lên một trận huyên náo, đi thẳng một đường tới cửa phòng mình, La Phi mơ hồ nghe được giọng nói Không Tĩnh xen lẫn bên trong: "Mọi người bình tĩnh một chút, nghe tôi, không nên kích động..."

Vậy mà lời khuyên của ông hiển nhiên không đưa đến bao nhiêu tác dụng, Thuận Trí la hét tiếp lời: "Tĩnh táo? Tĩnh táo đi, mọi chuyện cũng lập tức xong rồi, nhất định phải tìm ra được biện pháp!"

Theo tiếng động vang lên, cửa phòng bị ai đó thô lỗ đẩy ra, Thuận Trí cướp vị trí xông vào nhà đầu tiên, có hai hòa thượng trẻ tuổi khác đi theo phía sau ông, đều là vẻ mặt bên sườn căng bên gãy gọng.

La Phi ngồi dậy, nhìn mấy vị khách không mời mà xông vào phòng mình.

Thuận Trí thấy cảnh tượng kinh người của La Phi, bỗng dừng sửng sốt: "Sở trưởng La, cậu thế nào vậy..." Ngay sau đó ông xoay người, nhìn về phía ngoài cửa nói: "Trụ trì, đến sở trưởng La cũng như vậy, có thể đợi thêm sao?!"

Không Tĩnh vội vàng hấp tấp chen vào nhà, bất đắc dĩ nhìn La Phi: "Thầy thật sự không khống chế nổi... Thuận Hòa chết rồi, còn ba hòa thượng có mặt khác hiện tại cũng giống như con..."

"Tới thật vui vẻ..." La Phi tựa hồ đang lầm bầm lâu bầu, sau đó anh giùng giảng đứng lên, nhìn thẳng đám người Thuận Trí: "Bây giờ các người muốn như thế nào?"

Thuận Trí cũng không còn sức để ý đến La Phi, ánh mắt anh quét một vòng trong phòng, cuối cùng dừng lại ở góc tường.

"Ở chỗ này!" Ông hưng phấn hét lên một tiếng, xông tới chỗ 'thảo dược không đầu' chất đống, ôm tất cả lên.

"Chính là cái này gieo họa! Mau đốt nó!" Những hòa thượng đứng xem rối rít phụ họa.

La Phi giờ mới hiểu được, thì ra là bọn họ tin vào câu chuyện trong truyền thuyết, đem những 'thảo dược không đầu' này trở thành thủ phạm, cho nên mới đi thẳng tới nơi này tìm kiếm.

Thuận Trí tìm được mục tiêu, không dừng lại nữa, ôm đống 'Thảo dược không đầu' kia đi ra bên ngoài phòng, các hòa thượng khác cũng lập tức giải tán theo ông ta. Trong phòng chỉ còn lại hai người Không Tĩnh và La Phi.

Mặc dù đã vô cùng suy yếu, nhưng hai chân La Phi vẫn gặp khó khăn khi di chuyển, đi về phía cửa.

Không Tĩnh tiến lên vịn anh: "Sở trưởng La..."

La Phi chú ý tới lúc này trong mắt Không Tĩnh cũng hiện đầy tia máu, đầu tiên anh sững sờ, sau đó cười khổ một tiếng: "Chúng ta cùng đi ra ngoài xem một chút đi."

Hai người dìu dắt nhau đi tới sân sau, mười vị hòa thượng làm thành một vòng tròn, ở giữa là Không Vong, Hồ Tuấn Khải, Thuận Bình, Thuận Đức và thi thể Thuận Hòa mới vừa chết đi, Thuận Trí mang theo tầm hai ba người đi vào nhà bếp lấy củi và rơm rạ ra chất đống rồi đốt lên.

La Phi lập tức hiểu ý đồ của bọn họ, dùng hết sức tiến lên muốn ngăn cản: "Không thể... không thể đốt thi thể, các người đang hủy hoại chứng cứ!"

Các hòa thượng đã sớm mất đi lý trí đâu còn có thể nghe loạt lời nói như vậy? Có mấy người xoay đầu lại, dùng một loại ánh mắt căm hận xen lẫn với đồng tình kỳ quái nhìn La Phi.

Trong lúc bất chợt La Phi hiểu thứ ánh mắt này hàm nghĩa gì, ở trong mắt bọn họ, mình thật ra thì cũng như những thi thể kia không xê xích bao nhiêu. Chỉ chờ vừa dứt, anh sẽ bị hành hình trên kệ lửa đơn sơ.

Trong lòng La Phi dâng lên một trận bi thương, một loại tuyệt vọng chưa bao giờ có bao phủ toàn bộ cơ thể anh. Anh làm thế nào cũng không nghĩ đến, cũng sẽ không tin tưởng mình lại nghênh đón kết quả như thế này ở trên núi, vậy mà thực tế tàn khốc bày ra trước mắt của anh, anh còn có cơ hội cứu vãn sao?

Tâm mắt của anh đã dần dần mơ hồ, suy nghĩ cũng biến thành gian nan, anh đang truy tìm một đáp án, ở nơi nào?

Trong lúc hoảng hốt, anh nhìn thấy giữa trung tâm vòng tròn dâng lên một ánh lửa, các hòa thượng đang dùng phương pháp nguyên thủy nhất đấu tranh lần cuối cùng với 'Ác ma' thần bí.

Thuận Trí đi tới bên cạnh đồng lửa, đem từng lá 'Thảo dược không đầu' kia thả vào trong làm cho ngọn lửa bùng nổ.

Một cỗ mùi hương kỳ quái tán ra!

HUNG HỌA

Chu Hạo Huy

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Năm 1955 Thành phố Long Châu vào giữa mùa hè. Thời tiết quá trưa cực kỳ nóng bức, trên con đường vắng vẻ tiêu điều, không có mấy người qua lại. Một người đàn ông hơn 30 tuổi lững thững tạt vào lùm cây ven đường. Dáng người hảnh không cao, nhưng sống lưng lại thẳng tắp rắn rỏi, y phục chỉnh tề, mặc dù mặt lộ nét bơ phờ, nhưng đôi mắt lấp lánh sáng ngời. Hảnh vác một bộ bảng vẽ, lúc ra khỏi lùm cây, hảnh liền nâng bảng vẽ lên đầu che ánh nắng gay gắt, ánh mắt hảnh luôn nhìn chăm chú về phía trước. Phía trước cách đó không xa dưới tán cây hòe, một bé trai khoảng 10 tuổi đang ngồi, quần áo nó lam lũ, toàn thân cáu bẩn, vừa nhìn đã biết là một đứa ăn xin lang thang đầu đường xó chợ. Trước khi người đàn ông đến, nó vẫn cúi đầu khóc suốt. Nằm bên cạnh nó là một con chó đốm nhỏ vừa chết không lâu, đây chính là nguyên nhân làm nó khóc. Có lẽ khóc đã mệt, hoặc có lẽ là do khí chất của người đàn ông đã thu hút sự chú ý của nó, tóm lại là khi người đàn ông đi ngang qua, thẳng bé ngẩng đầu lên, ngược đôi mắt nhòa lệ nhìn đối phương. Người đàn ông nhạy cảm tóm được ánh mắt này, hảnh xoay đầu lại, đối mặt với bé trai. Giống như số mệnh đã định sẵn, có thứ gì đó không nói nên lời trong mắt bé trai đã khiến hảnh rung động, hảnh ngừng bước, đi tới trước mặt bé trai, từ đó về sau bắt đầu một chuỗi ân oán kéo dài mấy chục năm. "Bé con, sao cháu lại khóc?" Hảnh đầy quan tâm hỏi. Bé trai hơi e dè cựa cuội người: "Chó của con. . . Chó của con chết rồi. . .". "À." Người đàn ông ngồi xổm xuống, dùng tay chạm vào thi thể chú chó, đây là một con chó đốm trắng đen tầm năm sáu tuổi, dáng vẻ rất đáng yêu, nhìn ánh mắt giống như không muốn rời xa của thẳng bé, đây có lẽ là người bạn cuối cùng của nó trên thế giới này. Người đàn ông cúi đầu trầm ngâm một lát, giống như đang cân nhắc đưa ra quyết định. "Con đi theo ta, ta có

thể làm cho con chó của con sống lại." Nói xong, người đàn ông cứ thế đứng dậy rời đi. Thăng bé nhìn theo bóng lưng của người đàn ông, mắt ngấn lệ, do dự chốc lát, sau đó nó ôm thi thể con chó, đi theo sau người đàn ông. Người đàn ông nghiêng mắt liếc về phía sau, trên mặt lộ ra nét cười đắc ý, chân cũng không chậm lại chút nào. Cứ thế đi một mạch hơn 20 phút, hai người băng qua đường, đi vào hẻm nhỏ, cuối cùng đi tới trước một căn nhà dưới vòm cây xanh. Người đàn ông vào nhà lấy chiếc ghế đẩu ra, sau đó ngồi xuống ngay cửa, thăng bé đứng cách hơn năm sáu thước, ánh mắt vừa chờ mong vừa sợ sệt nhìn hẩn. Người đàn ông bày xong bảng vẽ, cọ vẽ trong tay như những cánh bướm sặc sỡ nhảy nhót. Tại thời khắc này, hẩn hoàn toàn chìm đắm trong công việc của mình, ánh mắt hẩn chuyên chú là thế, bất kỳ tiếng động gì xung quanh, bất kỳ động tĩnh gì dường như cũng đã rơi vào trong không gian cách biệt với hẩn. Cuối cùng, hẩn kết thúc màn vũ đạo trên bảng vẽ, quay trở lại với thế giới hiện thực. Thăng bé kia lúc này đã có chút nghi hoặc và sốt ruột, nhưng lại không cam lòng rời đi. Người đàn ông cười cười, vẫy tay với thăng bé: "Con qua đây." Thăng bé chần chừ đi lại gần, người đàn ông chuyển bảng vẽ qua, một con chó đốm rất sống động xuất hiện trước mắt nó. Thăng bé mở to hai mắt, con chó trên bức tranh kia hai mắt trông mong, lỗ tai rũ xuống, lúc lắc đuôi, như muốn nhảy ra khỏi bức tranh. Nó nhìn không được vươn tay tới, định vuốt ve lông trên người con chó kia. Người đàn ông đột nhiên kéo bức tranh từ trên bảng vẽ xuống, sau đó giơ ra trước mặt bé trai, thoáng mắt đã xé tan thành trăm ngàn mảnh nhỏ. Thăng bé kinh ngạc nhìn hẩn, vẻ mừng rỡ vừa nãy thoáng chốc biến mất tăm, nước mắt lại bắt đầu đảo quanh trong vành mắt nó. "Muốn con chó như vậy không?" Người đàn ông hỏi. Bé trai vội vàng gật đầu. Người đàn ông khẽ cười, nhét bút vẽ và cọ vẽ trong tay vào tay bé trai, sau đó cứ thế bỏ đi. Khoảng chừng ba giờ sau, người đàn ông đón con gái từ nhà trẻ về. Khi hai cha con đi tới trước cửa nhà, thăng bé kia đang quỳ rạp trên đất, xung quanh nó phủ kín giấy vẽ, trên mỗi một tờ giấy đều có một chú chó với nét vẽ non nớt, còn nó vẫn đang tiếp tục vẽ. "Ba ơi, ở đó có một đĩa ăn mỳ." Bé gái kéo vạt áo người đàn ông nói. "Không, nó không phải ăn mỳ." Người đàn ông nhìn giấy vẽ đầy đất, ánh mắt lộ ra vẻ

hưng phấn khó che giấu: "Sau này nó sẽ là đồ đệ của ba." Người đàn ông trung niên này là Ngô Kiện Phi, lúc này hẳn đang ở thời kỳ đỉnh cao nhất của nghệ thuật. Trong khoảnh khắc đối mặt với bé trai đó, hẳn đã cảm giác được linh khí chớp động trong mắt đối phương. Chú chó trên những bức tranh này đã chứng minh phán đoán của hẳn, thằng bé tính cách cứng cỏi ngoan cường này đã khiến hẳn cảm nhận đây là một tài năng khó có thể tìm thấy. Thằng bé vẽ đến say mê, mãi đến khi hai cha con Ngô Kiện Phi đi tới trước mặt nó, nó cũng chưa phát giác. "Con chó này chết rồi sao? Nó đáng thương quá." Cô bé nhìn thấy con chó đốm nằm trên mặt đất. Tiếng trẻ con như chuông bạc truyền tới tai thằng bé, nó ngẩng đầu lên, lần đầu tiên trong đời nó nhìn thấy Ngô Yến Hoa. Ngô Yến Hoa mặc một chiếc váy đầm màu trắng, tôn thêm da thịt mềm mịn của cô bé, đáng yêu như một con búp bê. Thằng bé ngơ ngác ngẩng đầu nhìn cô, cảm giác đối phương là một thiên thần đến từ thế giới khác. Trước khi gặp cha con Ngô Kiện Phi, thằng bé đã lang thang phiêu bạt rất lâu, nó đã quen với cuộc sống như thế, chưa từng nghĩ sẽ ở lại chỗ nào. Nhưng hiện giờ, có ai đánh cũng không thể đuổi nó đi được nữa, nó vĩnh viễn không muốn rời khỏi cô bé này. Ngô Kiện Phi đang trong hưng phấn không nhìn ra nội tâm biến hóa của thằng bé. Khi hẳn yêu cầu nó bái sư, thằng bé vui vẻ đồng ý, điều này khiến hẳn cũng vô cùng hưng phấn, hẳn càng cho rằng giữa mình và thằng bé có duyên phận nào đó không bình thường. Từ đó về sau thằng bé tên Hồ Tuấn Khải này liền trở thành một thành viên trong gia đình họ. Mặc kệ ban đầu nó ở lại vì mục đích gì, về sau nó quả thật đã say mê nghệ thuật hội họa đồng thời cũng cho thấy thiên phú hơn người. Dưới sự chỉ điểm của Ngô Kiện Phi, kỹ thuật vẽ của nó cũng tiến bộ vượt bậc, nhanh chóng gia nhập vào giới nghệ thuật. Xét từ góc độ nào đó, Ngô Kiện Phi cũng không phải một người dễ sống. Lạnh lùng, cứng rắn đều là khuyết điểm trong tính cách của hẳn, nhưng hẳn sống với Hồ Tuấn Khải lại rất ổn. Có lẽ vì lang thang từ nhỏ, bị quá nhiều tủi cực, Hồ Tuấn Khải đã sớm học được cách giấu tính cách trong lòng. Ngô Kiện Phi quở mắng nó, nó đều có thể thản nhiên nhận, có lý thì nó nghe, vô lý thì nó cũng không cãi gì. Cứ thế, tính cách của hai người đã vô cùng ăn ý, hòa hợp. Đối với Ngô Yến Hoa mà nói, Hồ Tuấn

Khải là một đứa bạn chơi rất vui. Việc phải phiêu bạt nhiều giúp nó nắm giữ rất nhiều kỹ năng sinh tồn thú vị. Nó hiểu biết về động vật, biết côn trùng nào có thể ăn, ăn như thế nào, khi ấy đó là một bản lĩnh có thể khiến trẻ con cực kỳ say. Chẳng bao lâu sau, hai đứa đã trở thành bạn thân như hình với bóng, tình cảm thuần khiết cũng càng ngày càng tăng. Kỹ thuật vẽ tranh của Hồ Tuấn Khải sau khi đạt tới tiêu chuẩn nhất định, thì không còn cần Ngô Kiện Phi lo lắng chỉ bảo nữa. Vì vậy Ngô Kiện Phi lại lần lượt thu thêm hai đồ đệ: Trương Bản và Trần Kiện. Vì đã có Hồ Tuấn Khải cho nên ban đầu Ngô Kiện Phi cũng kỳ vọng ở hai đồ đệ này rất nhiều, song điều khiến người ta tiếc nuối chính là, thiên phú của họ về mặt nghệ thuật kém xa Hồ Tuấn Khải. Thất vọng quá nhiều, Ngô Kiện Phi lộ bản tính khó chịu, hằn đánh chửi Trương Bản và Trần Kiện như cơm bữa, hai đứa trẻ giận mà không dám nói gì, thời gian dài trong lòng khó tránh khỏi hình thành oán hận. Hồ Tuấn Khải gánh trách nhiệm là huynh trưởng trong gia đình, mặc dù nhận được sự yêu thương của sư phụ, nhưng nó cũng không vì vậy mà dè dặt cười cợt hai sư đệ của mình. Với kỹ thuật vẽ của mình nó dành được sự tôn kính của Trương Bản và Trần Kiện, đồng thời với lòng quan tâm chân thành nó cũng dành luôn được lòng tin của hai người. Vì thế mặc dù thái độ đối xử của Ngô Kiện Phi với ba người khác nhau khiến Trương Bản và Trần Kiện vô cùng bất mãn, nhưng chúng không hề ghi hận trên đầu Hồ Tuấn Khải. Cuộc sống cứ thế ngày ngày trôi qua, đảo mắt đã đến năm 1960, Hồ Tuấn Khải đã trở thành một thiếu niên 15 tuổi. Lúc này kỹ thuật vẽ của Hồ Tuấn Khải đã chớm có xu thế tự phát triển thành một trường phái riêng. Ngô Kiện Phi đàm đạo với nó bây giờ không còn đơn thuần là quan hệ dạy và học tập, cảm giác giữa họ bây giờ là quan hệ cùng nghiên cứu về nghệ thuật, quan hệ giữa hai người cũng vì vậy mà ngày càng gần gũi hơn. Mùa hè năm ấy, họ thường thức trắng đêm trò chuyện, mệt mỏi thì cùng nhau ngủ. Thời gian dài, trong lòng Ngô Kiện Phi bắt đầu nảy sinh một chút biến hóa khác thường, loại biến hóa này có lẽ người thường khó mà có thể giải thích được. Ngô Kiện Phi từng có một người rất mực yêu thương, nhưng sau khi sinh Ngô Yến Hoa không lâu thì bà mắc bệnh qua đời. Thứ gì mất đi mãi mãi sẽ là thứ tốt đẹp nhất, ôm lòng vấn vương sâu nặng với vợ, từ đó

về sau Ngô Kiện Phi không hề tiếp xúc với người phụ nữ nào nữa. Mười mấy năm qua, hần độc thân một mình, lặng lẽ chịu đựng nỗi cô đơn dày vò, nó cũng là nguyên nhân chủ yếu tạo nên tính cách cổ quái về sau của hần. Bản năng cuối cùng nguyên thủy nhất của nhân loại là không chịu được áp lực, tâm lý cự tuyệt với phụ nữ khiến dự vọng của Ngô Kiện Phi manh nha sang hướng khác. Hần bắt đầu chú ý tới vóc dáng ngày càng cao lớn và khuôn mặt thanh tú của Hồ Tuấn Khải, mỗi giao thiệp không khoảng cách về tâm hồn cộng thêm tiếp xúc thường xuyên về mặt thân thể, thành loại xúc tác trong quá trình nảy sinh dự vọng này. Cuối cùng, vào một đêm hè khô hanh, dự vọng của Ngô Kiện Phi đã phá tan trói buộc lý trí. Hồ Tuấn Khải ngây thơ mơ hồ, bối rối tiếp nhận tất cả, từ đó về sau, quan hệ giữa hai thầy trò tiến vào một cục diện mới. Phải nói, ban đầu Hồ Tuấn Khải cũng không quá đả kích mối quan hệ như vậy, từ nhỏ đã mất đi sự quan tâm của người thân, gã vốn cũng có một cảm giác lưu luyến và cảm kích sâu nặng với Ngô Kiện Phi. Dưới thứ cảm giác dẫn dắt sai lầm đó, loại tình cảm này rất tự nhiên tiếp tục phát triển theo phương hướng khác với trạng thái bình thường. Cứ thế hai ba năm lại trôi qua, tâm trí của Hồ Tuấn Khải dần chín chắn, bắt đầu ý thức được sự hoang đường của loại quan hệ này. Cùng lúc đó, một loại tình cảm khác bắt đầu xâm nhập cuộc sống của gã, một loại tình cảm mà bất kỳ thanh xuân niên thiếu nào cũng không thể kháng cự. Ngô Yến Hoa lúc này đã trở mã thành một thiếu nữ xinh đẹp, khuôn mặt tú lệ tuyệt trần kia cùng với khí chất cổ điển bầm sinh đường như khiến cho tất cả mọi chàng trai từng gặp cô đều si mê. Nhưng những anh chàng này chắc chắn rất đau lòng, trong lòng cô, ngoại trừ Hồ Tuấn Khải sớm chiều làm bạn, thanh mai trúc mã, đã không còn chứa được bất kỳ kẻ nào nữa. Hồ Tuấn Khải đang ở tuổi mới dậy thì, mà Ngô Yến Hoa từ trước tới nay luôn là thiên thần trong lòng gã, tình cảm của gã không thể ngăn được cứ thế ngã về phía Ngô Yến Hoa. Gã bắt đầu có ý thức giữ khoảng cách với Ngô Kiện Phi, theo đuổi cuộc sống tương lai bình thường mà đẹp đẽ của mình. Ngô Kiện Phi đã cảm thấy được sự thay đổi của Hồ Tuấn Khải, hần cũng ý thức được theo sự trưởng thành của đối phương, mình đã không còn khả năng khống chế gã như trước nữa. Đồng thời bản

thân Ngô Kiện Phi đối với loại quan hệ này giữa hai người cũng có cảm giác vô cùng áy náy, vì vậy, hắn cũng chấp nhận thay đổi này, chỉ hy vọng chuyện này có thể vĩnh viễn được che đậy. Tình cảm giữa Hồ Tuấn Khải và Ngô Yến Hoa càng lúc càng nồng, chẳng mấy chốc đã đạt tới cảnh giới sinh tử khó phân. Chẳng qua Hồ Tuấn Khải vẫn còn có chút e dè với Ngô Kiện Phi, tình cảm qua lại giữa y và Ngô Yến Hoa vẫn luôn phát triển sau lưng sự phụ. Nhưng càng như vậy, tình cảm giữa hai người lại càng ngọt ngào, thăm thiết. Rốt cuộc có một ngày, cô con gái nhin không được thổ lộ hết tình cảm trong lòng cho cha mình. Ngô Kiện Phi trước giờ vẫn bị che mắt mờ hồ hoàng hốt, với hắn mà nói, con gái là một khối ngọc thuần khiết quý giá nhất đời hắn, hắn thật sự không thể nào chấp nhận được Ngô Yến Hoa lại chen vào giữa tình cảm hai người họ, với hắn mà nói, đó chẳng khác gì một loại hành vi hoang đường đến mức gần như loạn luân. Ngô Kiện Phi lập tức nghiêm cấm con gái qua lại với Hồ Tuấn Khải, Ngô Yến Hoa vô cùng đau lòng. Đối với cô mà nói, lời cha không thể cãi, mặc dù không biết rõ lý do, nhưng cô vẫn đau đớn cắt đứt tình cảm với Hồ Tuấn Khải. Hồ Tuấn Khải vẫn giống như khi còn bé, lẳng lặng chấp nhận tất cả, không có bất kỳ lời biện bạch hay chống đối nào. Trong cuộc sống của gã, Ngô Yến Hoa quan trọng hơn tất cả, gã sẽ không đối đầu vô nghĩa, nhưng trong lòng, gã cũng tuyệt đối không từ bỏ. Dưới bầu không khí khó xử và áp lực này, giữa ba người vẫn duy trì mối quan hệ lạ lùng đó, mãi đến khoảng thời gian đột biến kia, cân bằng đã bị phá vỡ. Vốn từng giữ vị trí uy nghiêm tuyệt đối Ngô Kiện Phi thoảng cái đã mất đi tất cả, hắn bị giam vào chuồng bò, thành tù nhân của nhóm tiểu tướng cách mạng. Trương Bản và Trần Kiện từng chịu đủ oán hận đã đợi được cơ hội phát tiết, tâm lý trả thù trẻ con và hoàn cảnh xã hội méo mó đã tạm thời biến chúng thành ma quỷ, chúng dùng đủ loại phương thức hành hạ Ngô Kiện Phi, oán hận tích tụ mấy năm dường như đều bộc phát vào giờ khắc này. Thế nhưng may mà chúng vẫn còn ít nhiều e ngại Ngô Yến Hoa và Hồ Tuấn Khải, nếu không tình cảnh của Ngô Kiện Phi e rằng còn có thể bi thảm hơn nhiều. Đã không còn Ngô Kiện Phi quản thúc, tình cảm Ngô Yến Hoa và Hồ Tuấn Khải lại nhanh chóng quay về đỉnh điểm nồng nàn. Vào một buổi tối tháng một lất

phất mưa bụi, Hồ Tuấn Khải nắm tay Ngô Yến Hoa, lần đầu tiên chính thức cầu hôn người yêu."Gả cho anh nhé?" Gã nói: "Cùng anh đi hết cuộc đời này, anh sẽ mãi mãi đối xử tốt với em."Ngô Yến Hoa cắn môi hồi lâu, ngập ngừng nói: "Chỉ cần ba em đồng ý, em sẽ nhận lời anh."Hồ Tuấn Khải ôm Ngô Yến Hoa vào lòng, không nói gì nữa.Ngày hôm sau, Hồ Tuấn Khải đi đến chuồng bò nơi Ngô Kiện Phi bị giam giữ, nói ra thỉnh cầu chuyện hôn sự của mình và Ngô Yến Hoa.Mặc dù địa vị đã không còn như xưa, nhưng hoàn cảnh này chỉ khiến tính tình của Ngô Kiện Phi trong càng trở nên cứng rắn như bàn đá."Tuyệt đối không được." Lời nói ra chẳng hề chừa cho đối phương chút đường thương lượng: "Chỉ cần ta còn sống, các người đừng mơ tới được với nhau!"Hồ Tuấn Khải im lặng chốc lát, xoay người rời đi. Giống như trước đây, gã tạm thời không phản kháng, nhưng cũng không có nghĩa rằng gã đã từ bỏ.Ngô Yến Hoa cũng vô cùng thất vọng với câu trả lời của cha, nhưng trong lòng cô, cha vĩnh viễn là quan trọng nhất, cho dù phải chịu thống khổ lớn thế nào, cô cũng tuyệt đối không chống lại ý nguyện của cha, nhất là vào lúc này, khi cha đang chịu muôn vàn gian khổ.Theo suốt thời gian cách mạng kéo dài, Ngô Kiện Phi càng lúc càng khổ hơn. Tính cách cương nghị của hẳn khi đối mặt với đủ loại nhục hình cũng không lộ mấy may se sợ khiến đám tiểu tướng cách mạng vô cùng căm tức, chúng xếp Ngô Kiện Phi vào điển hình của "bè lũ ngoan cố", số lần và mức độ phê đấu cũng từ từ tăng dần. Nhiều lần như vậy, Ngô Kiện Phi đã vô cùng tiêu tụy, thể xác và tinh thần đã bị tàn phá đến cực độ.(Phê đấu: phê bình và đấu tố công khai tội lỗi của ai đó, dùng trong thời kỳ cách mạng văn hóa của Trung Quốc)Đối mặt với tình cảnh này, rốt cuộc Ngô Yến Hoa cũng chịu không nổi nữa, cô muốn giải cứu cha mình khỏi nỗi thống khổ. Chỉ dựa vào sức mình hiển nhiên không làm được, cô tìm đến Hồ Tuấn Khải, đây là người duy nhất cô có thể dựa vào lúc này.Hồ Tuấn Khải đồng ý thỉnh cầu của Ngô Yến Hoa, hai người cùng lập ra kế hoạch cứu Ngô Kiện Phi. Lợi dụng cơ hội tới phiên Hồ Tuấn Khải trực trông coi Ngô Kiện Phi sẽ triển khai hành động.Đó là một đêm trăng sáng vắng vặc. Hồ Tuấn Khải mang Ngô Kiện Phi ra khỏi chuồng bò, hai người đều chọn đường nhỏ hẻo lánh lặng lẽ chạy tới ngoại ô. Ở đó, hai cha con Ngô Kiện

Phi và Ngô Yến Hoa gặp mặt lần cuối. Đây là thời khắc chia tay đầy quyền luyến, cho dù quan hệ giữa ba người có đặc biệt dường nào, thì giữa họ cũng đều là những người thân thiết nhất của nhau. Cha con Ngô Kiện Phi sau khi hàn huyên tâm sự, rốt cuộc cũng tới thời khắc phải lệ tuôn từ biệt, theo như kế hoạch, tiếp đến Hồ Tuấn Khải sẽ đưa Ngô Kiện Phi đến vùng núi Nam Minh. Có điều lúc này dường như Ngô Yến Hoa dường như vẫn còn chưa nói hết, do dự mãi, rốt cuộc cô mới dám lên tiếng: "Ba à, con còn một việc. . . Muốn xin ba. . ." "Chuyện gì?" Ngô Kiện Phi nhìn dáng vẻ con gái muốn nói lại thôi, nhanh chóng hiểu được, ánh mắt hẩn đảo qua hai người, sau đó cương quyết lắc đầu: "Ta sẽ không đồng ý hôn sự của hai đứa, nếu hai đứa muốn nhân cơ hội này để uy hiếp ta, vậy bây giờ hai đứa hãy đưa ta về chuồng bò đi." Ngô Yến Hoa gục đầu xuống, nước mắt tủi thân vòng quanh khóe mắt. "Quên đi, việc này cứ thế, chờ sau này sự phụ về rồi nói sau." Hồ Tuấn Khải lạnh nhạt giảng hòa, sau đó hai cha con Ngô Kiện Phi liền ly biệt trong bầu không khí khó xử này. Hồ Tuấn Khải đưa Ngô Kiện Phi đi sâu vào núi, khi đó đường núi còn chưa được sửa sang, thôn xóm trong núi giống như bị vây trong tình thế ngăn cách với bên ngoài. Hồ Tuấn Khải thuở nhỏ lưu lạc từng làm phu khuân vác một khoảng thời gian, vì vậy khá quen thuộc với địa hình rừng núi. Đường núi gập ghềnh khó đi, cơ thể Ngô Kiện Phi lại vô cùng suy yếu, mặc dù dọc đường Hồ Tuấn Khải nửa kéo nửa vác giúp hẳn, nhưng sau một hai giờ, rõ ràng hẳn đã chịu không nổi, thở hồng hộc đòi nghỉ ngơi chốc lát. "Cố thêm chút nữa thôi." Hồ Tuấn Khải chỉ vào cách đó không xa, "Trên sườn núi phía trước có một sân phơi, tới đó rồi chúng ta sẽ nghỉ ngơi." Ngô Kiện Phi gật đầu, cắn răng chịu đựng, lại leo lên sáu bảy mươi thước nữa, rốt cuộc cũng đi tới chỗ sân phơi như lời Hồ Tuấn Khải nói. Lúc này hẳn đã quá sức mệt mỏi, đặt mông ngã ngồi xuống đất, không bao giờ muốn nhúc nhích nữa. Ở đây là vùng núi u tĩnh, ánh trăng mênh mang, ngẫu nhiên có gió nhẹ thổi qua, bóng cây xào xạc đầy ý vị. Hơi thở của Ngô Kiện Phi sau khi dần bình ổn trở lại, bị bầu không khí thanh nhã đạm bạc này hấp dẫn, không nhịn được hẳn đứng lên, đi tới bên vách núi nhìn xuống, chỉ thấy trong sơn cốc rậm rạp xanh tươi, một cảnh tượng tràn trề sức sống. "Đây là đâu, con biết

không?" Ngô Kiện Phi đầy hứng thú hỏi, "Cảnh sắc rất đẹp, sau này có thể đến hóng gió." Hồ Tuấn Khải im lặng chốc lát, giọng bình tĩnh nói: "Nơi đó gọi là 'Khe Tử Vong'." "Khe Tử Vong?" Ngô Kiện Phi nhíu mày, không thể hiểu một nơi nhìn qua đầy sức sống như thế này tại sao lại có một cái tên đáng sợ như vậy. Đường như đã bị địa danh quý dị này lây nhiễm, Ngô Kiện Phi chợt cảm thấy có chút bất an, sống lưng nổi lên cảm giác lạnh lẽo, hần xoay người, định lui về sân phơi. Hồ Tuấn Khải chẳng biết từ khi nào đã lảng lảng đi tới phía sau lưng hần, đang chiếu một loại ánh mắt kỳ lạ vào hần. Ngô Kiện Phi bất ngờ không kịp tránh, thoáng cái đã gần như mặt đối mặt với gã. Chỉ thấy hơi thở gã dồn dập, hai mắt trợn tròn, trên trán nổi gân xanh, trong đêm đen yên tĩnh, ánh mắt gã nhìn xuống Ngô Kiện Phi, khiến hần phải rùng mình. "Con sao thế?" Ngô Kiện Phi lo sợ hỏi. Hồ Tuấn Khải không trả lời, lại bước về phía trước một bước, ép Ngô Kiện Phi tới bên mép núi. Ngô Kiện Phi trong lòng hoang mang, ý thức được không ổn, nghiêng người định vòng qua bên người Hồ Tuấn Khải, thoát khỏi tình trạng nguy hiểm. Hồ Tuấn Khải đột ngột vươn tay, dùng sức đẩy Ngô Kiện Phi về hướng vách núi. Trọng tâm Ngô Kiện Phi chao đảo, một chân đã bước khỏi vách núi, hần kinh hãi, vô thức vươn tay, thuận thế bắt chặt được một cánh tay của Hồ Tuấn Khải. Hồ Tuấn Khải lão đảo, ngã sấp bên vách núi, còn Ngô Kiện Phi thì hoàn toàn mất đi điểm tựa, chỉ nhờ vào việc vào nắm chặt cánh tay Hồ Tuấn Khải thành tư thế treo bên ngoài vách núi mà chưa rơi xuống. "Mày làm gì thế!" Nỗi sợ hãi ban đầu của Ngô Kiện Phi đã hoàn toàn chuyển hóa thành phần nộ, hần trừng mắt với Hồ Tuấn Khải, khàn giọng chửi mắng. Bất luận hần có suy tính thế nào đi chăng nữa, cũng không thể ngờ một trong những người thân thiết nhất đời hần, Hồ Tuấn Khải lại có thể ra tay với hần như vậy! Hồ Tuấn Khải tránh né ánh mắt của đối phương, dùng tay tay điên cuồng cạy ngón tay Ngô Kiện Phi đang nắm chặt cánh tay kia của mình. "Ông còn sống, tôi và Yến Hoa sẽ không thể bên nhau. . Ông còn sống, tôi và Yến Hoa sẽ không thể bên nhau. . ." Gã dùng một giọng nói đáng sợ gần như nức nở lại giống như kêu gào lặp đi lặp lại hai câu này, giống như đang chống đỡ cho hành vi hiện giờ của gã, tất cả những chuyện khác, tất cả ân tình của hai thầy trò giờ phút này dường

như không hề tồn tại nữa. Trong nháy mắt, Ngô Kiện Phi đã hiển được tất cả. Trong lòng hấn nổi thất vọng, thống khổ và phần nộ đã vượt khỏi nỗi sợ hãi tử vong, sau khi cười khỗ, hấn tự thả lỏng tay. Hồ Tuấn Khải mơ hồ ngẩng đầu, nhìn thân hình Ngô Kiện Phi như lá cây rơi vào Khe Tử Vong tràn ngập sức sống tà ác, trong một khắc kia, ánh mắt Ngô Kiện Phi mãi mãi in trong đầu gã, loại phần nộ dâng trào này giống như mũi kiếm lạnh lẽo đâm vào tim gã, mãi đến hai mươi năm sau, mỗi khi nhớ lại ánh mắt này, gã đều có một loại cảm giác toàn thân đắm chìm trong lửa đỏ. Sau khi tất cả quay trở về với im lặng, Hồ Tuấn Khải trở lại sân phơi, tâm trạng gã phập phồng như sóng cả, bị một loại tình cảm phức tạp khó có thể nói hết quán lầy. Mơ hồ, sợ hãi, tội lỗi, thậm chí còn có cả chút hưng phấn. . . Từ từ bình ổn lại tâm trạng, Hồ Tuấn Khải bắt đầu suy nghĩ bước tiếp theo của kế hoạch. Kỳ thật gã đã sớm thu xếp từ lâu, đây là một phương án hoàn mỹ, hơn nữa cho tới tận bây giờ, tất cả mọi việc đều tiến hành vô cùng thuận lợi. Táng sáng ngày hôm sau, Hồ Tuấn Khải đi tới thôn Lâm Đông trong vùng núi, bỏ tiền thuê một phu khuân vác vác người xấp xỉ Ngô Kiện Phi. Y cho phu khuân vác ba tháng tiền công, sau đó đưa đối phương đến thôn Hoàng Gia còn sâu hơn trong vùng núi. Ở chỗ này, Hồ Tuấn Khải tìm được vợ chồng Hoàng Đức Minh thật thà phúc hậu, phó thác "sư phụ" mình cho họ, để họ lo ăn lo ở, chăm sóc tốt cho hấn. Hồ Tuấn Khải cho hai vợ chồng một lần ba tháng phí sinh hoạt, tiền thừa thì đưa hết cho "sư phụ" mình. Với phu khuân vác mà nói, quả thực không có công việc nào tốt hơn. Có nơi ăn chốn ở, chẳng cần lo lắng gì. Theo như ước định với Hồ Tuấn Khải, khi kỳ hạn ba tháng gần đến, công việc của hấn cũng kết thúc. Hấn chỉ cần lén thu dọn hành lý, rời khỏi thôn Hoàng Gia là được. Hồ Tuấn Khải sau khi sắp xếp xong tất cả, về tới thành phố Long Châu, Đối mặt với nỗi ngờ vực và truy vấn của đám tiêu tướng cách mạng, miệng y như sắt hàn, một chữ cũng không chịu nói. Ngô Yến Hoa tin rằng cha mình đã thoát hiểm, nhìn thấy Hồ Tuấn Khải vì thế mà chịu không ít uất ức, trong lòng càng cảm kích không muốn rời xa người này. Cuối cùng tới một ngày, hai người thề với nhau, mặc kệ sau này xảy ra bất kỳ tình huống gì, họ cũng không xa rời nữa. Sau khi khoảng thời gian kia trôi qua, Hồ Tuấn Khải và Ngô Yến Hoa

bắt đầu bàn bạc chuyện kết hôn. Ngô Yến Hoa chủ động đề xuất kết hôn trước, sau đó sẽ đón cha về. Hồ Tuấn Khải biết làm vậy không có ý nghĩa gì, nhưng nếu Ngô Yến Hoa có ý này, gã cũng thuận theo đồng ý. Sau khi cưới, hai người đến thôn Hoàng Gia tìm được vợ chồng Hoàng Đức Minh, như Hồ Tuấn Khải đã trù tính, hai vợ chồng chất phác nói cho họ biết "sư phụ" đã một mình bỏ đi từ lâu, không rõ tung tích. Ngô Yến Hoa mặc dù thất vọng, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, chân tướng sự thật dường như cứ bị che đậy mãi như thế. Nhưng Hồ Tuấn Khải không ngờ rằng: Rơi vào "Khe Tử Vong" nhưng Ngô Kiện Phi không hề mất mạng, mà phu khuân vác kia lại bất ngờ chết ngay trong nhà Hoàng Đức Minh.

HUNG HỌA

Chu Hạo Huy

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Tuyệt Cảnh Trùng Sinh

Nghe xong báo cáo kết quả điều tra bên ngoài của Chu Bình, La Phi nhắm mắt trầm tư. Thời điểm này cách thời gian anh được cứu trên núi đã gần một ngày, anh đang nằm trên giường bệnh, mặc dù vừa rồi hôn mê đã đánh một giấc đầy rồi, nhưng cơ thể nhìn qua vẫn còn yếu lắm.

Chu Bình lẳng lặng ngồi bên cạnh, dù hiện giờ trong đầu anh vẫn đầy nghi vấn với tình hình xảy ra trên núi vừa rồi, nhưng anh biết, trong lúc La Phi đang suy nghĩ, tốt nhất đừng cắt ngang mạch suy nghĩ của anh. Một lúc lâu sau, La Phi mở mắt, mỉm cười nhìn Chu Bình: "Kết quả điều tra của cậu rất chi tiết đồng thời cũng vô cùng có giá trị. Rất nhiều thứ khi ở trên núi tôi thể nghĩ ra, hiện giờ đều đã thông tỏ. Tôi nghĩ tôi đã có thể liên kết được chân tướng toàn bộ sự việc, để có thể kiến giải được toàn bộ câu chuyện rồi." "Vậy sao?" Chu Bình cũng khẽ cười, sau đó có chút đặc ý ngả người dựa vào lưng ghế: "Tôi rửa tai lắng nghe đây, chỉ có điều không biết anh chuẩn bị bắt đầu kể từ đâu đây?" "Tiếp tục từ phần kết câu chuyện mà cậu kể đi, bắt đầu từ khi Ngô Kiện Phi rơi vào 'Khe Tử Vong'." "Ừ." Chu Bình gật đầu: "Ngô Kiện Phi chưa chết. Hắn tới chùa Khô Mộc làm hòa thượng, pháp danh 'Không Vong', việc này tôi đã biết." "Khi ấy chính là đại sư Chính Minh của chùa Khô Mộc đã cứu hắn." La Phi bổ sung một câu, sau đó chuyển chủ đề: "Cậu lớn lên trong núi này, không biết đã từng nghe qua truyền thuyết liên quan đến 'Khe Tử Vong' không?" "Đương nhiên rồi, truyền thuyết này nhà nhà trong núi đều biết. Mặc dù cây cỏ, sinh vật trong 'Khe Tử Vong' bốn mùa tươi tốt, nhưng thôn dân trong núi lại không hề dám tiếp cận nơi đó. Khi tôi còn bé lúc không chịu nghe lời, người lớn còn thường mang nó ra để hù dọa tôi đấy, nói tôi mà quậy nữa, sẽ cho ác ma

trong 'Khe Tử Vong' đến bắt đi." Nói tới đây, Chu Bình cười ha ha: "Khi đó tôi cũng bị dọa sợ thật. Bây giờ ngẫm lại, 'Khe Tử Vong' gì gì ấy, đơn giản chỉ là có địa thế hiểm ác, hiểm có vết chân người, cho nên mới phát sinh những tin đồn thần bí này mà thôi. Không phải Ngô Kiện Phi cũng từ 'Khe Tử Vong' đi ra đó sao, cũng sống khỏe hơn 20 chục năm đó thôi?" Chu Bình vốn tưởng rằng La Phi sẽ đương nhiên ủng hộ quan điểm của mình, nhưng lời tiếp theo của đối phương lại vượt xa dự liệu của anh. "Tôi tin truyền thuyết về 'Khe Tử Vong' là có thật. Mặc dù Ngô Kiện Phi sống sót ra khỏi 'Khe Tử Vong', nhưng ác ma trong khe cũng đã bám vào trên người hắn, theo hắn tới chùa Khô Mộc. Chu Bình trợn trừng mắt nhìn La Phi, dường như không hiểu anh đang nói cái gì. La Phi khẽ cười, hỏi Chu Bình: "Cậu không đi lên cùng đội cứu viện, thế nhưng tình hình trên núi khi ấy có lẽ cậu cũng đã biết nhỉ?" "Biết chứ." Chu Bình gãi đầu: "Nghe nói rất nhiều người các anh chen chúc trong một căn phòng, hơn nữa trong phòng còn không biết là có thứ mùi gì đó, cực kỳ hăng." La Phi cúi người về phía trước, ra vẻ thần bí hạ giọng nói: "Khi ấy ở trong phòng, toàn bộ đều đã bị ác ma 'nhập'." Chu Bình thoáng run, trong mắt chợt lóe lên một tia sáng, tựa hồ đã hiểu ra cái gì đó: "Ác ma anh nói, chẳng lẽ là chỉ. . ." "Có thể làm cho toàn bộ người trong thòi lảng lạng mà ra đi, ác ma này, còn có thể là gì nữa đây?" "Đáp án này hiện giờ tôi có thể nói ra vô cùng đơn giản. Nhưng thời điểm đó quả thực tôi đã vô cùng loạn óc, đúng vào thời khắc sinh tử ngàn cân treo sợi tóc tôi mới tìm được nó." La Phi vuốt cằm, hồi tưởng lại hoàn cảnh nguy hiểm lúc ấy, vừa nhớ lại đã thấy sợ, song cũng có chút đặc ý vì tìm được đường sống từ cửa tử. Chu Bình bị câu nói của La Phi khơi dậy trí tò mò, phát tay nói: "Vậy anh đừng nói trước, kể lại chuyện đã xảy ra trên núi từ đầu cho tôi nghe, xem tôi có thể đoán ra kết quả không." La Phi gật đầu: "Tôi cũng đang có ý đó, chắc chắn cậu sẽ tìm được rất nhiều niềm vui thú trong câu chuyện này." Trong hai giờ kể tiếp, La Phi bắt đầu kể từ khi mình tới chùa Khô Mộc, hai ngày sau đó xảy ra đủ loại sự cố quý dị kể lại cho Chu Bình một lượt. Lúc này, Chu Bình đã sắm vai một thính giả đúng nghĩa. Lúc thì anh hồi hộp, căng thẳng, khi thì kinh ngạc, hoàn toàn chìm đắm vào bầu không khí lúc đó. Câu chuyện của La Phi kể đến đoạn cuối

cùng khi đám hòa thượng định châm lửa đốt xác thì ngưng hẳn, sau đó anh nghiêng đầu nhìn Chu Bình: "Có lẽ tôi chỉ nên kể cho cậu tới đây, sao? Bây giờ anh đã nghĩ ra manh mối chưa?" Chu Bình đáp: "Tạm thời còn chưa nghĩ ra bao nhiêu, nhưng có thể đoán ra người giết Trần Kiện và Ngô Kiện Phi chính là Hồ Tuấn Khải" La Phi nhíu mày, dường như có đôi chút kinh ngạc, song anh nhanh chóng hiểu được, cười nói: "Anh chỉ nghĩ đến điểm này, chúng tỏ lỗi suy nghĩ của anh và tôi khi ấy hoàn toàn không đi chung đường. Việc này cũng khó trách, dù sao thì anh cũng đã hiểu rõ ràng toàn bộ câu chuyện từng xảy ra, nên dễ có điều kiện để đưa ra suy luận vừa rồi. Hiện giờ mặc dù chúng ta còn chưa biết nội dung cụ thể của bức 'Hung Họa' kia, nhưng có thể khẳng định, Trần Kiện và Hồ Tuấn Khải qua bức tranh đã biết được thân phận thật sự của 'Không Vong'. Sau khi hoảng hốt, hai người đã thương lượng đối sách ở bên vách núi. Trần Kiện không biết bí mật trong đó, vô cùng áy náy chuyện vì cũ, nóng lòng được trùng phùng với sư phụ, Hồ Tuấn Khải khuyên can không được nên đã đẩy hẳn xuống vách núi. Sau đó, gã lợi dụng thời điểm đám hòa thượng xuống núi cứu người, lạng lẽ trốn về chùa, siết cổ chết Không Vong, rồi ngụy tạo thành treo cổ tự sát. Đây là suy luận của anh bây giờ đúng không?" Chu Bình gật đầu tỏ vẻ tán đồng. "Có điều khi ấy tôi không hề biết gì về mối quan hệ giữa đám người Không Vong và Hồ Tuấn Khải, đương nhiên không nghĩ ra việc này." La Phi nói tiếp: "Tôi có thể đưa ra kết luận giống anh, là từ một câu chuyện xảy ra sau đó rồi liên hệ quay ngược lại từng chút một. Chúng ta có thể phân chuyện Hồ Tuấn Khải mưu hại Trần Kiện thành hai nhánh, thứ anh điều tra được là nguyên nhân tạo ra chuyện này, còn tình hình tôi quan sát được ở trên núi lại là kết quả phát sinh về sau của chuyện đó. Vì phương hướng suy đoán khác nhau cho nên mặc dù cuối cùng tôi cũng từng bước đến được với kết quả nhưng lại trở thành điểm khởi đầu của anh, đây là nguyên nhân mà vừa rồi tôi cảm thấy có chút kỳ lạ." "Anh chỉ dựa vào sự việc xảy ra trên núi mà có thể suy đoán Hồ Tuấn Khải giết Trần Kiện và Không Vong?" Chu Bình nghiêm túc suy nghĩ chốc lát, sau đó bất đắc dĩ lắc đầu: "Thế thì tôi quả là chẳng thể nghĩ ra được gì. . ." "Thế cũng khó trách, dù sao bản thân anh cũng không tự mình trải qua chuyện này. Rất

nhiều sự việc xảy ra lúc đó cũng như hoàn cảnh thực tế, nếu chỉ dựa vào miêu tả của tôi thì anh khó có thể nắm bắt chuẩn xác, mà một vài linh cảm và ý tưởng đột phá lại thường lóe lên trong chớp mắt. Hiện giờ mà bắt anh ngồi nghĩ vẫn vợ thì thật sự là quạu khó rồi." Lần này La Phi càng nói càng khơi dậy lòng hiếu kỳ của Chu Bình, anh cười ha ha: "VẬY ĐI, anh đừng úp mở với tôi nữa, mau chóng nhàn nhàn nhả nhả kể cho tôi biết đi!" "ĐƯỢC THÔI, tôi sẽ hoàn toàn dựa theo suy nghĩ của tôi khi đó kể lại cho anh chuyện này, có lẽ trong lúc tôi kể anh có thể dần dần dung nạp." La Phi vừa nói vừa vuốt cằm, nơi đó đã mọc ra một lớp râu mép thật dày, suy nghĩ của anh lại trở về với buổi sáng sáu ngày trước đó. . ."Sau khi tôi lên núi, đầu tiên là biết được sự việc Trần Kiện rơi xuống vực. Thế nhưng cũng giống như anh, chuyện này tôi cũng chỉ được nghe thuật lại từ một phía, trong đó phần chi tiết nhất là nghe anh thuật lại lời của Trương Bản. Về sau tôi đã tiến hành thăm dò căn phòng nhỏ mà đám người Trần Kiện dừng chân. Thuận Đức đã giảng thuật cho tôi trải nghiệm thấy 'Quý Không Đầu' từng xuất hiện trong nhà, việc này khi ấy nghe có vẻ hoang đường nhưng trên thực tế, nó lại có ý nghĩa vô cùng quan trọng." "Là sao? Chẳng lẽ những điều này đều là thật?" Chu Bình gãi đầu, tỏ vẻ khó hiểu. "Chỉ có thể nói là những hiện tượng này đều là thật." La Phi trả lời mập mờ: "Bây giờ cậu chắc chắn không thể nghĩ ra được rốt cuộc là thế nào, tôi khi ấy cũng chẳng thể hiểu những chuyện này ra sao." "Quý Không Đầu' kia rốt cuộc là gì?" La Phi cười cười: "Bây giờ tôi còn chưa thể nói cho anh biết, anh cứ nghe tôi kể tiếp đã. Sau đó, tôi lần theo manh mối 'Hung Họa' này tìm được Không Vọng hòa thượng, chỉ có điều khi đó ông ta đã biến thành một cái xác. Đúng rồi, cái xác kia anh đã thấy chưa?" Chu Bình lắc đầu: "Chưa, thi thể này đã bị cách ly toàn bộ." "Đúng đúng đúng, phải như thế." La Phi gõ gõ ngón tay vào đầu mình: "Là do tôi đã dặn dò nhân viên cứu viện khi ở trên núi, anh xem, ngủ một giấc thì đã quên mất rồi." Chu Bình hiểu ra cười: "Nhưng mà anh yên tâm, chuyện anh dặn người khác sẽ không quên. 'Ác Ma' kia đã bị khống chế, báo cáo cũng sẽ có nhanh thôi." "Tốt lắm." La Phi vui vẻ tựa người vào đầu giường, tiếp tục nói: "Nhưng mà anh không nhìn thấy thi thể Không Vọng, đây đúng là một điều đáng tiếc. Từ cái xác kia,

anh có thể phát hiện ra rất nhiều thứ. Đầu tiên, rất dễ nhận ra khi còn sống hẳn từng bị thương nặng, nó đã tạo thành cổ tật khiến lưng hẳn bị còng nặng; Hơn nữa, trên thi thể hẳn có một thứ mùi kỳ dị nồng nặc." "Đó rốt cuộc là mùi gì?" Chu Bình sốt ruột hỏi, trong cả câu chuyện La Phi vừa kể, anh phát hiện thứ mùi này luôn được lặp đi lặp lại, hiển nhiên nó có ý nghĩa không tầm thường. "Khi ấy tôi không hề biết, thậm chí nó cũng không đủ khiến tôi phải quan tâm. Nhưng về sau khi Hồ Tuấn Khải chết bí hiểm, tôi cũng ngửi thấy trên người gã thứ mùi đồng dạng, lúc này tôi mới cảm thấy có chút kỳ lạ. Dù vậy, sau khi Hồ Tuấn Khải chết, tôi vẫn hoàn toàn mơ hồ về chuyện này. Hết lần này tới lần khác ở trong tình trạng như vậy, Thuận Bình lại nhân cơ hội gây chuyện: Gã lợi dụng thi thể Không Vọng hù chết Thuận Đức." Với những việc Thuận Bình làm, vừa rồi Chu Bình đã nghe La Phi kể. Anh nói tiếp: "Thuận Bình có thể nghĩ ra phương thức gây án như thế, quả thật cũng có chút đầu óc. Hẳn đã khéo léo lợi dụng tin đồn ma quỷ trong chùa, hơn nữa tại hiện trường hầu như không còn lưu lại bất cứ dấu vết gì. Việc này khi đó ít nhiều sẽ gây ra chút sai lệch trong suy đoán của anh, đúng không?" La Phi gật đầu: "Đảo loạn thế cục, đục nước béo cò, đây vốn là mục đích của hẳn. Về sau hẳn giảng giải về truyền thuyết 'Khe Tử Vong', cũng nhằm mục đích này, sau cái chết ly kỳ của Thuận Đức, là thời điểm tôi cảm thấy mơ hồ nhất. Tất cả mọi chuyện đều có vẻ quái đản, vô cùng khó giải thích." "Nhưng cuối cùng người tinh không bằng trời tính, tuyết lớn không thể che phủ dấu chân hẳn, hẳn tự ăn ác quả, coi như là đã bị trừng phạt thích đáng." "Tự ăn ác quả? Nói vậy, anh đã biết nguyên nhân chết của Thuận Bình?" Chu Bình bĩu môi, dường như muốn nói La Phi đã hỏi thừa rồi: "Hẳn đã tiếp xúc với thi thể của Không Vọng thời gian dài như vậy, đương nhiên sẽ bị 'Ác Ma' nhập." "Ừ, đây là suy nghĩ của anh hiện giờ. Nhưng khi ấy tôi vẫn chưa nhận thức được rõ ràng về 'Ác Ma', anh hãy thử tưởng tượng tình cảnh của tôi lúc đó, ngẫm lại chuyện này, anh sẽ nghiệm ra nhiều điều nữa đấy." "Ồ?" Chu Bình sờ trán, bắt đầu trầm tư. "Đừng quên thứ mùi đó, tôi cố tình ngửi thử, trên người Thuận Bình cũng có loại mùi này. Mà hẳn và Hồ Tuấn Khải. . ." La Phi không nhận được gợi ý. "Chờ chút. . . Tôi biết rồi!" Chu Bình khoát tay cắt ngang

lời La Phi, "Thuận Bình và Hồ Tuấn Khải cùng chết vì một loại bệnh lạ, giữa hai người họ tất nhiên phải tồn tại mối liên quan nào đó. Điểm nhận diện rõ ràng nhất chính là trên người họ cùng xuất hiện một loại mùi giống nhau! Nguyên nhân trên người Thuận Bình có mùi rất rõ ràng: Vì hẳn từng có thời gian dài tiếp xúc gần gũi với thi thể Không Vọng. Vì vậy có thể suy đoán Hồ Tuấn Khải cũng vì đã tiếp xúc với Không Vọng, cho nên trên cơ thể đã để lại mùi lạ đó. Hai người đều từng tiếp xúc Không Vọng, lại đều bị bệnh lạ mà chết, suy luận tiến thêm một bước nữa, có thể thấy Không Vọng chính là nguồn gốc của loại bệnh lạ này!" "Không sai." La Phi bắn sang một ánh mắt tán dương: "Đây đúng là suy nghĩ của tôi khi đó. Không Vọng trước khi chết đóng cửa rất lâu không chịu ra ngoài, chính là sợ bệnh lạ trên người hẳn truyền ra ngoài." Chu Bình hưng phấn: "Anh chờ chút, để tôi tiếp tục mở rộng hướng suy nghĩ của anh. Nếu biết Hồ Tuấn Khải và Không Vọng từng có tiếp xúc, vậy xem xét về mặt thời gian, hẳn đương nhiên trở thành đối tượng có khả năng là hung thủ sát hại Không Vọng nhất!" La Phi gật đầu: "Anh nói rất có lý, nhưng khi ấy tôi cũng chưa dám khẳng định, vì tôi không biết quan hệ giữa Hồ Tuấn Khải và Không Vọng, cho nên thật sự không thể tìm ra lý do Hồ Tuấn Khải sát hại Không Vọng. Mãi cho đến khi tôi nhìn thấy bộ áo choàng pháp sư kia trong phòng Không Vọng, tất cả mới thực sự sáng tỏ." "Áo choàng? Nó có liên quan đến chuyện này sao?" Chu Bình nhíu mày, vẻ đặc ý vừa rồi bây giờ đã hoàn toàn biến thành mơ hồ. "Tôi đã từng đề cập rồi, Không Vọng bị gù lưng nghiêm trọng. Mà áo choàng kia lại có khăn trùm liền áo. Anh thử tưởng tượng chút đi, nếu Không Vọng mặc áo choàng này vào, sẽ có dáng vẻ thế nào?" Chu Bình nhắm mắt tưởng tượng, đột nhiên anh vỗ đùi, hưng phấn kêu lên: "Quý Không Đầu! Không Vọng chính là quý không đầu kia!" "Quá đúng!" Nói đến đây, La Phi luôn trầm tĩnh cũng có chút kích động nghiêng người về phía trước: "Hiện giờ có thể tưởng tượng ra hoàn cảnh đêm hôm đó, Không Vọng đi tới phòng nhỏ, 'Quý Không Đầu' Thuận Đức nhìn thấy kỳ thật là cái bóng chiếu vào cửa sổ của hẳn. Trương Bân bị ám ảnh bởi lời đồn của Thuận Đức, nhìn thấy bóng Không Vọng trong bóng đêm, cũng rất dễ liên tưởng hẳn với 'Quý Không Đầu'. Để chứng thực suy đoán này, tôi còn cần

thận làm một thí nghiệm." "Thí nghiệm gì?" Chu Bình hiếu kỳ nhìn La Phi. "Sau khi tôi đoán ra 'Quý Không Đầu' có khả năng chính là Không Vọng, vào ban đêm, tôi đã mặc áo choàng kia, còng lưng đứng trên nóc nhà. Trong bóng đêm các hòa thượng nhìn thấy tôi, quả nhiên đều nghĩ tôi là 'Quý Không Đầu' trong truyền thuyết, họ còn đuổi theo tôi tới tận cửa phòng khách." La Phi nhớ lại tình cảnh lúc đó, không nhịn được mỉm cười: "Trong tâm lý khi hình thành ám thị, con người rất dễ phát sinh ra ảo giác." "Ừ." Chu Bình như đang bận suy nghĩ điều gì im lặng chốc lát, hỏi: "Thế nhưng như lời anh nói thì chuyện đó có liên quan gì đến việc Hồ Tuấn Khải sát hại Không Vọng chứ?" "Chính là qua chuyện này tôi đã tìm ra được động cơ giết người của Hồ Tuấn Khải." La Phi bắt đầu giải thích nghi vấn của Chu Bình: "Sau khi xác định Không Vọng chính là 'Quý Không Đầu' trong truyền thuyết, vậy có nghĩa là khi Trần Kiện rơi xuống vách núi, những người ở hiện trường tổng cộng có ba: Hồ Tuấn Khải, Trương Bân, Không Vọng. Trong hoàn cảnh không biết quan hệ giữa mấy người kia, chúng ta có thể đưa ra hai suy đoán: 1. Không Vọng đẩy Trần Kiện xuống vách núi; 2. Hồ Tuấn Khải đẩy Trần Kiện xuống vách núi. Theo như lời kể lại của Trương Bân, thường người ta sẽ nghĩ trước tiên đến loại khả năng thứ nhất, nhưng nếu cẩn thận cân nhắc, anh sẽ phát hiện khả năng thứ hai có cơ sở lớn hơn một chút, hoặc có thể nói nó phù hợp logic với những chuyện xảy ra sau này." Chu Bình suy nghĩ một chút, lập tức hiểu ra: "Không sai. Nếu Hồ Tuấn Khải đã mưu hại Trần Kiện thì theo lời kể của Trương Bân, Không Vọng ở bên kia phải thấy được toàn bộ quá trình này. Về sau Trương Bân nói cho Hồ Tuấn Khải biết sau vách núi từng có một bóng đen không đầu ả núp, Hồ Tuấn Khải sẽ lập tức suy đoán ra bóng đen này chính là Không Vọng, cho nên sẽ vô cùng hoảng sợ. Về sau Hồ Tuấn Khải nhân cơ hội lúc mọi người xuống núi tìm cứu Trần Kiện, lặng lẽ trở về chùa, siết chết Không Vọng để che giấu tội ác của mình." La Phi hài lòng gật đầu: "Đây chính là quá trình suy đoán ra chân tướng sự việc. Anh biết đó, khi ấy tôi chỉ có thể cố gắng suy đoán ra diễn tiến sự việc, còn toàn bộ ẩn tình trong đó lại không mấy may biết gì cả. Sau khi nghe kết quả điều tra của anh, tôi có một loại cảm giác giống như đã được thông suốt vậy, nó hóa

ra lại trùng khớp với suy đoán của tôi tới như thế." Chu Bình lộ ra vẻ mặt khâm phục và hâm mộ: "Lúc ấy anh nghĩ ra được tất cả chuyện này, chắc hẳn có cảm giác rất thống khoái nhỉ! So ra, trải nghiệm trên núi của anh đặc sắc hơn cuộc điều tra buồn chán dưới chân núi của tôi nhiều lắm." La Phi cười khở: "Cảm giác thống khoái sao? Có lẽ cũng từng có một chút. Thế nhưng lập tức tôi đã rơi vào trong một nguy cơ đáng sợ. Nếu anh bị rơi vào hoàn cảnh của tôi ngay lúc đó, tuyệt đối sẽ không cho rằng nó có gì đặc sắc đâu." Chu Bình thu hồi lại nụ cười: "Anh định nói tới 'Ác Ma' kia?""Ác Ma' đến từ 'Khe Tử Vong'." Khi La Phi dùng chất giọng nghiêm trang nói ra mấy chữ này, bầu không khí trong phòng cũng theo đó mà trở nên u ám." Hai anh đang nói gì đó? Thăm thẳm thì thì." Theo hướng giọng nói thanh thúy phát ra, Từ Lệ Tiệp cười hì hì đi vào phòng bệnh, giống như ánh mặt trời buổi sáng, cô khiến căn phòng thoáng chốc trở nên tươi đẹp hơn nhiều." Đồn trưởng La mới vừa tỉnh thôi, anh không thể để cho anh ấy nghỉ ngơi thêm chút sao?" Từ Lệ Tiệp trừng mắt với Chu Bình nói." Ôi, Tiểu Từ đó à?" La Phi vừa kinh ngạc lại vui mừng nhìn cô: "Sao em lại ở đây?"" Vụ án lần này cô ấy bỏ công sức không ít đâu!" Chu Bình thay Từ Lệ Tiệp hỏi đáp: "Thân phận của Không Vọng cũng là do cô ấy tra được đấy, một vài ẩn tình giữa cha con Ngô Kiện Phi và Hồ Tuấn Khải, cũng là do cô ấy lừa moi được từ miệng Ngô Yến Hoa ra."" Ai nói lừa? Em và chị Ngô bây giờ quan hệ tốt lắm đấy! Chị ấy có gì cũng đều kể với em." Từ Lệ Tiệp đắc ý hếch mũi. Cô cũng không hề khoác lác, mặc dù Chu Bình đã đoán được ẩn tình giữa Hồ Tuấn Khải và Ngô Kiện Phi, nhưng cho dù anh hỏi thế nào, Ngô Yến Hoa cũng đều giữ ý không chịu nói hết. Về sau Từ Lệ Tiệp và Ngô Yến Hoa trò chuyện rất lâu, có lẽ vì đều là phụ nữ hoặc có lẽ Từ Lệ Tiệp quả thật có một loại lực tương tác kỳ lạ, tóm lại sau khi trò chuyện, Ngô Yến Hoa liền trở thành bạn tốt của cô, câu chuyện xưa này cũng đều do Ngô Yến Hoa hai năm rưỡi nói cho cô. Chỉ có đoạn Hồ Tuấn Khải mưu hại Ngô Kiện Phi là do Chu Bình căn cứ vào kết quả điều tra mà suy đoán ra, Ngô Yến Hoa không hay biết gì." Tốt lắm tốt lắm, biết em có năng lực rồi, ai cũng không bằng được em!" Chu Bình nửa đùa nửa thật khen Từ Lệ Tiệp, sau đó chuyển chủ đề: "Em đến chỗ bác sĩ hỏi kết quả phân tích

mẫu bệnh xem, có thu hoạch gì không?"Nói đến chuyện công việc, Từ Lệ Tiệp cũng thu hồi vẻ mặt cười đùa: "Em đã đọc báo cáo phân tích kia, em không thể kể tỉ mỉ hết được. Nói đơn giản là một loại vi khuẩn gây bệnh mang tính ký sinh, thông qua đường hô hấp và tiếp xúc với cơ thể mang mầm bệnh. Hình như bản thân nó cũng không phải là quá nguy hại với cơ thể người, nhưng trong dịch bài tiết trao đổi chất của nó có một loại men, loại men này có thể phá hỏng vách mao mạch mao quản của cơ thể người, tạo thành lupus ban đỏ trong, cuối cùng dẫn đến tử vong."La Phi nghe Từ Lệ Tiệp nói xong, vẻ mặt nghiêm túc gật đầu: "Đây chính là ác ma đến từ 'Khe Tử Vong', nó rất cuộc đã hiện ra bộ mặt thật. Chùa Khô Mộc thiếu chút nữa đã vì nó mà chịu tai ương ngập đầu."Từ Lệ Tiệp nhìn La Phi, mặc dù cô không rõ tình hình trên núi lúc đó cho lắm, nhưng qua giọng điệu và vẻ mặt của La Phi, cô vẫn cảm giác được sức nặng trong đó."Song hiện giờ không cần lo lắng nữa, loại vi khuẩn này không phải là đối thủ của y học kỹ thuật hiện đại. Những người bị nhiễm trên núi sau khi chích kháng sinh đúng liều, bệnh tình cũng đã chuyển biến hơn hẳn." Cô nói."Khi ấy bọn anh bị nhốt trên núi, tình hình cực kỳ hung hiểm." La Phi cảm khái nói: "Nếu không phải thời khắc cuối cùng xuất hiện bước ngoặt, chùa Khô Mộc sẽ giống như thôn trang trong truyền thuyết, trở thành vật hy sinh cho 'Ác Ma' tàn sát.""Đồn trưởng La, anh vẫn chưa nói cho tôi biết rốt cuộc làm sao mà lại tìm ra được phương pháp giải cứu đây, phần này chắc chắn có chuyện ly kỳ giật gân!" Chu Bình có vẻ vẫn còn chưa thực sự thỏa mãn với phân tích vừa rồi của hai người, không thể chờ được muốn gỡ bỏ tất cả nghi hoặc trong lòng."Thăng thẩn mà nói, quá trình này chẳng có gì lắt léo. Đáp án cuối cùng hoàn toàn đến từ ý tưởng chợt lóe lên thôi! Đương nhiên, cũng bao hàm yếu tố may mắn rất lớn."Chu Bình bị lời nói của La Phi khơi mào thêm lòng hiếu kỳ, anh nghiêng người về phía trước, chờ mong đoạn tiếp theo của đối phương."Sau khi Thuận Bình chết, tôi liền nhận ra Ác Ma của 'Khe Tử Vong' kỳ thật chính là một loại virus sát nhân rất mạnh mang tính lây truyền. 20 năm trước, khi Ngô Kiện Phi được hòa thượng Chính Minh cứu ra từ trong 'Khe Tử Vong', trên người đã bị nhiễm loại virus này. Qua miêu tả của Không Vọng về tình hình khi đó có thể đoán ra được, loại virus

này mặc dù nguy hiểm, nhưng cũng không phải hết thuốc chữa. Hòa thượng Chính Minh tinh thông y thuật dân gian, đã cách ly Ngô Kiện Phi trong phòng nhỏ, dùng phương pháp nào đó cứu hãn khỏi tay 'Ác Ma'. Phương pháp kia Ngô Kiện Phi đương nhiên biết. Lần hãn đóng cửa không ra trước đó, chính là vì lại tái nhiễm loại virus này, cho nên cách ly tự chữa. Nhưng không ngờ Hồ Tuấn Khải đột nhiên đến, gã giết chết Ngô Kiện Phi, không chỉ vô tình tạo điều kiện cho virus lan truyền, hơn nữa trong chùa không còn ai biết phương pháp khắc chế loại virus này nữa." Chu Bình vừa nghe vừa gật đầu, tình huống này có thể dễ dàng suy luận ra, không có chỗ nào khó giải thích." Khi đó kỳ thật anh đã hiểu vụ án tương đối rõ ràng rồi, vì vậy nhiệm vụ hàng đầu là làm thế nào tìm được phương pháp đối kháng 'Ác Ma'." Anh nói xen vào. La Phi cười khổ như tự giễu: "Nó gian nan hơn suy đoán phân tích tình tiết vụ án nhiều, khi ấy tôi một chút manh mối cũng không có. Trong tình cảnh đó, chờ đợi cứu viện dường như là phương pháp duy nhất có thể, Nhưng ma bệnh này lây truyền và phát tác vô cùng mạnh mẽ, theo tình thế phát triển khi đó, trong vòng một hai ngày tất cả hòa thượng trong chùa đều sẽ bị nhiễm. Chờ ba ngày sau khi đội cứu viện đến, chỉ sợ họ đã không còn gặp được ai sống sót nữa." Từ Lê Tiệp tưởng tượng cảnh tượng La Phi miêu tả, không nhìn được mặt biển sắc. Chu Bình lại thoải mái dựa lưng ra phía sau ghế, cười nói: "Nhưng cuối cùng anh vẫn tìm được phương pháp giải cứu." "Đúng thế, phải thừa nhận với cậu, đó quá nửa là dựa vào yếu tố may mắn." La Phi thành thật chìa tay về phía Chu Bình: "Tôi còn phải cảm tạ các hòa thượng muốn hỏa thiêu thi thể và họ đã gợi ý cho tôi về 'Cỏ Không Đầu'." "Ồ?" Chu Bình hơi nhướn mày, vừa suy nghĩ vừa nói, "Tôi nghĩ nó chắc chắn có liên quan đến loại mùi kỳ lạ mà anh cứ nhắc đi nhắc lại." "Đúng thế. Nhưng với chuyện này, tôi không hề có một quá trình suy đoán rõ ràng. Khi các hòa thượng ném 'Cỏ Không Đầu' vào lửa, loại mùi quen thuộc này theo đó phát ra, trong đầu tôi như mở ra một cái van nào đó, rất nhiều thứ rời rạc tiếp nhận được trong nháy mắt đều tuôn ra, liên kết với nhau, khiến tôi tìm được đáp án mãi khổ sở truy tìm kia." "Khi đó anh đã nghĩ ra điều gì?" Chu Bình hưng phấn truy hỏi. "Tôi nghĩ tới 20 năm trước Không Tĩnh ở trong phòng nhỏ Ngô Kiện Phi tỉnh

dưỡng từng người được loại mùi giống như vậy, nghĩ đến loại mùi tôi từng người được kỳ thật nơi phát ra đều là từ cơ thể của Không Vọng, nghĩ đến Không Vọng đêm khuya dùng lò lửa nướng sấy 'Cỏ Không Đầu' trong phòng nhỏ. . . Kỳ thật nó đã có thể giải thích được vấn đề rồi. Dù sao tôi trong nháy mắt đó đầu óc tôi nhưng được rót ĐỀ HỒ *, thoáng cái hiểu ra được." Giọng điệu La Phi nói chuyện rất chậm, tựa như đang dẫn dắt suy nghĩ của Chu Bình, muốn nhắc nhở anh một chuyện gì đó. (*ĐỀ HỒ là tinh chất sữa bò ví với Phật pháp tối cao. Từ ngữ này được dùng để ví dụ một khi trí tuệ khơi mở thì con người có thể trừ phiền não vô minh, được thanh tịnh sáng suốt. Bởi thế nó còn có nghĩa là giúp cho người học khai ngộ một cách mau chóng.) Chu Bình cười lắc đầu: "Bây giờ tôi cũng đã hiểu rồi.""Hiểu gì chứ?" Từ Lệ Tiệp trợn to mắt, vẻ mặt chẳng hiểu ra làm sao."Mùi đó chính là đáp án! Nướng sấy 'Cỏ Không Đầu', hít vào khói sinh ra trong quá trình này, đây là phương pháp khắc chế 'Ác Ma'!" Chu Bình hưng phấn nói, lời lẽ chắc nịch. La Phi nhìn anh, gật đầu tán thành. Đoạn kết Một tuần sau. Cơ thể La Phi đã hoàn toàn hồi phục, anh lại quay về phòng làm việc của mình. Đối với vụ án ly kỳ xảy ra tại chùa Khô Mộc, bây giờ còn một chút việc cuối cùng cần xử lý. Trước mặt anh, đặt một bản báo cáo phân tích y học của virus chí mạng trong "Khe Tử Vong" và "Cỏ Không Đầu", bản báo cáo này từ góc độ khoa học đã nghiệm chứng một chút suy đoán lúc đầu của anh. "Khe Tử Vong" nằm ở sườn bắc núi Nam Minh địa thế hiểm ác, tới một mức độ nào đó đã hình thành một hệ thống sinh thái khép kín cỡ nhỏ. Trong hệ thống sinh thái dạng này, thường sẽ xuất hiện một ít loài đặc biệt bên ngoài không có, virus chí mạng chưa đặt tên kia chính là một trong số đó. Thiên nhiên kỳ diệu, động vật trong "Khe Tử Vong" sở dĩ có thể không bị bệnh độc ảnh hưởng, an nhiên sinh tồn, là vì trong khe còn sinh trưởng một loại thực vật có thể khắc chế virus --- "Cỏ Không Đầu", loại lá cây này có một ít thành phần hóa học có tác dụng giết chết virus. Con người không giống động vật trong khe dùng "Cỏ Không Đầu" làm thức ăn, nhưng qua phương pháp nướng sấy, cũng có thể hấp thu thành phần hữu hiệu của lá cây. Thế nhưng loại phương pháp tự nhiên này không thể trừ tận gốc virus trong cơ thể người, trong điều kiện thích hợp,

ma bệnh có khả năng ngóc đầu trở lại. Ngô Kiện Phi biết rõ điều đó, cho nên mỗi lần đến thời khắc này, hắn sẽ hái về lượng lớn "Cỏ Không Đầu" trong "Khe Tử Vong", sau đó đóng cửa không ra ngoài, đồng thời hàng đêm vào phòng nhỏ nường sấy lá cây để xông chữa, cho đến khi bệnh biến mất. Tiều phu năm đó chạy thoát từ trong "Khe Tử Vong", chắc chắn cũng biết điều huyền bí trong đó, cho nên mới thu gom "Cỏ Không Đầu" mang về thôn, nhưng hắn bị thương quá nặng, còn chưa kịp nói ra ngọn nguồn đã liền mất mạng. Các thôn dân mặc dù biết cây cỏ này là thứ cứu mạng, nhưng không ai hiểu rõ phải sử dụng thế nào, nên đã phát sinh thảm kịch toàn bộ thôn chết sạch. Thuốc kháng sinh trong y học hiện đại có thể diệt trừ toàn bộ virus trong cơ thể người, La Phi và đám người Không Tỉnh sau khi được chích, đều đã lần lượt khỏe mạnh trở lại. Các hòa thượng này mấy cũng đều đã trở về ngôi chùa trên núi, chùa Khô Mộc sau khi trải qua kiếp nạn này, muốn khôi phục được tình trạng bình thường trước kia, còn cần thời gian lâu dài. La Phi đang cân nhắc khi nào sẽ lên núi xem xét lại tình hình một chút, phía đồn cảnh sát đã vang lên một tràng tiếng động lớn, anh giật mình, biết là đám người Chu Bình đã trở về. Quả nhiên chưa được bao lâu, Chu Bình vẻ phờ phạc mệt mỏi đi vào phòng làm việc của anh, anh vừa mới hoàn thành nhiệm vụ tìm kiếm thi thể Trần Kiện. "Sao rồi?" La Phi bắt đầu dò hỏi. "Tìm được rồi." Chu Bình hưng phấn đi thẳng tới trước bàn làm việc, cầm chặt một món đồ trong tay đập lên bàn: "Nhìn đi, bên cạnh thi thể còn phát hiện thứ này." Đó là một bức tranh, nhiều chỗ đã cũ kỹ thậm chí còn bị hư hại. "Hung họa?" La Phi đứng bật dậy, buột miệng nói. Chu Bình gật đầu, sau đó chậm rãi mở bức họa kia ra trước mặt La Phi. Động tác của anh trang trọng mà nhẹ nhàng, tựa hồ sợ kinh động đến thứ gì đó trong bức tranh. Bức tranh tràn ngập sắc thái thần bí này, đã kích nổ gây ra cả chuỗi án mạng chùa Khô Mộc, rốt cuộc đã từng chút từng chút lộ ra bộ mặt thật của nó. Một luồng oán khí phản nộ cũng theo đó tràn ngập căn phòng, La Phi bất an nhúc nhích người, muốn né tránh cái gì đó. Nhưng anh không làm sao né tránh được nguồn gốc phát ra oán khí kia, đôi mắt phản nộ trên bức tranh kia dường như có một loại ma lực thần bí, bạn càng muốn tránh né, nó càng ra sức nhìn chăm chăm vào bạn, tựa như muốn cắn nuốt bạn

vậy! La Phi cực chẳng đã phải đối mặt với nó, anh dường như lại nhớ lại thi thể Không Vọng treo trong căn phòng nhỏ kia, với phần nộ giống như ngọn lửa vây quanh hẳn, khiến họ rùng mình. Dưới cùng của bức tranh có một hàng chữ nhỏ: "Ngày 2 tháng 5 năm 1972, Ngô Kiện Phi tự vẽ. Được cao tăng chỉ điểm, giam lửa giận vào trong bức tranh, thờ ơ với thế tục bên ngoài." "Hung Họa." La Phi khẽ cảm thán: "Kẻ vẽ tranh dốc toàn bộ phần nộ cô đặc vào trên trang giấy vẽ mỏng manh này. Nhìn bức họa này, hoàn toàn có thể cảm nhận được cõi lòng Ngô Kiện Phi khi ấy." "Hiện giờ tôi đã biết Hồ Tuấn Khải và Trần Kiện vì sao khi nhìn thấy bức họa này lại sợ đến vậy! Đối mặt với loại phần nộ này, chúng ta còn khiếp đảm, mà hai người họ đều cất giấu tâm sự riêng, ánh mắt kia đương nhiên có thể đâm thẳng vào tâm linh của họ, đủ để ép ra tất cả nỗi sợ hãi trong lòng họ." Chu Bình đã cẩn thận xem qua nội dung trên bức tranh, lúc này cũng tiếp lời. "Đóng bức tranh lại đi!" La Phi gần như không chịu nổi loại bầu không khí áp lực này. Anh vừa nói, vừa tự mình cuộn lại bức "Hung Họa" kia, sau đó anh dừng một chút, rồi nói thêm: "Thế nhưng nội dung trên bức tranh này đã giải thích được một nghi vấn cuối cùng trong lòng tôi về vụ án." "Ồ, là gì thế?" "Sau khi Trần Kiện rơi xuống vách núi, Trương Bân kể cho Hồ Tuấn Khải là ở hiện trường từng xuất hiện một bóng đen không đầu. Tôi vẫn không thể chắc hoàn toàn rằng Hồ Tuấn Khải vì sao nghĩ ra được bóng đen này chính là Ngô Kiện Phi. Hiện giờ đã hiểu rồi, vì Hồ Tuấn Khải đã qua bức họa của Ngô Kiện Phi biết hình dáng của đối phương khi đó. Với đầu óc của gã, chắc hẳn rất dễ dàng kết nối 'Bóng Đen Không Đầu' và Ngô Kiện Phi với nhau." "Không sai." Chu Bình đồng ý gật đầu: "Gã cũng vì vậy mà càng lúc càng trượt sâu về phía tội ác, bản thân cuối cùng cũng chết thảm ở chùa Khô Mộc." "Chụp bức họa này lưu lại, sau đó mang trả cho Ngô Yến Hoa đi! Đây là di vật của cha cô ấy." La Phi đưa bức tranh cho Chu Bình: "Vụ án này cũng nên đặt một dấu chấm hết rồi. Khi nào về anh viết một bản thông báo, cũng coi như cho những người thân của họ một câu trả lời thích đáng." Chu Bình chần chừ một chút, nói: "Đồn trưởng La, thông báo gửi người thân nhất định phải viết chi tiết sao?" La Phi sừng sốt: "Anh muốn viết thế nào?" Chu Bình gãi đầu: "Ngô Kiện Phi đẩy Trần Kiện

xuống vách núi, sau đó tự sát chết. Hồ Tuấn Khải thì vô tình nhiễm virus, do trên núi điều kiện chữa trị hạn chế, chẳng may bất hạnh qua đời."La Phi lại nhíu mày, lập tức hiểu được dụng ý của Chu Bình, với Ngô Yến Hoa mà nói, đây có lẽ là một lời giải thích dễ chấp nhận nhất!"Được rồi." Do dự một lát, anh gật đầu, Ngô Yến Hoa đã chịu quá nhiều bất hạnh, giữ lại tình yêu của cô với Hồ Tuấn Khải, có lẽ là trụ cột tinh thần cuối cùng giúp cô sinh tồn.Nửa tháng sau, La Phi chuyển khỏi đồn cảnh sát núi Nam Minh, Chu Bình tiếp nhận chức vụ đồn trưởng.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 01: Nửa Đêm Kinh Hồn](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16: Tuyệt Cảnh Trùng Sinh](#)